Coperta de Vasile Olah

r‘'CUOAHH HHKOn» pOMas »1/L nrapCKH nncaT6Jn*\ ^O^HH 1985

BOGOMIL RAINOV

Domnul Nimeni

— roman —

în româneşte de TIBERIU IOVAN

Editura UNIVERS
Bucureşti – 1988

CAPITOLUL ÎNTÎT

Seara, cerul de deasupra'Atenei este de-a dreptul feeric : albastru-închis,' imens şi presărat cu stele mari, tremurătoare.

Cînd acest cer este contemplat printre gratiile. unei celule de închisoare, impresia devine întrucîtva alta. Iar. în cazul meu tocmai despre aşa ceva e vorba.. Strălucirea stelelor meridionale îmi este cu totul indiferentă, şi daca mi-am scos nasul printre gratii, n-am făcut-o decit pentru a scăpa de mirosul greu de urină îmbibat în celulă.

— Eşti un trădător nemernic ! rosteşte cineva în spa- telc meu cu un glas răguşit-şi obosit. . ;

Nu-i. răspund şi. lipit de gratii, continuu să* trag în piept răcoarea nopţii...

— Nouă ne putrezesc oasele prin închisori pentru socialism, iar trădători de teapa ta fug de el! se aude în spatele meu aceeaşi- voce.

— Ţine-ţi gura, jigodie I mormăi eu fără a mă întoarce A

— Trădător nemernic şi împuţit ce eşti 1 mormăie cel din Fundul celulei.

Ne rostim amîndoi replicile vlăguiţi,. căci schimbul acesta de amabilităţi are loc. la intervale regulate, deja de cinci zile De cînd mi a fost băgat acum acum cinci zile în celulă şi de cînd eu, ca un nechibzuit, i-am spus că am fugit din Bulgaria, tipul acesta nu mă mai scoate
din nemernic şi trădător. E un fel de macedonean din zona Salonicului, care se dă mare revoluţionar, deşi cred că nu e decît un provocator -trimis să mă tragă de limbă. Pe mine nu mă interesează cîtuşi de puţin -cine este el. şi i-aş suporta chiar şi insultele, dacă şi-ar da silinţa cel puţin să le diversifice. Dar cînd cineva îţi repetă, ca o placă stricată, de o sută de ori pe zi, „trădător nemernic", „trădător nemernic", atunci toată'treaba asta începe pînă la urmă să te calce pe nervi.

Individul dindărătul meu îşi mai rosteşte odată refrenul, dar eu nu-i mâi răspund. Tace şl el. Mă întorc şi mă . îndrept spre cele cîteva seînduri acoperite cu o pătură . împuţită care îmi ţin loc de pat. Aerul curat a avut asu- . pra mea efectul unui somnifer şi eu mă întind pe. seînduri în speranţa că voi apuca să dorm puţin înainte de a * fi' trezit. Căci de îndată ce ei simt că am adormit, se grăbesc să mă trezească. Sînt dus în încăperea aceea goală, semiobscură, unde ini se pune în ochi raza orbitoare a lămpii de birou şi începe bombardamentul întrebărilor, identice şi invariabile, aidoma insultelor vecinului meu de celulă :

— Din ordinul cui ai trecut frontiera ?

— Cu cine ţi s-a ordonat să iei legătura ?

— Ce sarcini ţi-au fost încredinţate ?

La fiecare întrebare invariabilă, eu dau de fiecare dată invariabilul meu răspuns. Răspunsul duce însă mereu la o nouă întrebare şi viitorul meu răspuns – la o viitoare întrebare, şi asta durează ore în şir, pînă ce, din pricina luminii puternice, prind să-mi joace prin ' faţa ochilor cercuri roşii, iar genunchii să-mi tremure de extenuare. Uneori, cîte unul dintre anchetatori sare brusc şi îmi urlă în faţă :

— Stai 1 Data trecută ai spus altceva!

— N-am spus nimic altceva, răspund eu toropit de somn, adunîndu-mi puterile pentru a nu mă prăbuşi pe duşumele. E imposibil să fi spus altceva, căci ăsta-i purul adevăr.

Se întîmplă deseori ca respectivul anchetator să se dovedească mai puţin rezistent decît mine -şi să-şi dea frîu liber nervilor,' arzîndu-mi cîte o palmă-două peste faţă.

— Ne iei de fraieri, a ? Mama ta de pezevenchi ! Las' că întoarcem noi foaia şi ai să vezi atunci cum îi anchetăm noi pe mincinoşii de teapa ta !

Exceptînd însă aceste devieri, în linii mari ancheta se desfăşoară în aceiaşi mod – invariabilele întrebări şi invariabilele răspunsuri, iar apoi, după cîteva ore, de îndată ce aţipesc pe seîndurile împuţite, totul se reia de la capăt.

Astăzi însă lucrurile au evoluat puţin mai diferit. Nu am mai fost condus în încăperea mare şi semiobscură, ci într-alta, una mai mică. La birou se afla un om scund, cu faţa bucălată şi cu creştetul pleşuv şi lucios. Omul îi făcu semn gardianului să iasă, îmi arătă un scaun lîngă birou şi scoase un pachet de ţigări. Prima ţigară după şase luni. Bine că mă aşezasem. Altfel precis că mi-aş fi pierdut echilibrul de la ameţeala ce m-a cuprins.

Bucălatul aşteptă răbdător să trag cîteva fumuri din ţigară, apoi zîmbi blajin şi spuse :

. – Ei, te felicit. Suferinţele dumitale se apropie de sfîrşit.

— Adică ?

— Te trimitem înapoi, în Bulgaria.

Groaza mea fu atît de sinceră, îneît e puţin probabil ca omul de la birou, chiar idiot să fi fost, să n-o fi remarcat. Deşi mă studia cu atenţie, bucălatul nu lasă însă să se vadă că ar fi observat ceva.

— Ei, ce zici ? Eşti mulţumit ?

Am tăcut un timp, străduindu-mă să-mi stăpînesc teama. Apoi am tras mecanic din ţigară şi am rostit încet E

— Va să zică, mă trimiteţi ca să mă lichideze... Spu- neţi-mi însă, pentru Dumnezeu, ce veţi cîştiga din asta...

— Hai să fim serioşi ! dădu bucălatul liniştitor din mînă. N-o să te lichideze nimeni Cel mult au să te muş- truluiască pentru că nu ţi-ai îndeplinit misiunea. Dumneata însă le vei explica dumnealor că în Grecia nu există proşti. Nu-i aşa ?

Şi din nou rîse blajin.

— Ascultaţi-mă I am exclamat eu agitat. Sînt sigur că mă vor lichida ! Vă implor, nu mă trimiteţi înapoi !

— Se poate şi aşa! se învoi pe neasteptate omul de la birou. Dar în cazul acesta îţi vor putrezi oasele aici, prin închisori. Noi n-avem nevoie de comunişti bulgari.. Ai noştri ne sînt de ajuns.

— Nu sînt defel comunist. Altminteri n-aş fi fugit, N-aveţi decît să mă băgaţi la închisoare, dar nu mă trimiteţi înapoi! în închisoare se mal poate totuşi trăi cumva...

— S-a făcut, rîse bucălatul. Numai că,' ducînd G asemenea viaţă, ai să ajungi dumneata însuţi să-ţi doreşti moartea. d

Apoi adăugă brusc, pe alt ton-:

.— la fă mai bine şi recunoaşte. Recunoaşte şi eu îţi promit solemn că te vom trimite înapoi.

— Dar înţelegeţi odată, pentru Dumnezeu,' că n-am ce recunoaşte ! am ţipat eu nemaiputîndu-mă stăpîni. V-am spus adevărul gol-goluţ: am fugit ca să trăiesc în libertate ! Am fugit deoarece pentru mine viaţa de dincolo nu era viaţă I Am fugit, am fugit, de ce nu mă înţelegeţi!

Omul îşi ridică spre mine mina sa mică şi plinuţă, ca şi cum ar fi vrut să. se apere de isteria mea, iar eu cealaltă apăsă pe

butonul de pe birou.
— Du-l la loc ! .
Gardianul mă scoase şi-mi dădu un brînci în direcţia dorită ; am pornit pe coridorul lung Şi pustiu, străduin- du-mă să mă descurc în gîndurije mele. Iar în vremea asta o voce ascuţită şi vag cunoscută îmi şoptea batjocoritor în ureche : „Du-te şi te plînge lui taică-tău şi lui maică-ta !“ “
Asta şe întîmplase spre. prînz, iar- acum e seară şi încă nu m-a căutat nimeni. Ca şi cum ar fi uitat cu toţii de mine. Cu excepţia vecinului meu de celulă,. care nu uită.să-mi aducă aminte din cinci în cinci minute că sînt un trădător. Au uitat cu toţii de mine. Şi totuşi sînt sigur – că, de cum voi încerca să adorm, vor veni imediat să mă' trezească. „ , ’
Aşternutul de pe patul de lemn este respingător de ’ murdar şi duhneşte de la sudoarea îmbibată de-a lungul vremii. Stau întins pe spate pentru a-mi ţine nasul cît .mai departe de cîrpa rău-mirositoare şi mă -străduiesc să
nu mai reflectez la ceea ce mă aşteaptă. Am reflectat deja temeinic la toate variantele posibile şi am hotărît cum să acţionez pentru fiecare caz- în parte, deci mi-am îndeplinit datoria. A reflecta în continuare nu se cuvine deoarece asta n-ar duce decît la extenuare. La fel ca acu- , zaţiile vecinului meu de celulă.
„Scoală 1“ • -'
Vocea vine de’ undeva .de foarte departe şi eu nu-i acord atenţie.
„Scoală !“
De astă dată vocea este mai distinctă şi mai perceptibilă. Şi n-o simt doar ca sunet, ci şi ca pe o lovitură de picior în şold. Aşadar, nu m-am înşelat. Abia am reuşit să adorm, şi ei mă şi trezesc.”
Deschid ochii. Gardianul mă izbeşte cu bocancul său greu. Lingă el stă unul dintre veşnicii mei anchetatori.
„Scoală, ce esti surd ? ! “ .
Sînt condus în aceeaşi încăpere în care mă primise bucălatul. De astă dată însă bucălatul lipseşte. În locul său, lingă fereastra întunecată, stă în picioare, cu spatele la uşă, un bărbat zvelt, cu păr grizonant, purtînd un costum gri, impecabil croit. Oamenii care m-au adus ies, închizînd uşa în urma lor. Bărbatul .cu părul grizonant continuă să se uite cîteva secunde pe geam, ca şi cum nu mi-ar fi simţit prezenţa, apoi se răsuceşte încet şi mă – cercetează cu curiozitate : ~ ■
— Domnul Emil Bobev ? - ■ <.
încuviinţez din cap uşor mirat de cuvîntul „domn*.
Este pentru prima oară cînd cineva mi se adresează aici astfel;
— Mă numesc Douglas. Colonelul Douglas, îmi explică bărbatul în gri. _ '
. încuviinţez din nou din cap aşteptînd continuarea;
Continuarea vine sub forma unui pachet de „Philip Moris“.
— Fumaţi ?
încuviinţez din cap pentru a treia oară, iau ţigara, o aprind şi, pentru orice eventualitate, mă reazem de marginea biroului..
— Vă rog, iuaţi loc!
Mu aşez pe scaun, acelaşi pe care mă aşezasem şi mai adineaori' Băi Latul cu părul grizonant se aşază Ja rîndul său. dar nu în fotoliu, ci pc marginea biroului, trage adine din ţigară şi mă examinează din nou atent cu ochii săi decoloraţi La el totul pare decolorat, de prea mult spălat parcă : sprîneenele galbene ca paiele, buzele palide, aproape albe, ochii de un albostru-deschis.
— Vicisitudinile sorţii ?
Vorbeşte corect bulgăreşte, dar cu un accent îngrozitor.
— Adică ? întreb eu precaut.
— Adică aţi căutat libertatea şi aţi găsit închisoarea 1 răspunde bărbatul în gri şi izbucneşte pe neaşteptate în rîs, un rîs prea sonor pentru un om atît de decolorat.
— în linii mari cam aşa a şi fost, mormăi eu sedus de ameţeala plăcută a cetii îmbibate do nicotină.
— Viaţa noastră, domnule Bobev, este un lanţ do vicisitudini. rosteşte pe un ton didactic bărbatul cărunt, în- cetînd să mai rîdă
Tac şi fumez, la fel de sedus de ambianţa aceea în care stăruie ceaţa îmbibată de nicotină.
— Deci toată problema e să aşteptăm cu răbdare ur- ■ mătoarea vicisitudine, care s-ar putea dovedi mai plăcută decît cea prezentă.
Omul judecă banal, dar logic, aşa că nu văd nici un motiv să-l întrerup. Se pare însă că el ţine să mă atragă în conversaţie, să-i fiu interlocutor.
— N-aţi vrea să-mi povestiţi despre vicisitudinile din viaţa dumneavoastră de pînă acum, aşa, calm şi sincer, ca unui prieten ?...
— Iarăşi ? îi arunc eu o privire de martir.
Bărbatul cu părul grizonant îşi ridică sprîneenele decolorate, surprins parcă de o asemenea reacţie. Asta îmi sporeşte iritarea
— Ascultaţi, domnule Douglas, dumneavoastră îmi vorbiţi de vicisitudini, dar aici nu este vorba de vicisitudini. ci de cea mai evidentă tîmpenie. Idioţii ăştia, care de şase luni mă tot interoghează de cite trei ori pe zi, nu sînt în stare să priceapă că eu n-am nimic de a face
cu spionajul bulgar, că nu sînt agentul acestuia. Le-am spus totul, chiar şi laptele pe care l-am supt de la mama* dar idioţii ăştia...
— Sst 1 mâ întrerupe bărbatul în gri şi îşi pune complice degetul pe buze, aruneînd precaut o privire spre peretele dindărătul biroului, ca şi cum prin el l-ar vedea pe cel care trage cu urechea din încăperea învecinată.
— Puţin mă interesează, ţip eu nervos. N-au decît să asculte, treaba lor. N-au decît să audă că sînt nişte idioţi...
— Da... pronunţă vag colonelul. Dar ce-aţi spune dacă ne-am continua discuţia într-o ambianţă mai potrivită ? O ambianţă comodă, care v-ar permite să vă liniştiţi şi să vă relaxaţi...
— Nu mai cred în minuni, răspund eu cu indiferenţă. Nu mai cred în nimic.
— Vă voi reda eu încrederea, rosteşte încurajator bărbatul cu păr grizonant şi se ridică de pe birou. Dumneavoastră aveţi prieteni, domnule Bobev. Prieteni a căror existenţă nici măcar nu o bănuiţi.
Localul pluteşte într-o semiobscuritate trandafirie. Din colţul orchestrei răzbat gemetele tărăgănate ale unui blues. Pe luciul mat, lăptos, al dancingului alunecă umbrele perechilor de dansatori. Aşezat la o măsuţă, privesc prin fumul ţigării faţa bărbatului cu păr grizonant, ale cărui contururi diferă şi se schimbă ca nişte reflectări în unda unui pîrîiaş.
Ameţeala mea nu se datorează celor trei pahare de şampanie, nici celor vreo zece ţigări fumate, ci schimbării intervenite atît de brusc, înelt o resimt ca pe o lovitură în nas. Vicisitudini, cum se exprimă domnul colonel.
În ultimele trei ore totul s-a întîmplat atît de repede, înelt impresiile s-au imprimat în memoria mea nu consecutiv, ci într-un fel de haos, ca nişte fotografii suprapuse, făcute de către un ageamiu. Deplasarea Chevrole- tului, cu viraje bruşte şi accelerări puternice, imaginile surprinse în goană seara, pe străzi necunoscute, mîna şi-.
gură de pe volan şi replicile fragmentare rostite cu o în- , tonaţi.e tărăgănată: „Sînteţi prea aspru cu gazdele noas
tre grecesti...' S-ar putea ca metodele lor să fie niţel cam brutale, în schimb sînt eficiente... Neîncrederea, domnule Bobev, este o calitate care merită toată ştim a...“
O scară albă, luxoasă. Un ascensor cu oglinzi. Şi din nou vocea lui Douglas : ,;Acum vă vom reda înfăţişarea de om... Mie îmi place să discut de la egal, la egal”. In- • teriorul unui apartament de oameni înstăriţi. Un bufet cu geamuri de sticlă de diverse culori. Zgomot de apă ce curge pesemne în baie. Şi din nou glasul lui Douglas : „Puţin whisky... Noroc... Şi acum faceţi o baie şi bărbie- riţi-vă.“
Apa din cada albă ca zăpada se înnegreşte de la prima săpunealâ. „De fapt, într-o anumită măsură, sînt la curent cu odiseea prin .care aţi trecut, rosteşte domnul Douglas rezemat de uşă. De aceea m-ăm şi decis să în-, tervin în favoarea dumneavoastră. Apropo, de ce v-au dat afară din postul de redactor pe care-l deţineaţi la Radio ?“
„Pentru greşelile pe care le-am admis în textul emi- siuniilîr răspund mecanic în timp ce mă săpunesc a doua bară . ~ .
„Şi anume ...
„Fleacuri.:. în loc de capitalism era trecut-socialism, .în loc de revoluţionar – reacţionar, şi încă vreo două- trei de felul ăsta.”
. „Deci dumneavoastră vă ţineaţi de şotii pe seama regimului, foiosindu-vă de emiţătorul oficial ?“
„Nu intenţionez să-mi atribui un asemenea eroism, ripostez eu de sub duş. De fapt, greşelile au fost comise de proasta aia de dactilografă, eu nemaicolaţionînd textul după dactilografiere. Proasta aia a fost de vină, dar. din cauza originii, burgheze şi. a comportării mele, totul mi s-a pus mie în cîrcă.“
„Comportarea dumneavoastră... repetă colonelul. Dar .care a fost această comportare ?“
Mă studiază cu atenţie în timp ce- mă bălăcesc sub : duş şi constat cu o anumită mirare că privirea lui aţintită asupra corpului-meu gol, care pînă acum şase luni m-ar
fj deranjat pesemne, nu-mi mai face nici o impresie. Şase luni petrecute în condiţii animalice şînt suficiente pentru a te

îndobitoci. Cu atît mâi bine. Am impresia. că de acum încolo mi se va întîmpla deseori să râmîn astfel. ca şi' cum aş fi goi, sub privirea unor necunoscuţi. Deci cu atît mai bine că m-am abrutizat la timp.

„Comportarea dumneavoastră a fost provocatoare sau ?...“ îşi repetă Douglas întrebarea..

„Aşa li s-a părut lor, pesemne. Deşi, după cum v-am mai spuş, nu vreau să fac pe eroul. Pur şi simplu trăiam cum îmi -plăcea şi spuneam ce îmi plăcea. Şi întrucât nu voiam să-şi construiască socialismul pe spinarea mea...“

Mă săpunesc pe cap şi intru din nou sub duş. Abia am scăpat de spumă, şi colonelul mă atacă cu o nouă întrebare: / ■ ’ ■ •

„Dacă nu mă înşel, tatăl dumneavoastră a fost librar ?“ ‘

„Editor – îl corectez eu, uşor lezat. Printre altele, a editat şi lucrări din literatura engleză../'

„Eu sînt american”, precizează sec Douglas. j

„Şi din cea americană : «Pe aripile vântului», «Babbitt», *0 tragedie americană»...” ' , -

„Interesant —; mormăie total indiferent colonelul. Totuşi, nu exageraţi cu baia. De acum încolo veţi avea posibilitate de a face baie oricînd veţi dori.”

În încăperea învecinată se află un şifonier cu multe costume şi lenjerie bărbătească.

„Incercaţi-l pe ăsta, cred că vi se potriveşte... Splen- dind... încă‘puţin whisky ?“

Curăţenia propriului meu corp îmi dă un sentiment „de beatitudine. La fel şi contactul cu lenjeria nouă.şi rece. Costumul îmi vine ca turnat. Pantofii – puţin mai largi dccît ar trebui, dar oricum e mai bine decît să mă strîngă. ; . • . - .

„Nu vă e foame ? Eu unul mor de foame.” ,

Din nou zborul ameţitor cil Chevroletul, faţadele ce se apleacă peste noi la curbe, urletul motorului ambalat ' şi frîna pusă brusc sub nimbul, unui cuvînt alb de neon i „Copacabana”.

31P

Acum faţa colonelului îşi pierde conturul şi dispare în fumul ţigării, iar eu mă forţez-să mă descotorosesc de ameţeală şi să prind sensul frazelor pronunţate cu accent tărăgănat:

— Am omis să vă spun că nu sînt colonel de infanterie, ci de la serviciul de contrainformaţii...

' – Ce importanţa are.. dau eu generos din mină şi, străduindu-mă să- nu scap sticla; îmi torn un pahar de şampanie. ■ ' /- •

— Importanţa se rezumă la faptul că dacă aş fi fost colonel de infanterie, n-aş fi- avut nici o posibilitate să vă ajut, pe cînd acum vă- pot face propunerea să lucraţi pen- trunoi. ;

— Sînt dispus să lucrez şi pentru Satana, declar eu fără a da dovadă de prea mult tact. Voi lucra şi pentru Satana, numai să riu mă -trimiteţi înapoi îri Bulgaria’ sau în închisoare

— Noi vă propunem să lucraţi nu pentru Satana, ci pentru-libertate, Bobev.

—:S-a făcut, voi lucra şi pentru libertate. încuviinţez eu resemnat. În general, sînt dispus să lucrez pentru orice, numai să nu mă trimiteţi înapoi.

Colonelul mă studiază un timp în tăcere. Buzele şi ochii săi par ciudat de palizi chiar şi în semiobscuritatea aceea trandafirie. În colţul orchestrei o trompetă şi un saxofon emit fulgere argintii şi sunete prelungi, volup- tuoase.

—.Concepţiile dumneavoastă, în măsura în care dispuneţi de aşa ceva, mi se par mai curînd concepţii ale cinismului, remarcă Douglas cu un zîmbet sec, şters.

— Aţi ghicit. Renunţaţi însă la aerul acesta de superioritate, căci, dacă aţi fi avut parte de o viaţă ca a mea, şi concepţiile dumneavoastră ar fi fost la fel.

' – Fie, fie, bate colonelul în retragere. Şi totuşi hotărârea dumneavoastră de a fugi a avut la bază un motiv anume? . ' ɹ

, —Da, dar n-are nimic în comun cu lupta pentru libertatea patriei. Motivul meu se numeşte „Mladenov”...

. – Am mai auzit de numele acesta. Aşa îl cheamă pe omul cu care aţi trecut graniţa, dacă nu mă înşel ?

— E clar că ştiţi totul... • •

— Aproape totul, mă corectează bărbatul cu păr gri- ’ zonant.

— Atunci de ce persistaţi în a-mi pune întrebări ? Fiindcă persistă şi neîncrederea, nu-i aşa ?

— Uitaţi ce-i, domnule Bobev : dacă ar fi persistat neîncrederea, dumneavoastră v-aţi fi aflat şi acum acolo, în celulă. Aşa căv-aş ruga să consideraţi această temă epuizată. Este vorba de faptul că eu ţin să aud totul'din . gura dumneavoastră. Asta mi-e obiceiul: lucrez fără intermediari. • .

— Perfect, ridic eu din umeri. întrebaţi-mă tot ce doriţi. Sînt'deja obişnuit să răspund la orice fel de întrebări. ■

— Este vorba de Mladenov, îmi aminteşte colonelul. Ce fel de pasăre e ?...

Bluesurile s-au terminat. Perechile cufundate în întuneric trec din dancing în semiobscuritatea trandafirie. Chelnerul în smoching alb se prezintă la masa noastră.'

— încă o sticlă ? propune Douglas. /

— Pentru mine nu, mulţumesc. Nu-mi place să exagerez. '

— Excelentă obişnuinţă, se în voieşte colonelul şi-l expediază pe chelner, făcîndu-i semn cu mîna. Aşadar, ce fel de pasăre este acest Mladenov ?

■ – O pasăre foarte importantă... Mă refer la cercurile fostei opoziţii. A stat la închisoare. Apoi a fost eliberat. Am făcut cunoştinţă întîmplător. în circiuma din cartier.. Ne-am împrietenit. Om inteligent, fost ministru, coborît la nivelul unui politician de circiumă. „Dacă reuşesc să trec graniţa, voi deveni asul emigraţiei pariziene”, mi-a spus el odată. „Păi trece-o, cine te împiedică ?“ i-am replicat eu. „Nu dispun de nici un canal.” „Asta se poate aranja, i-am spus eu, dar cu o condiţie : să mă iei şi pe mine.” Şi aşa ne-am şi înţeles. , ɹ

— Dar dumneavoastră de unde ştiaţi de canal ? * mă întreabă Douglas întinzîndu-mi pachetul cu „Philip Mo- ris“.

— Pe atunci habar nu aveam de nici un canal. Mama însă e născută într-un sat de graniţă. îmi trecuse mie

şi mai înainte prin cap să apelez la un prieten din copilărie ca să mă treacă graniţa, dar nu- ni aminteam de asta decît atunci cînd ceva mă scotea din ţîţîni. Eu, domnule Douglas, sînt într-o bună măsură un om al raţiunii şi nu-mi plac fantasmagoriile. Voi trec graniţa, şi după aceea ce dracu mă fac ? Hamal în Pireu, sau ce ?

Tac un timp şi-l aţintesc cu privirea pe colonel, ca şi cum de la el aşteptam răspunsul la întrebare. Faţa omului cu părul grizonant se conturează acum clară şi neclintită prin ceaţa fumului de tutun. Ameţeala mi-a trecut. îmi mut ochii lateral şi dau cu privirea de o tînără femeie ce stă la masa învecinată. Pînă acum un minut,' masa era neocupată, de asta sînt sigur, iar acum din senin, a apărut acolo o frumoasă brunetă într-un costum auster, de culoare închisă, cu nasturi argintii şi cu nişte picioare zvelte, petrecute mult unul peste celălalt.

Surprinzîndu-mi privirea, dar fără a da de înţeles că a remarcat ceva, Douglas îmi aminteşte :

— Era vorba de Mladenov...

— Exact. Abia după ce m-am împrietenit cu Mladenov, visurile mele de a fugi au dobîndit forma unui plan real. într-adevăr, Mladenov reprezintă un stindard pentru o bună parte a emigraţiei politice. La Paris ar fi fost purtat pe braţe, iar pe lîngă el m-aş fi aranjat cumva şi eu. în plus, bătrînul îmi era simpatic.

— Din cauza ideilor sale sau de ce?

— Nu de idei e vorba !... Ideile nu prea au valoare în timpurile noastre, domnule Douglas. Poate doar aşa, pentru camuflarea unor interese.

— Dumneavoastră personal nu profesaţi nici un fel dc idei ?

— Nici una cu excepţia celor pur negativiste.

— De exemplu ?

Ochii mei se îndreptară din nou spre cele două picioare zvelte şi puternice, încrucişate provocator la trei metri de mine. Poate puţin cam plinuţe sub genunchi, dar bine sculptate. Femeia şi-a îndreptat privirea întunecată şi enigmatică undeva dincolo d ? dancing şi nu-mi acordă nici un fel de atenţie.

— Eu, de pildă, sînt împotriva socialismului, spun fă- cînd un efort pentru a-mi muta privirea spre interlocutor. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau sau nu să se’ construiască socialismul, deci nu doresc să-mi fie băgat pe gît. N-am însă nici cea mai mică idee cu ce anume trebuie el înlocuit şi în general nu mă interesează cîtuşi de puţin cauzele astea măreţe. îmi sînt de ajuns problemele mele personale. N-are decîi să procedeze fiecare după cum îl taie capul. Cred că ăsta e cel mai bun program politic.

— Să înţeleg din asta că sînteţi un fel de anarhist ?

— Nu sînt de nici un fel, mormăi eu simţind că cele două picioare se amestecă din nou în gîndirea mea ca un fel de'idee fixă.. Dacă faptul că nu sînt de nici un fel vă sună a anarhism, atunci consideraţi-mă anarhist. Mi-e absolut indiferent.

— Şi ce s-a întîmplat cu Mladenov, mă întoarce colonelul la temă, realizînd că priveliştea de la masa învecinată este din nou pe punctul de a. mă absorbi. -

— Totul s-a desfăşurat aşa cum prevăzusem. S-ar putea să fiu slab în materie de idei măreţe, dar sînt destul de descurcăreţ în treburile practice. L-am chemat, prin- tr-o terţă persoană, pe prietenul meu din satul natal al mamei să vină la.Sofia, i-am dă o sumă ca să-l entuziasmez şi am convenit totul, pînă în cele mai mici amănunte. în ziua şi la ora fixată eu şi Mladenov ne-am înfiinţat la locul stabilit. Prietenul meu din copilărie s-a dovedit a fi o excelentă călăuză şi am fi reuşit, să trecem neobservaţi

graniţa dacă n-ar fi intervenit un mic accident Am însă impresia că toate' lucrurile astea vă sînt deja cunoscute... ,

— în linii mari, da. Dar hu strică să le mai aud o dată.

Ezit. Nu' pentru că aş vrea să trec ceva sub tăcere, ci pentru că exact în clipa aceea orchestra atacă un twist . asurzitor. Perechile dau din nou fuga pe dancing şi prind să danseze cu atîta însufleţire, încît am impresia că mi se va face rău de mare de la atîtea funduri cuprinse de tangaj. Douglas mă priveşte prin fumul ţigării sale, ca şi cum ar continua să mă studieze. - ,

— A intervenit un accident. Ne-au adulmecat şi au deschis focul. Nu-i exclus ca Mladenov să fie un mare politician, dar atunci a făcut pe el de frică. S-a speriat în aşa hal, încît a luat-o la fugă aiurea, nu încotro trebuia.

Exact din tufişul din faţa lui a ţîşnit un grănicer cu un automat şi i-ar fi făcut de petrecanie dacă n-aş fi tras cu primul. Soldatul a căzut. L-am tîrît pe Mladenov după mine şi nc-am lăsat pe rîpă în jos pînă am ajuns pe teritoriul grecesc.

Chelnerul în smoching alb s-a înfiinţat din nou la masa noastră. Mă uit la el fără să vreau, căci îmi acoperă vederea spre masa învecinată.

— Ce-aţi zice să mai bem cîte un pahar ? mi se adresează Douglas. Nici mie nu-mi place şă întrec măsura, dar pentru o seară ne putem permite o excepţie.

Ridic indiferent din umeri şi Douglas îi face semn chelnerului, indieîndu-i sticla goală. Omul în smoching alb înşfacă frapiera, dispare ca o stafie, pentru ca foarte curînd să-şi facă din nou apariţia şi, deschizînd şampania cu îndemînarea unui virtuoz, toarnă în pahare, se înclină şi dispare în aceeaşi clipă. Privirea întunecată şi misterioasă a doamnei de la masă învecinată descrie alene un semitur de orizont, trece peste noi şi se fixează pe uşa de la ieşire.

— Noroc ! rosteşte colonelul şi soarbe din pahar. Trebuie să recunosc, domnule Bobev, că tocmai acest accident de la trecerea frontierei m-a determinat să intervin în favoarea dumneavoastrtă. Nu sînteţi copil şi realizaţi pesemne că depoziţiile pe care le-aţi făcut au fost verificate. Drept care eu, obişnuit să trag din lucruri mici concluzii mari, am decis că sînteţi un om perspicace, cu sînge rece şi curajos, pe scurt, că aţi putea să ne fiţi util...

— Nu ştiu cum sînt, răspund eu apatic. Ştiu că pesemne Mladenov a ajuns fără probleme la Paiis. în timp ce cu zac de şase luni în închisoarea asta împuţită.

— Orice rău spre bine, cum se spune la dumneavoastră, zîmbeşte colonelul cu buzele sale palide.

— Pentru mine binele este la Paris. ■

— Aveţi tot timpul. Veţi ajunge şi la Paris. De altfel, dacă ar fi să judec după privirea dumneavoastră, nu numai la Paris există lucruri frumoase.

— A, asta-i altceva. îi răspund eu mutîndu-mi vinovat privirea do la dama brunetă. După ce şase luni n-ai văzut o femeie, orice fustă ţi se pare o zeiţă.

— Dumneavoastră puteţi avea la dispoziţie orice fustă vă doriţi, remarcă Douglas.

— Cum să nu I rîd eu sarcastic. Uitaţi însă, pesemne, că. nici măcar costumul de pe mine nu este al meu.

— Dumneavoastră vă referiţi la ziua de azi, domnule Bobev, iar eu mă refer la cea de mîine. Mîine vă veţi trezi într-o vilă splendidă, cu baie,, parc şi tot dichisul şi veţi putea să mîncaţi şi să vă îmbrăcaţi după pofta inimii. ' u

— Şi ce altceva voi mai face în vila aceea ?

— Veţi învăţa nitică meserie, îmi răspunde vag colonelul, umplîndu-mi cu amabilitate cupa.

— în oraş voi putea ieşi ? întreb eu suspicios."

— Deocamdată, nu...

— Va să zică, tot o închisoare, dar de categorie lux.' Douglas neagă energic din cap.

— Greşiţi, prietene, greşiţi. Nu este vorba de închisoare, ci de precauţie profesională. La timpul potrivit, vă veţi deplasa unde veţi dori. Iar pînă atunci, ca să nu vă plictisiţi, vă voi abona la o fustă.

îmi aruncă o privire şireată şi face un gest larg cu mina :

'— Alegeţi, domnule Bobev, alegeţi-o pe oricăre o doriţi! Convingeţi-vă că colonelul Douglas nu aruncă vorbe în vînţ

Bărbatul cu părul grizonant îmbrăţişează cu un gest întregul local şi se opreşte semnificativ la bar. unde, pe scaunele înalte, stau o jumătate de duzină de frumuseţi vacante Le bifez una cîte una cu privirea, apoi . îmi aţintesc din nou ochii la bruneta de la masa înve – ' cinată.

— Gata, ridică Douglas braţul şi zîmbeşte, arborînd • din nou zîmbetul său palid.. V-am înţeles preferinţa

îi face semn . chelnerului care s-a ivit • din nou în -apropierea noastră. îi şopteşte cîteva cuvinte, după, care acesta se .înclină servil şi se îndreaptă spre bunetă. Bărbatul în gri îşi ridică paharul şi îmi face complice cu ochiul, fără a arunca măcar o privire spre masa învecinată. El ştie că dorinţa cclonelului Douglas e lege. .

Partea proastă e că mai există şi- persoane care încalcă legea. Femeia ascultă cu indiferenţă mesajul chel- .
norului, apoi zîmbeşte dispreţuitor şi-i spune pesemne ceva nu prea plăcut, lucru transmis confidenţial peste cîteva clipe bărbatul cu păr grizonant. Colonelul îşi stringe involuntar sprîncenele de culoarea paielor, ia o înghiţitură din pahar şi îmi aruncă o privire :

— ,Se. p?re că. am dat Sre?- Dama afirmă că nu o profesionistă, deşi eu aş face pariu pe contrariu. Va trebui să vă îndreptaţi atenţia spre bar.

— E inutil. Şi-apoi, în general, nu e cazul să vă faceţi probleme pentru mine.

Ideea de a-mi fi servită o damă la comandă nu mă ispiteşte deloc şi totuşi simt că sînt afectat de refuzul brunetei. Este evident că şi Douglas este niţel furios că nu a reuşit să-şi demonstreze atotputernicia.

— Bine, zice el pe neaşteptate. O veţi avea pe aleasa dumneavoastră, chiar dacă, aşa cum spune ea, nu e profesionistă.

— Vă rog, ce aleasă... Lăsaţi-o dracului de curvă încrezută ! obiectez eu cu dispreţ.

— Ba da, o veţi avea, ca să vă puteţi da seama că colonelul Douglas nu aruncă vorbe în vînt.

îşi răsuceşte uşor capul, o priveşte pe brunetă scurt, aproape cu ură, apoi îi face semn chelnerului :

— Nota, te rog ! * '

Mă trezesc într-o încăpere verde-deschis, scăldată îh soare. Fac baie într-o cadă ce străluceşte cu emailul albastru şi cu robinetele ei nichelate. îmi iau micul dejun într-un hol roz şi confortabil, apoi mă întind în fotoliul moale sub copertina portocalie a verandei, pentru a le permite ochilor să se odihnească pe verdeaţa luxuriantă a grădinii. în două cuvinte, vila-promisiune constituie deja o realitate.

în afara mea, în vilă nu se mai află decît două persoane – grădinarul şi omul de serviciu. Ei sînt la dispoziţia mea, şi eu – la a lor, pentru că au, pesemne, şi misiunea de a mă păzi. îmi vine să le spun : „Vedeţi vă de treabă, doar nu-s nebun să fug din rai". Dar nu le spun nimic, pentru a-i ţine în încordare.

în general, rareori mi se întîmplă să spun mai mult decît strictul necesar. Viaţa m-a învăţat că dacă eşti pus pe trăncănit, e imposibil să nu-ţi scape nişte lucruri pe care ceilalţi le vor folosi împotriva ta. De aceea dacă ai chef de trăncănit, trăncăneşte în sinea ta. Vorbele duc la autodezvăluire, iar pe lumea asta cu cit te dezvălui mai puţin, cu atit eşti mai puţin vulnerabil.

Desfac unul dintre pachetele cu „Philip Moris", lăsate de o mină grijulie, aprind o ţigară şi privirea mi se îndreaptă din nou spre grădină. Măslinii sînt argintii, albiţi parcă de soare. Frunzişul portocalilor este des şi întunecat, iar dincolo de ei se află peretele aproape negru al chiparoşilor Raiul este destul de bine împădurit, pentru a nu reuşi să obţii nici un fel de imagine despre împrejurimi.

Dincolo de peretele chiparoşilor se aude vi nitul unei maşini care se opreşte undeva în apropiere. Apoi ţîrîie soneria de la intrare şi curînd în hol, îndărătul meu, răsună paşi fermi şi iuţi.

întorc în aceeaşi clipă capul. Asupra mea se înclină colonelul Douglas, cu faţa sa palidă şi decolorată, abia scoasă parcă de la o curăţătorie chimică.

- Bună dimineaţa ! Cum vă simţiţi ? rosteşte Douglas cu obişnuitul său accent.

— Mulţumesc, bine, îi . răspund eu ridiHndu mă.

Colonelul nu este singur. în stingă sa se află un omuleţ cu o pălărie albă de panama şi cu ochelari negri.

— Domnul Harris vă va fi profesor, expli ă bărbatul cu păr grizonant, făcînd prezentările. Din cîte mi-am dat seama, dumneavoastră vâ descurcaţi bine în franceză ?

încuviinţez din cap.

— Minunat. Domnul Harris vâ va introduce într-o disciplină legată de noua dumneavoastră activitate. Puteţi apela la dînsul şi în alte probleme, pentru tot ceea ce aveţi nevoie Un timp eu nu vâ voi mai vedea, ceea ce nu înseamnă însă că n-am sâ mă mai gîndesc la dumneavoastră La revedere şi spor la treabă l

Colonelul ai borează zîmbctul său palid. îmi strînge mina şi pleacă. Eu însă pornesc după el şi 1 opresc în antreu.

— Domnule Douglas ! Numai două vorbe.

Fireşte, îmi răspunde el cu o mină uşor agasată. – Vă rog să nu mă trimiteţi înapoi !

—- Voi avea în vedere dorinţa dumneavoastră, dar aveţi şi dumneavoastră în vedere că eu nu sînt atotputernic. Lucrurile astea le hotărăsc alţii.

— Bine, dar dacă mă veţi trimite înapoi, s-a zis cu mine. Doar mi-aţi promis că mă veţi trimite la Paris ? Cunosc franceza la perfecţie. Vă voi fi de folos.

Colonelul îşi întoarce spre mine ochii decoloraţi şi' agasaţi şi rosteşte blînd. ca şi cum ar vorbi cu un copil :

— Uitaţi ce-i prietene : dumneavoastră veţi ajunge şi la Paris, şi în numeroase alte locuri. Veţi locui în vilişoare frumoase ca aceasta, veţi frecventa localuri frumoase, veţi avea prietene frumoase şi în general vă veţi bucura de libertate. Dar toate aceste plăceri trebuie plătite cu zile de muncă încordată, muncă ce presupune un anumit risc, domnule Bobev. Nu sinleţf copil şi vă daţi scama că pe lumea asta nimic nu se primeşte de pomană.

Dă din mină a salut şi iese repede. înainte ca eu să apuc să-i opresc din nou. De altminteri, e inutil să-l mai opresc. Nu sînt un copil, într-adevăr, şi realizez că soarta mea a fost deja hotărîtă de către nişte oameni nccunoscuţi, într-un birou necunoscut, într-o discuţie al cărei conţinut exact nu-l voi afla niciodată. Vila luxoasă şi toate celelalte nu sînt decît o cacealma menită să camufleze o sentinţă rece : voi fi trecut peste graniţă în direcţia opusă. Cînd şi cu ce misiuni – asta deocamdată nu se ştie.

Mă întorc în hol. Domnul Harris şi-a pus mica servietă neagră pe masa din faţa mea şi. instalat pe un scaun, moţăie îndărătul ochelarilor.

— Ceva neplăcut ? mă întreabă el cu amabilitate, remareînd înfăţişarea mea alarmată.

Şi, fără a mai aştepta vreun răspuns, adaugă :

— Aşezaţi-vă aici ’ Aşa. Cred că putem începe. Presupun că ştiţi ce este criptografia.

Eu tac şi mă uit cu admiraţie la faţa de masă persană, criptografia fiind ultimul lucru la care mă gîndesc în momentul acela.

— După cunoscuta definiţie a lui John Bayley, „criptografia este arta de a scrie într-un mod ştiut doar de cci care posedă cheia sistemului folosit”.

Omuleţul mă priveşte prin ochelarii săi negri, aştcp- tîndu-se, pesemne, să mă vadă căzînd jos de uimire la auzul definiţiei lui Bayley. Eu însă continuu să cercetez faţa de masă, fără a da doi bani pe acest Bayley şi pe definiţiile sale.

— Criptografia îmbrăţişează domenii diferite. Deocamdată noi ne vom ocupa de aşa-numitul cifru. Presupun că măcar acest cuvînt vă este cunoscut...

Domnul Harris remarcă, pesemne, că gîndurile mele sînt foarte departe de problemele cifrului, căci tuşeşte prevenitor şi adaugă pe un alt ton :

— Ştiţi ce, domnule Bobev, materia pe care urmează s-o parcurgem este destul de serioasă, iar timpul d_e care dispunem – foarte limitat... De aceea am să vă rog să mă urmăriţi cu. cîr mai multă atenţie. Dacă aveţi unele probleme care vă frămîntă, mi le puteţi împărtăşi ulterior.

Domnul Harris îşi deschide servieta şi scoate cîteva, file, apoi îşi schimbă ochelarii negri cu alţii, incolori, aruncă o privire peste manuscrisele sale şi îmi întinde o filă :

— Ce vedeţi aici ?

Pe filă sînt trecute la intervale regulate cîteva numere : 85862 70113 48931 66187 34212 42883 76662 18984...

— Nişte numere, răspund eu fără tragere de inimă

— Numere din cinci cifre, precizează mister Harris, Aceste numere din cinci cifre reprezintă un text cifrat, în faţa dumneavoastră se află cifrograma prin care serviciul sovietic de informaţii l-a prevenit pe Stalin despre iminenţa atacului armatelor hitleriste. Deci, descifrate. ele înseamnă ! Dora către director prin Taylor. Hitler a stabilit în mod definitiv data de 22 iunie ca zi a atacării Uniunii Sovietice...

Mă uit din nou la cifre, dar ele mi se par prea naive şi banale pentru un sens atît de dramatic.

— în prezent, majoritatea serviciilor de informaţii folosesc pentru cifru numere alcătuite din cinci cifre, îşi continuă lecţia demnul Harris. Dar orice serviciu de informaţii îşi cifrează şi descifrează textele cu ajutorul unei chei secrete speciale. Deci dumneavoastră urmează să vă însuşiţi îndemnînarea de a efectua cele două operaţii cu ajutorul unei chei anume. Fireşte, vom începe cu ceva mult mai simplu

Ora şase după-anuazâ. Zac sleit de puteri şi cu capul cît o baniţă pe canapeaua din hol. privind ţintă şi fără nici o noimă tavanul alb. De fapt, tavanul alb pentru mine nu este alb. ci presărat cu numere din' cinci cifre, care îmi pulsează cu o perseverenţă înnebunitoare prin faţa ochilor. îmi cobor pleoapele pentru a alunga aceste numere, dar ele continuă să joace şi în roşu! de sub pleoapele mele. Două ore de muncă pînă în prînz şi patru ere după-amiază s-au dovedit a fi arhisuficiente pentru a trezi în mine ură faţă de orice numere formale din cinci cifre.

Se aude soneria de la intrare, dar eu nu-i acord nici o atenţie, căci nu aştept pe nimeni, cel puţin pînă mîine dimineaţă, cînd domnul Harris îşi va face din nou apariţia cu sumbra sa servietă neagră. Uşa holului se deschide, se aud paşi pe covor şi aproape deasupra capului meu răsună o voce feminină şi catifelată ?

— Frumosul adormit... Dormiţi, dormiţi. nu vă deranjaţi !

Deschid ochii şi mă ridic. în faţa mea se află frumoasa cu plete negre de la „Copacabana”. Stă în picioare. cu mîinile în şold, şi mă cercetează cu o uşoară curiozitate ca şi eum s-ar afla în vizită la grădina zoologică. Fizicul zvelt al necunoscutei este prezentat într-un ambalaj de lux i un taior de culoarea tutunului avînd pe margini nişte tivuri bej. Culoarea aceasta tu- tunie, stinsă, este parcă special comandată pentru faţa albă şi liniile negre, ondulate ale coafurii. • • •

— Icrtaţi-mă, rostesc eu. Singura mea scuză e că va visam tocmai pe dumneavoastră.

— Sînteţi mincinos de meserie sau un simplu amator ? întrebă bruneta fără a zîmbi.

— Nu-mi place să mint, răspund eu pe un ton sec. Atunci cînd adevărul nu mă aranjează, mă mulţumesc să-l trac sub tăcere.

— Fie, fie, încuviinţează musafira. E încă prea devreme ca să discutăm despre caracterul dumneavoastră. Mai potrivit ar fi să-mi spuneţi cum vă numiţi.

— Emil.

— Doar Emil ? îşi ridică ea sprînccnele (fie vorba între noi, foarte frumoase şi pe de-a ntrcgul naturale).

Apoi rosteşte tărăgănat :

— „Emil, sau despre educaţie'[1]... Bietul Rousseau ! Dacă v-ar fi cunoscut, nu cred că ar fi îmbinat două noţiuni atit de incompatibile într-un titlu.

— Hai să nu-i tulburăm pe clasici, propun eu. Numele dumneavoastră este ? .

— Francoise.

— Cu ce-mi veţi permite să-mi răscumpăr vina ? Whisky sau Martini ? întreb eu aprepiindu-mă de bufetul al cărui conţinut îl prospectasem în prealabil.

Toate vorbele astea nu reprezintă decît c prostie crasă, dar cînd o discuţie începe fals, e greu s-o schimbi înainte de a se scurge c grămadă de timp în vorbe goale.

— Prefer Pernaud, dacă aveţi aşa ceva la inde- mînă, rosteşte Francoise.

Această denumire nu trezeşte în capul meu decît o îndepărtată asociaţie literară. Din fericire, bruneta îmi vine în ajutor descoperind singură printre rezerve o sticlă de Pernaud, pe care, de fapt, scrie „Ricard[u]. Apoi, tot cu eforturi comune scoatem din frigiderul din bucătărie numărul necesar de cuburi de gheaţă, găsim o cană cu apă şi un pahar şi instalăm cele descoperite pe măsuţa de pe verandă.

Munca îi apropie pe oameni. Astfel că atunci cînd ne aşezăm, în sfîrşit, fiecare În faţa paharului său. tonul fals se reduce la dimensiuni mai acceptabile.

— Prietenul dumneavoastră s-a dovedit ti fi cumplit de perseverent, mi se dezvăluie Francoise. aprin- z?ndu-şi ţigara oferită şi relaxîndu-se în fotoliu

Nu ştiu dacă musafira mea SQ numeşte într-adevăr Francoise, dar pronunţia ei constituie o garanţie că este franţuzoaică. De fapt, în cazul de faţă pe mine eu mă interesează chiar atît de mult dacă este sau nu franţuzoaică, cit priveliştea celor două picioare zvelte pe' care bruneta le încrucişează chiar sub ochii mei. încerc să-mi abat privirea într-o parte şi mă foiesc jenat ir. fotoliu.

— Vă deranjează ceva ? mă întreabă cu candoare musafira.

— Picioarele acestea...

— V-am călcat cumva ?
— Ia figurat vorbind, da. Şi tocmai pe muşcniul cardiac
— Iertaţi-mă, data viitoare am să vin în rochie de bal. După cum ştiţi, prin tradiţie, ele sînt făcute pînă la gleznă.
— Deci prietenul meu s-a dovedit a fi un om la locul său ? schimb eu vorba ca să termin cu prostiile.
— De a dreptul insuportabil. Nu înţeleg însă de ce a fost nevoie să acţionaţi prin el şi nu de unul singur. La început eram tentată să cred că sînteţi surdomut.
— Sînt un timid, explic eu. îngrozitor de timid. .
— Timizii nu se laudă cu timiditatea lor. De altminteri, ne vom lămuri noi şi în privinţa asta la timpul cuvenit.
— Şi timpul ăsta se apropie repede L..
Femeia mă fulgeră cu ochii ei negri, dar nu spune decît;
— Mor de foame.
— Undeva pe aici se afla şi un om de serviciu, dar n-am idee unde a dispărut... mormăi eu a justificare.
— Se pare că, în linii mari, dumneavoastră cunoaşteţi casa asta cam tot aşa cum o cunosc şi eu..
— Exact. Sînt aici abia de aseară.
— Şi cu ce ocazie ? întreabă Francoise luind a doua ţigară ce i-o ofer
I-o aprind pe a ei, pe urmă pe â mea, şi trag cu sete două fumuri pentru a cîştiga timp. Apoi ii explic : ,
— E o poveste cam greu de crezut, dragă Frangoise. Aseară, după ce-am părăsit societatea dumneavoastră puţin cam rece, am hotărît să ne încălzim la un pocher şi cunoştinţa noastră comună şi-a pierdut vila...'
. – ...în care dumneavoastră v-aţi şi instalat, completează bruneta. Pentru unul căruia nu-i place să mintă, nu-i o găselniţă prea proastă. Sper însă că ăsta nu va fi singura mîncare pe care mi-o veţi servi la cină.
— Mă tem că da, răspund eu dezolat. Doar dacă acceptaţi să încropim ceva cu eforturi comune...
— „Emil, sau despre educaţie", clatină femeia din cap, îşi stinge ţigara în scrumieră şi se ridică cu .un oftat de agasare.'Bietul Rousscau. Dar, mă rog. Fie, daţi-i drumul, ce mai aşteptaţi!
Aşa că ne mai unim o dată eforturile în numele unei cauze comune. După vreo jumătate de oră, pe masă din hol'este aranjată un fel de gustare rece : mezeluri, un pui fiert, o conservă de peşte şi salată. Penuria de produse alimentare este compensată de cîteva sticle cu conţinut diferit. . „
Munca, după cum am mai arătat, îi apropie pe oameni. în timp ce cinăm, discutăm cu dezinvoltură despre una-alta. Evidenţiind curiozitatea proprie femeii, întrebările sînt puse cu precădere de Frangoise, iar eu mă mulţumesc să-i răspund. în ultimele şase luni am dobin- dit o anumită experienţă în acest gen de conversaţii.* Suficientă pentru a sesiza că întrebările brunetei, deşi par nevinovate şi spontane şi sînt rostite pe un ton imparţial, bat într-o anumită direcţie 5 trecutul, prezentul şi eventualul meu viitor. încerc s-o îmbrobodesc, improvi- zînd cu curajul şi uşurinţa omului ce nu ţine neapărat să fie crezut.
La mijlocul unei asemenea lungi şi destul de complicate improvizaţii, Frangoise .mă întrerupe cu un gest obosit: ’
— Ajunge. Mi-am făcut deja o imagine completă despre dumneavoastră. Este evident că 6 ţineţi din minciună în minciună, fără nici o jenă. Uitaţi însă că omul chiar atunci cînd minte mai spune ici-colo şi cîte un adevăr.
'Aşa că mai bine ocupaţi-vă dumneavoastră de cafea.
Mă supun şi pornesc spre bucătărie. Femeia vine după mine, pentru a-mi supraveghea activitatea. O precauţie oportună, căci eu am băut rareori cafea de-a lungul vieţii mele, iar de făcut n-am făcut niciodată. Descopăr sufi- \ ciente rezerve de nes şi de cafea măcinată. Nesul, cu etichetele sale impunătoare, îmi inspiră mai multă încredere. Vărs un borcănel în cratiţă, adaug după ochi ceva mai mult zahăr,-torn tot după ochi apă rece şi pun totul la fiert pe maşina de gătit electrică.
în pofida siguranţei pe care o afişez cu intenţia de a fi cît mai convingător în ceea ce fac, Frangoise, cu braţele în şolduri, îmi urmăreşte mişcările cu o privire sceptică.
— Biete prietene, dumneavoastră nu vă lipseşte numai educaţia, ci şi o judecată sănătoasă, spune ea. Apoi iâ vasul de pe maşină'de gătit şi deşartă amestecul în chiuvetă, după care se ocupă personal de prepararea cafelei. • .
în cele din urmă cafeaua este gata, iar ceva mai tîr- ziu – şi băută. Frangoise îşi consultă ceasul.
— Cred că-i timpul să pun capăt acestei lungi vizite,, remarcă ea stingîndu-şi ţigara.
Femeia asta nu are nici cel mai elementar simţ al economiei. De fiecare dată îşi stinge ţigara înainte de a o fi terminat de fumat.
— Sper că glumiţi, îi spun eu, încercînd să-mi dau scama din privire dacă într-adevăr glumeşte. Balul abia începe.
— Ah, da, am uitat că'mai era un amănunt, răspunde ea şi se ridică. . •
Se proţăpeşte în mijlocul holului, îşi înalţă provocator braţele spre păr pentru a da posibilitate sinilor mari să. arate ce pot şi rosteşte aproape cu ciudă în glas 3 •
— Trebuie să mă dezbrac singură sau mă ajutaţi ?
Mă uit la ea un timp cu atenţie, apoi îmi abat privirea şi mă ridic şi eu.
— Aţi cam întrecut-o cu gluma, constat eu pe tonul cel mai indiferent posibil. < ■
— Ce glumă ? îşi saltă bruneta sprînc-enele. Doar pentru asta m-aţi chemat ? Iar acum, cind vă spun că vă stau -la dispoziţie, consideraţi că mă ţin de-glume.
— Greşiţi, spun eu sec. Nu v-am chemat ca pe o femeie de stradă.
— Deci, a intervenit o neînţelegere. Şi eu care credeam că tocmai pentru asta aveţi nevoie de mine.
N-am nici un chef de dispute. Femeia înţelege şi pleacă. O conduc pînă la ieşire. Ajunsă la uşă, mă priveşte fugitiv şi rosteşte cu tonul ei blînd şi nepăsător :
— Sfirşitul l-am cam stricat... Dar nu i nimic, asta vă va servi de lecţie pentru ca, în cazuri asemănătoare, să obţineţi în prealabil şi acordul celeilalte părţi.
Apoi flutură în. semn de rămas-bun cu mina ei albă şi frumoasă şi se topeşte în amurg, unde se zăreşte pata albă şi lungă a unei maşini sport.
Mă întorc în vestibul într-o stare de. spirit pe care deocamdată nu intenţionez să v-o descriu ’.
Dacă intîmplarea vă va pune cîndva faţă în faţă cu domnul Ilarrison, vă sfătuiesc să nu vă lăsaţi indus în eroare de înfăţişarea sa inofensivă. Istoria, din datele pe care le deţin, nu a cunoscut un inchizitor mai cumplit decît acest omuleţ mărunt, cu servietă neagră şi ochelari negri. După ce-mi face zile în şir capul calendar cu numere din cinci cifre şi operaţiuni matematice, dumnealui- schiţează un zîmbet diabolic şi trece la alfabetul Morse. Şi nu. numai la alfabet, ci şi la gimnastica aceea a degetelor, care ajută semnelor Morse să-şi ia zborul în eter.- .
Cu excepţia supliciilor la care mă supune Horris, viaţa în vilă se desfăşoară fără nici un fel de evenimente. Grădinarul şi omul de serviciu îşi exercită supravegherea asupra mea cu atîta tact, îneît aproape că nu le simt preţ zenţa. Orele scutite de cifruri şi de semne Morse se scurg mai cu seamă sub copertina portocalie a verandei. Mă întind în fotoliu, privesc distrat verdeaţa albită a măslinilor, verdele dens al portocalilor, iar mai încolo zidul negru al chiparoşilor înalţi şi ma gîndesc la necunoscut, la ce-mi va aduce ziua de mîîne.
De fapt, acest necunoscut este destul de cunoscut ca să-mi pricinuiască o senzaţie de apăsare în zona abdominală, acea senzaţie pe care o simţi cînd ai mîncat prea mult sau cînd ţi-e tare teamă.
Eu nu reflectez „în general[11] la lucrurile acestea, deoarece nu suport să reflectez „în general", să vîntur prin minte inutil şi la infinit unele şi aceleaşi lucruri. Gîndirea mea este îndreptată mai degrabă spre acţiunile cu care voi răspunde la toate schimbările ce ar putea interveni în situaţia mea Căci este clar că situaţia urmează să mi se schimbe, şi asta, probabil, foarte curînd. şi. tot aşa de probabil, nu în favoarea mea.
în pauzele dintre aceste ginduri îmi amintesc deseori de Franţoise. După atitea luni de singurătate, imaginile stăruitoare în care apare bruneta nu au defel asupra mea un efect soporific. Pentru a mă descotorosi de ele. îmi spun că, de fapt, nu mă interesează nici o Franpoise. ci doar un fizic feminin. Ceea ce nu este însă d^cît o minciună. Şi deşi în lumea în care trăim nu se poate fără minciuni, este din cale-afară de stupid să te minţi pe t ne însuţi Dacă n-ar fi fost vorba decît de fizicul ci. la „Copacabana" aveam la dispoziţie o galerie întreagă de portrete feminine. După ce o văzusem însă pe Francoise, aceste exemplare nu mă mai atrăgeau. Şi totuşi imi pare bine că în ziua aceea nu m-am repezit s-o ajut pe brunetă să se dezbrace. N-are decît să vadă că sîntem săraci, dar cinstiţi, sau că avem cel puţin ambiţia de a ne da ca atare. ’ .
Dacă presupunerile mele se dovedesc întemeiate, Fran- coise ar trebui să apară din nou la orizont. Dacă nu, înseamnă că ne-am întîlnit şi că am trecut unul pe lîngă celălalt la scorul de zero la zero.
Abia la o săptămînă încheiată de la instalarea mea în vilă a reapărut bruneta. Evenimentul s-a petrecut într-o zi pe înserate – la ora aceea cînd singurătatea îi apasă chiar pe unii ca mine, care, de fapt, în afară de singurătate, altceva nici nu prea cunosc. Tocmai îmi schimbam pijamaua cu o cămaşă albă şi nouă cînd am auzit soneria de la intrare. în clipa în care Franţoise intră în

hol. eu eram ocupat cu nodul de la cravată.
— Bună seara. Ce se întîmplă, vă sculaţi sau intenţionaţi să vă culcaţi la loc ? mă întreabă ea examînîn- du-mă cu un interes plin de condescendenţă.
— Nici una, nici alta. Pur şi simplu mă- pregăteam să vă întâmpin, îi răspund eu cu modestie.
’ ' – Ce intuţie... Te pomeneşti că dragostea-i face pe oameni vizionari.
— Ca şi ura, de altfel.
— în acest caz cred ,că lucrul cel mai înţelept ar fi să plec. ' - •
— Permiteţi-mi să vă ofer măcar o cafea.
' – Chiar atît de mult mă urîţi ? Prefer să-mi trageţi o palmă.
— Hai mai bine să nu ne cîondănim, mormăi împă- ciuitor. Eu am să vă ofer un pahar de pernaud, iar de cafea vă îngrijiţi dumneavoastră.
îmi pun haina şi. mă îndrept spre bufet. De fapt, mă străduiesc în permanenţă să schiţez gesturile strict necesare şi să evit s-o privesc pe Francoise, căci înfăţişarea ei are astăzi asupra mea un efect ce depăşeşte limitele suportabilului. Nu ştiu dacă asta se datoreşte faptului că imaginea ei mă obsedează de o săptămînă întreagă sau pur şi simplu toaletei sale provocătoare, oricum, prezenţa acestei femei pune din nou stăpînire pe mine ca o idee fixă. Francoise poartă un taior albastru-deschis, care-i înfăşoară strîns rotunjimile trupului, şi o bluză de poplin de culoarea ciocolatei, cu floricele albastre, cît despre formele impunătoare ale sinilor, nici să riu mai vorbim. Fondul acestui albastru-pastel imprimă părului negru, privirii întunecate şi feţei sale albe un efect aproape fantastic. Pe femeia asta toate culorile o aranjează.
— Am impresia că, de fapt, dumneavoastră vă pregăteaţi să ieşiţi ? remarcă musafira în timp ce eu mă ocup de băuturi şi de pahare. . .... :
---N-aţi-ghicit. în general, eu nu ies. . -
— Serios ?. Atunci la ce bun ţinuta asta atît de în- •grijită ?
— .Aşa, pentru tonus.
— Astăzi vă exprimaţi niţel neclar.
—, Nu există nici o neclaritate, urmează. replica mea după ce pun gheaţă şi torn alcoolul. La ora asta, oamenii obişnuiţi ies în oraş să bea un păhărel sau să ia masa, sau să. se vadă cu prietenele. De aici şi pregătirile mele. Asta îmi dă iluzia că sînt ca toţi ceilalţi.
Femeia îmi aruncă una dintre privirile ei iuti, verificatoare, apoi spune :
— Cred că în locul acestei adevărate şedinţe de auto- sugestionare, ar fi mult mai simplu să ieşiţi, din moment ce tot aveţi chef să ieşiţi.
— Aveţi perfectă dreptate, încuviinţez eu. N-aţi vrea ®$ mă ajutaţi să scoatem toată sticlăria asta pe verandă ?
Stăm un timp sub copertina oranj, bem din paharele reci şi aburite şi slobozim şuviţe de fum în spaţiu. '
— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, îmi aminteşte la un moment dat Francoise.
— înseamnă că nu mă trăgea aţa să vă răspund.
— Asta nu-i politicos...,
— De ce ? Şi dumneavoastră aţi trecut sub tăcere o mulţime de lucruri. _
— De exemplu ? '
— Păi, de exemplu, ce vă aduce încoace. Nu cred că intenţionaţi să mă convingeţi că nu puteţi respira fără mine.
— Fiţi pe pace. Eu mint mai cu măsură decît dumneavoastră.
— Atunci ?
— Sărmane prietene ! Gîţi ani trebuie să mai trăiţi pentru a înţelege că plăcerea supremă a unei femei este de a-şi satisface curiozitatea ? Dumneavoastră mi-aţi stir- nit curiozitatea. Folosirea unui intermediar pentru a mă aduce aici, sihăstria dumneavoastră într-o casă care în mod evident nu este a dumneavoastră, fără a ne mai referi la grămăjoara de născociri pe care mi le-aţi servit, toate astea sînt aproape enigmatice.
— N-aş fi crezut că am o înfăţişare atît de enigmatică. Dar în măsura în care o am, mă voi strădui s-o păstrez pentru a nu vă pierde de clientă.
Francoise se ridică, face cîţiva paşi la întîmplare pe verandă, apoi se opreşte lingă fotoliul meu. Manevrele acestea, deşi $ar calculate, s-ar putea datora şi celei mai banale stinghereli. Eu nu sînt un interlocutor prea amuzant. De astă dată nu pot evita imaginea corpului ei suplu şi ’ impunător, căci, aflat în prim-plan, el îmi umple tot orizontul. Mă ridic, aproape hipnotizat, şi mă postez în faţa ei.
— Spune-mi, Emil... Tace un timp, ca şi cum i-ar veni greu să mi se adreseze pentru prima oară pe numele mic.
— Ce să spun- ? o întreb eu cu buzele uşor uscate, incercînd să intuiesc ceva în hăurile privirii ei întunecate.
— Spune-mi... Chiar mă iubeşti ? .
— De .ce vorbeşti prostii. între oameni ca noi nu poate exista dragoste, sună replica mea.
Şi-i îmbrăţişez strâns umerii puternici.
După Morse vine rândul scrierii secrete şi al reţetelor,' chimicalelor şi al indicaţiilor tehnice legate de ea. Domnul Harris este inepuizabil şi infailibil ca o adevărată enciclopedie. O enciclopedie foarte voluminoasă şi utilă, care nu cred c-o să vadă curând lumina tiparului, căci ar trebui să fie întitulată „îndrumarul spionului[1]*. Partea proastă e«ă în una din zilele următoare Harris îşi va lua servieta neagră şi se va duce să dea lecţii unui alt debutant. iar eu voi.fi trimis să dau examen practic de spionaj într-o ţară din care abia am scăpat.
Şi mai e o parte proastă. După felul cum se desfăşoară lecţiile, îmi dau din ce în ce mai limpede seama că ele se apropie de sfîrşit. Deocamdată totul ţine de domeniul teoriei. Dar încă de pe cînd eram în Bulgaria am auzit destule poveşti de-astea şi ştiu că foarte curând în locul lui Harris “va apărea Douglas sau un altul'ce-mi va prezenta planul concret al -operaţiei pe care va trebui nu numai să-l învăţ pe de.rost, dar să-l şi realizez în practică.
Singura mea consolare în aceste zile de aşteptare încordată este Franţoise. Teama mea că după prima apropiere fizică dintre noi va interveni indiferenţa sau plictiseala nu s-a adeverit. Poate pentru că, aşa cum se întâmplă foarte rar, dar într-adevăr foarte rar,. Franţoise este exact femeia, ce mi se potriveşte. Vreau să spun că ea nu are nimic cu ceea ce se numeşte „o femele dulcică“.' întotdeauna pîhă la urmă, iar de regulă chiar de la bun început, dulcele începe să prindă un gust rânced. Vreţi o băutură răcoritoare, şi primiţi siropul lipicios al dulce- : găriilor. în cazul lui Francoise nu există pericolul unor
asemenea surprize. După prima noastră noapte comună de nesomn şi îmbătarc, ea se mulţumi să-mi spună prin uşa întredeschisă a băii :
— Te-ai dovedit a fi un amant foarte primitiv şi obositor. Ce bine că nu-s toţi bărbaţii ca tine.
Dulcegăriile ei au rămas şi mai tîrziu la fel. Ceea ce e totuşi mai bine decît să mi se spînzure de gît şi să geamă : „Pisoiaş, spune-mi că mă iubeşti !“ Mai ales că are un metru şaptezeci şi doi de centimetri şi o greutate corespunzătoare acestei înălţimi.
Francoisc venea de regulă la două zile şi de fiecare dată pe înserate. Programul vizitelor ei era întotdeauna unul şi acelaşi – cîteva pahare şi tachinări, o cină improvizată şi dragoste fără vorbe de prisos. Un altul în locul meu, mai puţin suspicios, ar fi decis probabil imediat că femeia e moartă după el şi că a devenit o obişnuinţă în viaţa ei. Eu eram însă de părere că amîndoi aşteptam să auzim unul de la celălalt ceva încă nerostit şi fără nici o legătură cu relaţiile dintre sexe.
Pînă ce într-o bună zi domnul Ilarris mi-a comunicat că lecţiile noastre se încheie aici şi, cu o voce imparţială, mi-a urat succes în aplicarea lor practică.
în seara aceleiaşi zile, aşezîndu-mă ca de obicei cu Franşoise sub copertina portocalie şi consumând, obişnuitele doze de alcool şi de amabilităţi caustice, am hotărît că eu trebuie să vorbesc primul. De regulă, cel mai slab e nevoit să vorbească primul. Aşa e jocul şi împotriva lui nu se poate face nimic, căci nu eu l-am inventat.
— Dragă Franţoise, vorbele tale de duh sînt într-ade- văr verificate de timp, dar destul de monotone. Ce-ai spune dacă am schimba tema ?
Replica mea nu conţinea nimic deosebit, dar privirea îmi era suficient de elocventă.
— Dar ce-ai spune tu dacă am mai schimba şi noi locul? sună replica lui Franţoise. Ne petrecem atîta timp sub copertina asta, îneît am impresia că voi rămîne pentru toată viaţa portocalie.
Ea se ridică, coborî cele trei trepte de marmură şi porni prin grădină unde, într-adevăr, nu ne trecuse pînă atunci, prin cap să ne plimbăm. Am urmat-o şi, odată
ajunşi în aleea întunecata de pe lingă chiparoşi, am* întrebat :
— Crezi că ne-au pus microfoane ?
— Dar tu ce crezi ?
— De unde să ştiu...
— Spune atunci ceea ce ştii. s
— Franţoise, vreau să merg la Paris ! - \
— Păi du-te. Călătorie plăcută I

— Fără' tine nu pot. Vreau să spun că nu pot fără ajutorul tău.
— De ce să nu poţi ?
— Pentru că mă aflu într-un impas. Tu eşti singura care mă poate salva.
— Chiar în aşa hal ai ajuns încît să ţe salveze'o curvă încrezută, cum ai binevoit să-mi spui faţă de Douglas al tău ?
— Ai un auz uluitor de fin...
De fapt, nici cel mai fin auz nu ani-ar fi putut percepe replica, la o distanţă de trei metri, în hărmălaia aceea din localul'de noapte. Am auzit însă că auzul poate fi sensibilizat prin tr-o aparatură specială. Doar că pentru moment n-am timp să mă gindesc la aceste amănunte. .
— Franţoise, tu ştii foarte bine de ce stau eu în vilă asta şi ce fac în ea...
— Să zicem că ştiu. Şi care-i scopul ?
—* Sînt instruit pentru ă -fi trecut în Bulgaria Abia am reuşit acum şase luni să fug de acolo, iar ei vor să mă trimită înapoi...
— Şi tu mori de frică. Nu-i aşa ?
— Nu-i vorba numai de frică. Asta ar pune capăt tuturor intenţiilor mele, tuturor viselor mele. Toată viaţa mi-am dorit Parisul... tata şi-a făcut studiile acolo... eu am crescut cu gîndurile astea...
—. Bine, bine. Numai să nu te pui pe .plîns.
Puterea era de partea ei şi femeia juca tare. Nu inter tionam cîtuşi de puţin să mă pun pe plîns, dar am tăcut, deoarece îmi dădeam seama că nu mi se cere să fac nişte mărturisiri, ci să răspund la nişte întrebări stabilite în prealabil de altcineva. Bine cel puţin că eram deja obişnuit cu asemenea exerciţii.
$? umbra chiparoşilor se contura pata albă a unei bănci, dar Francoise trecu mai departe şi nu se opri decît la capătul aleii. Apoi îmi făcu semn sc mă apropii mult de ea şi rosti aproape în şoaptă :
—- Ge-ai spune dacă am lua-o ceva mai de la început ?
Şi am luat-o de la început.
Femeia era mare meşter în pusul întrebărilor, lucru ce-l remarcasem încă de la prima noastră discuţie de operetă. Fiecare întrebare bătea într-un punct-cheie şi interogatoriul fu desfăşurat cu atîta iscusinţă şi concen- Hare, înct numai în cincisprezece minute Francoise reuşi să scoată de la mine ceea ce poliţiştii greci izbuteau doar cu preţul unor ore întregi de caznă.
— Cazul Mladenov s-ar putea să reprezinte un anumit interes pentru noi, remarcă bruneta după încheierea interogatoriului. Tu însă nu ştiu la ce ne-ai putea fi de folos...
— Ascultă, Francoise, sînt dispus să îndeplinesc orice misiune mi-aţi încredinţa. Voi îndeplini toate misiunile pe care mi le veţi încredinţa. Eu iubesc Franţa...
Femeia mă privi îngîndurată, cu ochii ei întunecaţi, mari şi tulburi în bezna aleii !
— E puţin probabil ca omul care nu-şi iubeşte propria sa ţară să iubească o alta, Emil.
Am tăcut. Ştia unde să bată, vipera.
— Dar nu asta-i cel mai important. între oameni ca noi, după cum singur spui, nu se vorbeşte de iubire. Toată treaba e că ţie acum ţi-e frică. Deci e foarte posibil ca şi mîine să-ţi fie frică. Să nu crezi că numai dincolo, în Bulgaria, e înfricoşător.
— Francoise, eu nu sînt fricos.
— De asta nu sînt sigură. De fapt, asta te priveşte mai ales pe tine : dacă te vei dovedi a fi fricos, înseamnă că voi trăi mai puţin. Hai să ne întoarcem. Plimbările lungi par întotdeauna suspecte.
— Aşteaptă, am zis eu. Pentru mine nu există cale de întoarcere. Pregătirea mea s-a încheiat astăzi. S-ar putea ca nu mai tîrzîu decît mîine seară să fiu trimis la graniţă.
Ea o luase la pas pe alee, dar la auzul acestor cuvinte se opri şi se întoarse spre mine i
— Şi abia acum îmi spui toate astea [9] Trebuia să mai aştepţi puţin şi să-mi telegrafiez) de la [ron'icră Ce vrei să fac în două ore ?
— Să mă scoţi cumva de aici. Am ajuns să te cunosc destul de bine, Franţoise, ca să-mi dau seama că noţi face orice dacă vrei.
Un compliment, chiar cînd e vorba de o femeie ca Franţoise, are întotdeauna efect. în orice caz, un efect mai mare decît tot felul de implorări i ca ,,în numele prieteniei noastre'[1] şi altele asemănătoare. Frangoise îşi alinţi privirea spre zidul negru al chiparoşilor, reflectînd la ceva. Albeaţa feţei sale frumoase se distingea vag în beznă, iar părul ei negru, aranjat cu grijă, răspîndcii o mireasmă uşoară de „Chanel“. Eu însă nu reţineam nimic din farmecul femeii, căci în faţa mea nu vedeam femeia, ci un reprezentant anonim al instituţiei de care dcpmdea în clipa aceea soarta mea.
— N-am cînd să-ţi fac rost de nici un fel de acte, mormăi Francoise ca şi cum ar fi vorbit cu sine.
Apoi tăcu din nou şi adăugă pe neaşteptate :
— Cu atît mai rău. Vom încerca fără acte. Domnul Nimeni, născut în Niciunde. Naţionalitatea : fă”ă naţionalitate.
Mă luă de braţ şi. înaintînd încet pe aleea întunecoasă spre vilă, îmi spuse în şoaptă :
— Eu am să plec. Mă conduci pînă la uşă, stai şi cinezi cinci minute în bucătărie, avînd grijă să faci suficient zgomot, apoi intri în dormitor, stingi lumina, ieşi pe fereastră şi sari gardul aici, la capătul aleii. Chiar vizavi de tine este şoseaua. Porneşti încet Fu te voi aştepta după cea de-a treia cotitură
Jaguarul zboară pe şosea cu o viteză ceva mai mare decît cea permisă. în beznă, de ambele părţi ale drumului, licăresc luminile periferiei ateniene. Deasupra noastră pîlpîie imensele stele ale cerului atenian, albastru- înehis şi de necuprins. Un cer minunat, a cărui frumuseţe, din diverse motive, eu nu o pot gusta. Francoise. eu fruntea aţintită înainte, urmăreşte în tăcere fîşia .asfal-
tului ce zboară spre noi luminată de farurile puternice. Tac şi eu, înccrcînd să înăbuş fiorul neplăcut de pe şira spinării pe care-l simte cel urmărit.
De fapt, nu cred că sîntcm urmăriţi, col puţin deocamdată. Totul se petrece cu repeziciune şi fără zgomot, conform planului conceput de Francoise. întrebarea e ce ne rămîne de făcut de acum înainte. Dar, deşi îmi repugnă să mă deplasez în necunoscut, nu mă hotărăsc s-o descos pe brunetă, mulţumindu-mă să urmăresc mecanic botul alb al Jaguarului, care înghite fîşîa drumului ce zboară spre noi.
Luminile de' la marginea şoselei devin din ce în ce mai dense. Maşina intră în cartierele periferice ale Atenei. Franţoise reduce viteza – e un lux prea mare să-i provoci pe poliţişti atunci cînd ai lingă tine un om fără acte. Ne deplasăm cu şaptezeci de kilometri- la oră, dar mie mi se pare că ne tîrîm ca nişte broaşte ţestoase şi asta mă irită. Dorinţa aprigă de a fugi cit mai repede nu este, firește, decît un atavism stupid. In zilele noastre,, dacă poliţia vrea să te prindă, nu te goneşte ţinîndu-se scai de tine, ci îţi ţine calea.
E tîrziu. La intersecţii clipesc luminile galbene ale semafoarelor : n-ai decît să treci dacă vrei, dar cască bine ochii. Sînt obişnuit cu asta. De fapt, în drumul pe care l-am străbătut prin această viaţă, rareori am avut parte de culoarea verde. Sau e roşie, sau – în cel mai bun caz – galbenă. Ochiul galben, care te previne : treci, dar pe riscul tău.
Bulevardul lung pe care coborîm îmi este cunoscut din plimbarea făcută cu colonelul în prima seară. Cîteva minute mai tîrziu, în faţa noastră străluceşte neonul alb al hotelului „Grande-Bretagne” şl chiar vizavi se vede .scris cu alb cuvîntul „Oopacabana”. Mai înaintăm cîteva minute, apoi Jaguarul coteşte brusc într-o străduţă nu prea bine iluminată şi se opreşte. Franţoise ia cheile maşinii şi coboară.
— Mă duc pînă vizavi să dau un telefon. Aşteaptă-rnă aici.
Aştept, ce să fac. Trece mai mult de un sfert de oră, dar bruneta- nu apare. înseamnă că nu pentru telefon s-a dus, ci să se consulte cu cineva, cu-vreun şef pesemne.
In cele din urmă Frangoise îşi face apariţia, se aşază în maşină şi porneşte fără a scoate o vorbă. Străbatem străzi mici, prost iluminate, ce trec pe lingă depozite de fierărie şi terenuri virane. Apoi ieşim din nou într-uri bulevard larg, asfaltat. De o parte a bulevardului strălucesc vitrine şi firme multicolore de instituţii. De cealaltă parte, în semiobscuritate, se disting siluete înalte de vapoare, coşuri şi catarge. Am intrat pesemne în Pireu. Frangoise opreşte maşina lingă bordura dinspre chei a' trotuarului slab luminat.}
— Coboară şi aşteaptă-mă aici.
Apoi mai înaintează vreo două sute de metri şi se opreşte din nou,' de astă dată lingă şirul strălucitor al vitrinelor, coboară din maşină şi dispare într-o instituţie. La scurt timp o văd ieşind, însoţită de un barbat îmbrăcat în * negru şi mult mai scund decît ea. Traversează amîndoi bulevardul şi pornesc. încet spre mine pe 'trotuarul cufundat în întuneric.
— lată-ţi pasagerul, i se adresează Frangoise bărbatului care o însoţeşte cînd ajung amîndoi îrt dreptul meu. Emil, dînsul e Jacques. De acum înainte dînsul îţi va purta de grijă.
' – Veniţi cu mine, mormăie bărbatul fără a mă învrednici măcar cu o privire, şi mă conduce prin- umbra' lăsată de siluetele vapoarelor.
— Am ajuns, comunică el curînd.
In faţa noastră se află corpul scund al unui cargobot cu două coşuri largi, scunde şi ele. La pupă’ se putea desluşi clar î „Etoile”. Bărbatul se opreşte în dreptul pasarelei, ridică braţul spre Frangbise pentru â-şi lua rămas-bun şi-mi face semn să-l

urmez.
— Veţi pleca mîine în zori, mă informează Fran^oise în timp ce mă însoţeşte spre pasarelă. Persoana la care vei fi condus la Paris va fi pusă în temă. Nu e nevoie să-i spui decît : „Eu sînt Emil, vin din partea lui F-an- coise“.
— îţi mulţumesc, îi spun eu. Iţi mulţumesc din inimă, deşi nu sînt în stare să'găsesc cuvintele cele mai potrivite... . '
— Nu-i nevoie, mă linişteşte Franţoise. Hai, du-te, că- mi s-a făcut somn;
E într-adevăr o femeie de aur. Îi strîng mina şi pornesc pe pasarelă în urma necunoscutului, dar, ajungînd pe punte, mă întorc din nou şi cercetez bulevardul larg de pe faleză, şirul luminos de instituţii şi grupurile de clădiri care se întrezăresc mai departe în beznă. S-ar putea ca undeva acolo, mult- mai departe de clădirile acelea, în chiar clipa aceasta, cineva să dicteze ordinul pentru arestarea mea. Dar eu mă aflu deja pe un colţişor de teritoriu francez legănat de valuri şi e – puţin probabil ca urmăritorii să- dea de mine. Ar trebui să fiu fericit, dar nu simt nimic altceva decît că pieptul mi se umple de un sentiment apăsător şi caustic de pustietate. Sentimentul că sînt singur, disperat de singur în această noapte şi pe acest bulevard, printre umbre de clădiri şi umbre de oameni, absorbit de beznă şi înecat în pustietate.
Franţoise se află încă pe chei. Mă străduiesc să mă agăţ de această siluetă feminină pentru a mă smulge din pustietate şi ridic mîna în semn de salut. Şi pentru că fata lui Francoise este acoperită de umbră, încerc să mi-o imaginez că îmi ztmbeşte. Şi în aceeaşi clipă îi' aud vocea moale' şi imperturbabilă :
~ Adio; domnule Nimeni Drum bun !.

CAPITOLUL AL DOILEA

— Eu sînt Emil. Vin din partea lui Franţoise.
— A, da, bine. Cum aţi călătorit ? mă' întreabă omul oe la birou.
„îngrozitor. Am fost predat din mină în mînă ca un colet poştal”, ar fi trebuit sa-i răspund. Dar cum era evident că pe omul de la birou nu-l interesează cîtuşi de puţin cum am călătorit eu, .am preferat să-i răspund i
— Mulţumesc, totul a mers foarte bine.
— Luaţi loc,' îmi face semn omul de la birou. Fumaţi ?
. „Da, dar nu de astea”, ar fi trebuit să-j răspund, deoarece încercasem deja -gustul ţigărilor „Gauloises*
bleus“. Nu fac însă decît să-i mulţumesc din nou şi să aprind precaut ţigara iute.
Omul de la birou mă cercetează făţiş şi operativ preţ de jumătate de minut în timp ce eu îl cercetez doar cu coada ochiului. Un bărbat slab, cu nas ascuţit şi umeri drepţi, adaptaţi parcă pentru epoleţi. Tenul închis şi părul cenuşiu tuns scurt ca o perie completează înfăţişarea militar-civilă a necunoscutului.
— Va să zică, dumneavoastră sînteţi Emil. Eu mă numesc Lecomte. Ce-mi puteţi spune despre dumneavoastră, domnule Emil ?
încep la întîmplare, ştiind prea bine că foarte curînd monologul meu va fi fragmentat în răspunsuri la întrebări. Şi aşa se şi întîmplă Două ore mai tîrziu, după ce întrebările contenesc şi încăperea este înţesată de fum, iar eu simt că-mi dau maţele afară din cauza tutunului iute, domnul Lemonte întoarce o filă nouă :
— Bine. Toate astea, mai mult sau mai puţin, le ştim şi noi. Ceea ce ne interesează mai cu seamă în cazul de faţă sînt relaţiile dumneavoastră cu Mladenov. Credeţi că puteţi deveni omul său de încredere ?
— Păi sînt omul său de încredere.
— Vă sfătuiesc să nu contaţi prea mult pe faptul că i-aţi salvat viaţa. După cum ştiţi, omenirea este alcătuită mai .mult din nerecunoscători.
— Am fost omul său de încredere cu mult înainte de întîmplarea de la frontieră. Pînă şi faptul că a apelat la mine pentru a-i aranja trecerea frontierei spune ceva în plus, Mladenov era conştient că nu toată lumea de aici are să-l întîmpine cu flori, mai mult, că unii ar putea să-şi simtă cariera ameninţată prin venirea sa, şi tocmai de aceea mi-a spus că are nevoie de un ajutor de încredere şi că acest ajutor voi fi eu...
— Bine, să sperăm. De fapt, prietenul dumneavoastră a intuit ceva din situaţia, de aici. Mladenov reprezintă o mare firmă politică, lucru ce este de natură să-i neliniştească pe cei care îşi simt postul vizat.
Lecomte se ridică şl face cinci paşi spre fereastra care dă spic un calcan afumat şi ros de umezeală Din cauza calcanului încăperea este cufundată în semiobscuritate şi, deşi e ora amiezii, înăuntru îşi revarsă lumina
tulbure un bec cu abajur prăfuit. Bărbatul îşi reazemă mîinile osoase pe pervaz şi priveşte pe ceas ca şi cînd acolo ar fi ceva de văzut. Apoi face stînga-mprejur şi din nou se îndreaptă spre mine M aş plimba şi eu niţel prin încăpere, ca să-mi mai dezmorţesc şalele înţepenite, dar. cum politeţea nu-mi permite, mă mulţumesc să contemplez scrumiera de faianţă ticsită cu mucuri.
Lccomte se aşază la birou şi mă fixează cu privirea sa ascuţită.
— Centrul de emigranţi în care lucraţi dumneavoastră acţionează în principal în trei direcţii : propagandă în sînul emigraţiei, editarea unei reviste ş.a m.d. ; culegerea de informaţii despre situaţia din Bulgaria prin intermediul compatrioţilor aflaţi în trecere prin Paris ; prelucrarea, la nevoie, a unor asemenea compatrioţi în vederea emigrării lor din Bulgaria. Se înţelege că aceste trei categorii de activităţi reprezintă un anumit interes pentru noi. Ceea ce ne interesează însă în primul rînd este activitate! Centrului sau a unor anumiţi reprezentanţi ai săi în folosul serviciilor americane de informaţii.
Cu o înfăţişare îngrijorată, ca şi cum ar căuta vreun document confidenţial, Lecomte trage sertarul biroului său, dar nu scoate de acolo decît un nou pachet de „Gaulcises”. Omul desface cu grijă pachetul, îi cercetează cu suspiciune conţinutul, vrînd parcă să verifice dacă ţigările conţinute în el sînt exact douăzeci, apoi mi-l întinde.
— Mulţumesc, am fumat cam mult.
— Fumaţi cît sînteţi tînăr. La vîrsta mea fumatul e deja legat de remuşcări, mormăie Lecomte.
Observaţia asta nu-l împiedică să-şi aprindă ţigara. Trage adînc fumul în piept şi-l sloboade în două şuviţe compacte prin nările nasului său ascuţit.
— Fireşte, americanii sînt aliaţii noştri, dar asta nu-i împiedică să acţioneze ^e capul lor, fără a ţine seama de părerea noastră Iar pentru noi nu este defel lipsit de importanţă să ştim cum anume procedează ei cînd este vorba de acţiuni • întreprinse pe teritoriul nostru. Toate astea ţin, desigur, de domeniul marii politici, dar ele sînt legate de micile sarcini pe care noi
va trebui să le rezolvăm împreună cu dumn^avmştră. Iar ele sînt următoarele.
Lecomte se ridică din nou, se reazemă cu spatele de peretele dindărătul biroului, de- care este agăţată harta administrativă a Franţei, şi începe să-mi prezinte modestele sarcini ce-mi revin, gesticulînd pentru mai multă elocvenţă cu mîna care ţine ţigara.
— Vă este clar ? întreabă el.
— Da.
— Repetati ca să-mi dau seama dacă aţi înţeles totul.
Repet.
. – Bine, încuviinţează Lecomte. E inutil să subliniez că toate acţiunile dumneavoastră trebuie – realizate într-o discreţie absolută. în afară de neplăcerile pe care desconspirarea vi le-ar cauza personal, ea ne-âr crea şi nouă înşine o mulţime de neplăceri. Sper că veţi da dovadă de îndemînarea necesară pentru fiecare caz în parte.
.— Şi eu sper, răspund la rîndul meu cu. modestie.' Lecomte mă cercetează cu privirea sa ascuţită.
. – Aveţi, de pildă, o întîlnire cu *monsieur* Pierre. Cum vă asiguraţi- că nu vă urmăreşte nimeni ? ♦
—■ Arunc o privire discretă în urmă la vreun colţ de stradă.'
— Bine, încuviinţează Lecomte. Şi dacă vedeţi cîteva persoane în urma dumneavoastră, cum apreciaţi care anume vă urmăreşte şL dacă vă urmăreşte de-ade- văratelea ? . '
— Mă opresc ceva mai încolo şi pornesc-brusc înapoi, ca şi cum aş fi greşit direcţia. Apoi, la colţul următor, arunc din nou o privire, ca să văd dacă . nu cumvă vreuna dintre persoanele respective continuă să se ţină după mine.
— Foarte bine, încuviinţează Lecomte^ Iar după ce ajungeţi la concluzia că cineva vă urmăreşte, cum vă descotorosiţi de el ? -
— Mă 'opresc în faţa primei vitrine* aştept să mă depăşească şi mă refugiez în vreun gang.
— Perfect, -încuviinţează mulţumit Lecomte. Deşi în locui dumneavoastră i-aş arde' un pumn drept în mutră.
Dar un pumn zdravăn, să nu se mai ridice.
Mă priveşte cu o condescendenţă ucigătoare, îşi stinge ţigara în scrumieră şi apasă pe butonul de pe birou.
— Sărmane prietene, va trebui să treceţi printr-o mică şcolarizare, chiar şi numai pentru -asimilarea acestor noţiuni elementare. Altminteri, nu cred că veţi fi în stare să aflaţi nici măcar ce număr de încălţăminte poartă acest Mladenov al dumneavoastră...
în uşă apare un subofiţer în uniformă neagră.

— Chemaţi-l pe Merţier, ordonă Lecomte.
Şi, întoreîndu-se din nou spre mine, adaugă :
— Ce-aţi zice de o mică vacanţă într-o vilişoar'ă în apropiere de Fontainebleau ?
„M-am săturat pînă peste cap de vilişoare şi de şcolărit", ar fi trebuit să spun eu, dar mă abţin şi aştept întristat apariţia menţionatului Mprci^"
Rue de Paradis este o strada lungă, şi sumbră, tăiată printre concentrările uniforme de blocuri cenuşii. Dacă după aspectul acestor străzi ar trebui să apreciem şi înfăţişarea paradisului propriu-zis, ar rezulta că în zadar ne plîngem de mii' de ani că am fost alungaţi din el. Şi totuşi Rue de Paradis are trăsătura sa distinctă, care o separă de sutele de alte străzi pariziene sumbre şi asemănătoare Aici, prin forţa unor împrejurări necunoscute, s-au concentrat cel puţin jumătate, din magazinele de porţelan ale capitalei. Aceste magazine sînt atît de numeroase şi vitrinele lor atît de ticsite cu marfă fragilă, îneît îţi doreşti din tot sufletul să vezi ţîşnind vreun elefant tînăr şi zburdalnic, care să parcurgă într-o plimbare veselă strada de la un capăt la celălalt.
Ceasul este aproape douăsprezece cînd îmi încep plimbarea pe Rue de Paradis. Merg pe trotuarul drept, cxaminînd vitrinele la întîmplare. Atenţia mea este concentrată nu atît spre porţelanurile de Limoges. cît spre banala uşă de un verde-închis a unei. clădiri lipsite de personalitate de după cea de-a doua intersecţie a străzii. Ajung pînă în dreptul uşii, continuu pînă la intersecţia următoare şi iar mă întorc. Repet de cîleva ori acest itinerar, pînă cînd, în cele din urmă, uşa verde se deschide şi în stradă iese un bărbat uscăţiv şi ciolă- nos, puţin cam deplasat în balonzaidul larg şi ''modern, de culoarea bronzului-Pornesc repede spre el. Omul mă recunoaşte abia cînd ajung în dreptul său.
— Emile !
— *Bai* Marine...
Se repede spre mine şi mă cuprinde destul de stîn- gaci pe după umăr. -
— Ce s-a întîmplat cu tine, măi omule ? Şi de cînd eşti'aici ?
— De trei zile. Şi de trei zile bat locurile astea.. Am întîlnit un emigrant pe care-l cunoşteam demult şi de la el am aflat că locuieşti pe strada asta.
— Nu locuiesc aici, aici însă avem Centrul. Dar unde ai dispărut-pînă acum ?
— Unde... În Grecia, în închisoare... E mult de povestit.
— Iar mie mi-au promis că au să te elibereze imediat. Ei, nu-i nimic, ce a fost a fost Important e că sîntem iar împreună.
Ţinîndu-mă pe după umăr cu braţul său osos, el mă conduce pe stradă în jos, continuînd să-mi explice incoerent:
— Aici, după, colţ, e cafeneaua unde ne întîlnim noi... Ai venit la ţanc, am să te prezint celorlalţi... Emile, băiete, de-ai şti cită nevoie am .de tine. Dar despre asta vorbim noi mai tîrziu. Uite şi cafeneaua... Proprietarul, ştii, e bulgar de-al nostru...
Cafeneaua nu era decît un bistrou obişnuit de cartier, uşor modernizat cu neon roz şi cu cîteva oglinzi mari amplasate îndărătul barului. Fiind ora prînzului, localul era ticsit şi zgomotos. Mladenov se opreşte la intrare lîngă automatul de jocuri în preajma căruia se află doi bărbaţi, unul bruscînd fără milă aparatul,, iar celălalt contemplîndu-i activitatea.
— Băieţi, faceţi cunoştinţă: acesta este Emil, cu care am fugit peste graniţă. Iar ei sînt Toni Tenev şi Milko Iliev, băieţi buni, de-ai noştri... '
Nemulţumit în mod evident, Milko îşi întrerupe jocul ca să-mi întindă mîna, pentru ca în clipa următoare să-şi vadă în continuare de butoane. Toni e mai cordial. face chiar o încercare de a intra în vorbă, dar -Mladenov mă trage spre interiorul localului : • .
— 'Mai tîrziu, mai tîrziu. Vino acum să te prezint celorlalţi!
„Ceilalţi" sînt instalaţi în jurul unei mici mese aflate în colţ. Doi dintre ci sînt personalităţi mai irpportante, căci atunci cînd mi-i prezintă, Mladenov le spune „domnul Di mov " şi „domnul Kralcv". Iar dintre cei doi, cel mai important este, în mod evident, domnul Dimov. Asta se vede şi după comportarea să flegmatică, şi după expresia plictisită a chipului său. E scund şi bondoc, cu o nuanţă verzuie şi bolnăvicioasă a feţei. Kralev e oacheş, are o înfăţişare posomorită, sprîncene negre şi groase, iar părul negru şi gras, lipit de craniul lui pătrat. Părul îi este atît de negru, incit lasă impresia că posesorul său este prost bărbierit, deşi dimineaţa se rade cu siguranţă de două ori contra. Mladenov mă prezintă ca pe un fel de stilp al opoziţiei anticomuniste şi le reaminteşte că eu sînt acela care i-a. salvat viaţa. în pofida acestor recomandări, nici Dimov, nici Kralev nu prea catadicsesc să mă bage în seamă. Primul binevoieşte totuşi să-mi întindă molatic mîna sa grasă şi transpirată, iar ăl doilea se mulţumeşte să schiţeze un salut cu capul său unsuros tuns perie.
, La masă se mai află doi bărbaţi, .evident oameni lipsiţi de importanţă, purtînd poreclele familiare de „Corbul" şi „Sarpele". Mai e şi o femeie, care se bucură ■ pesemne de protecţia lui Dimov, căci stă lîngă el şi-şi permite să-i spună „Bore". E destul. de corpolentă şi poartă o rochie de un roşu-apr ins, care prin strălucire – nu se poate compara decît cu rujul purpuriu de pe - buzele ei.
-^* Domnişoara Maria Kirova, cunoscuta noastră artistă, mi-o prezintă Mladenov.
— Merry Lamour I îl corectează cunoscuta artistă şi-mi face cu mărinimie loc să stau lîngă ea.
Zîmbesc amabil, * pentru a-i arăta că-i apreciez generozitatea, deşi dinspre Merry Lamour, o dată cu parfu-
1
mul puternic, se simte şi un miros de transpiraţie- feminină.
— Garson I strigă Miadenov cu o voce de împărat, ca şi cum ar comanda cel puţin o sticlă de şampanie. Două beri ! . *'
' – Cum e acolo, în Bulgaria ? întreabă Merry, apreciind că, în calitatea ei de doamnă, Ii revine sarcina de a întreţine discuţia.
— Foarte rău,,răspund eu abordînd o mină deprimată.
— Asta ştim, mormăie Dimov. Lumea-i nemulţumită, magazinele-s goale, preţurile urcă...
Vorbeşte strîngîndu-şi buzele pline şi clefăind de parcă ar suge bomboane. Degetele sale scurte şi butucănoase se joacă cu cheile maşinii prinse pe un breloc argintiu de plastic, avînd. imprimat un scorpion. Şeful **e** născut, pesemne, în zodia scorpionului.
— Altceva vreau să spun, remarc eu cu timiditate.
Dimov mă priveşte scurt cu ochişorii săi somnoroşi, contrariat parcă de faptul că am vrut să spun un lucru nesesizat de el.
— Rău în sensul că comuniştii s-au înşurubat bine. Şi nu sînt speranţe ca în curînd să se schimbe* ceva...
— Iartă-mă, dar dumneata nu eşti în stare să vezi mai departe de vîrful nasului, rosteşte la fel de moale Dimov, sugînd în continuare din bomboana inexistentă.
— Ei, ce-ţi veni acum şi ţie, Boris I intervine blajin Miadenov. Nu sînt pus pe complimente, dar Emil Bobev este unul dintre cei mai buni ziarişti ai noştri. Comuniştii, dacă şi-ar fi cunoscut interesul, nu l-ar fi dat afară, ci l-ar fi cîntărit cu aur...
Miadenov ia regala pe care ■ i-o întinde chelnerul, ciocneşte cu mine şi adaugă :
— Am impresia că tocmai de unul ca Emil avem noi nevoie pentru revistă. .
•— Ca să scrie Că nu e chip să le venim comuniştilor de hac, interveni pentru prima oară. Kralev cu o voce joasă de trîmbiţă.
— Ei, dar ce vă veni acum I Ce aţi căşunat pe bietul bm I îmi ia apărarea Merry Lamour. Omul a spus ce gîndeşte. Eu pe ăştia care spun cegîndesc îi prefer de o sută de ori celor care ţi se vîră pe sub piele .doar
aşa pentru a te tapa ele cîţiva franci, iar pe urmă îţi dau cu tifla pe la spate !
— Vă mulţumesc, domnişoară, îi spun eu primind drept recompensă un zâmbet plin de amabilitate. Toată viaţa am fost suficient ele corect, aşa că n-am nevoie să mă gudur în faţa nimănui. Şi prea am avut destule de suferit din partea regimului, pentru a mai fi nevoie să dovedesc că-l detest. Fireşte, cînd va fi vorba de scris articole, le vom scrie aşa cum cere propaganda noastră. Ceea ce nu înseamnă însă că trebuie să luăm propaganda noastră drept monedă curată. Pentru a-ţi înfrînge duşmanul, condiţia numărul unu este să ai o imagine cît mai reală despre puterea lui
Această mică lecţie de maturitate politică este pronunţată calm, dar cu fermitatea necesară. Efectul este exact cel scontat : Kralev mă priveşte pe sub sprînce- nele sale groase cu o aversiune declarată. În schimb Mladenov este încurajat de siguranţa din comportarea mea. El dă ostentativ din nou noroc cu mine şi îşi termină pe nerăsuflate berea. Dimov ia o poziţie de mijloc.
— Nu te aprinde, rosteşte el moale, strîngîndu-şi buzele cu voluptate, pentru a nu scăpa bomboana inexistentă. Noi sîntem oameni informaţi şi, de bine, de rău, îţi cunoaştem dosarul. Şi . tocmai pentru că sîntem informaţi, considerăm că e de datoria noastră să-ţi spunem că nu trebuie să treci pe poziţii defetiste. în Bulgaria n-ai apucat să afli unele lucruri cu care noi, aici, sîntem Ia – curent. De aceea nici nu te condamn. A subaprecia duşmanul constituie, indiscutabil, o dovadă de superficialitate, în schimb supraaprecierea lui are întotdeauna urmări nefaste.
La aceste cuvinte, şeful aruncă în sus brelocul cu emblema scorpionului, pentru a-l prinde apoi în podul palmei, vrînd parcă astfel să se ia notă că ce a avut de spus a spus.
— Aveţi perfectă dreptate, mă învoiesc eu şi toată lumea răsuflă uşurată.
— în cazul ăsta, să mergem să prînzim, propune Dimov indicînd o direcţie nedeterminată.
Ceilalţi se ridică şi ei. Mladenov scoate nişte mărunţiş din buzunar, numără atent cîteva monede şi le lasă pe masă.
— Sînt nevoit să merg şi eu cu ei, ca să-ţi aranjez situaţia, îmi şopteşte el. Uite cartea mea de vizită, cu adresă cu tot Treci

pe la şase, să stăm de vorbă. Ne aşteaptă treabă, nu glumă.

Mă aşez la masă devenită pustie, pe care zac în dezordine o mulţime de ceşti de cafea şi de sticle verzi de pernaud. Am la dispoziţie peste cinci ore şi nu ştiu ce să fac cu ele. La .chioşcul de ţigări de lîngă barul cel mare se vînd ilustrate – fotograf ii. color reprezen-, tînd un Paris cu cer azuriu, cu nori de un alb strălucitor şi autobuze de un verde strălucitor. Asta mă duce la gîndul de a mîzgăli cîteva ilustrate pentru nişte prieteni, aşa cum face toată lumea cînd ajunge în vreun loc mai vestit. Cumpăr cinci-şase ilustrate identice, cu Turnul Eiffel, considerînd.u-le mai tipice pentru Paris, mă aşez din. nou la masa deja debarasată şi încep să confecţionez texte cu obişnuitul conţinut pentru aceste cazuri: „În sfîrşit, am ajuns la Paris", „Multe salutări de la Paris" ş.am.d. De fapt, cei cărora le trimit ilus- . toatele nu-mi sînt prieteni chiar atît de apropiaţi. dar. simplul fapt că trimit-cuiva ilustrate îmi dă o anume siguranţă, făcîndu-mă să nu- mă simt chiar singur cuc pe lumea asta.

— Pe tine te-au lăsat să achiţi nota ? mă întreabă Toni, care se apropie de masă după ce s-a săturat pesemne să izbească automatul.

' – încă nu, sună răspunsul meu, dar .este posibilă şi o treabă ca asta.

— Păi *bai* Marin nu s-a învrednicit să-ţi ofere şi ţie măcar o masă acolo,? '

— N-am auzit de aşa ceva.

— Şi cîte lovele ţi-a împins ?

— Nici una.

— Mamă, ce zgîrie-brînză ! se scandalizează Toni.

Trage cu piciorul un scaun şi se aşază vizavi de mine. în aceeaşi clipă soseşte şi Milko şi se aşază şi eL

— L-au lăsat pe uscat şi au plecat, îi explică Tont Da, ăştia ne sînt şefii, frăţioare. ‘ _

— Tu cum stai cu banii ? mi se adresează ol din nou.

— Prost.

— Păcat. Deci n-ai cu ce să faci cinste, rînjcşte Toni.

— Am să fac dacă sînt ajutat să apuc şi cu o slujbă. Mladenov zice că voi fi ajutat...

— Şi dacă apuci, ce, crezi că îţi pune Dumnezeu mîna-n cap aşa cum ne-a pus-o mie şi lui Milko ? Să n-ai impresia că ne dau francii afară... Ei, garson !

Garsonul, care i-ar putea fi foarte bine tată lui Toni, se apropie leneş de masă.

— Ce ar fi să luăm şi noi o gustărică ? propune Toni.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, dă comanda :

— Trei biftecuri cu cartofi prăjiţi şi o sticlă de beaujaulais ! Sper că n-o să aşteptăm o săptămînă !

— Şi cu tine cum stă treaba, chiar te pricepi la ziaristică ? mă ia din nou Toni la întrebări.

— Cam aşa ceva.

— În cazul ăsta, sper să obţii numirea. Dacă ţi-ar da ţie revista, mi s-ar lua o piatră din spinare. Ăştia parcă-s bătuţi în cap. Cum e posibil să scoţi o revistă cu numai doi oameni ?

— Cine-i al doilea ? întreb eu.

— Milko, îmi răspunde Toni, ca şi cum Milko însuşi ar fi surdomut.

Milko e un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o faţă foarte albă şi cu un păr moale, castaniu-deschis. Mai mult nu pot spune despre el, deoarece îşi ţine ochii co- borîţi tot timpul, iar vocea încă nu i-am auzit-o.

— Colaboratori nu aveţi ?

— Ce colaboratori 1 E urjul de la postul de radio „Europa Liberă", care ne face comentariile politice, şi un ţicnit de cizmar, care ne bagă pe gît poezii despre Bulgaria Mare. Ăştia ne sînt colaboratorii.

Garsonul în vîrstă aşază pe masă şerveţele de hîrtie, aduce şi pahare, apoi serveşte biftecurile în farfurii din material plastic. în general, luxul localului nu este exorbitant.

Mîncăm un timp în tăcere. Toni, fiindcă face cinste, umple şi paharele şi la sfîrşitul mesei mai comandă o sticlă. Urmează apoi un rînd de cafele şi de coniacuri.

— Aici, frăţioare, banii îi iau şefii, iar cei de teapa' mea şi a ta rămîn cu ce le trece dumnealor printre degete, revine Toni la ideea sa iniţială, aprinzîndu-şi o nouă ţigară.

îmi. aprind şi eu una, dar nu dintr-ale lui, căci şi Toni fumează „albastre".

— La Paris, ca să cîştigi bani. destui, trebuie să fii sau şef, sau ceva â la Merry Lamour, continuă Toni pe care băutura îl face mai vorbăreţ.

— Păi dînsa nu-i actriţă ?

— Actriţă,- apă de ploaie I Şi-a arătat un timp fundul într-un cabaret, pînă ce s-a lipit de Dimov al nostru, şi acum îi papă bănuţii. Actriţă, cum să nu 1 •

— Tu n-ai voie s-o vorbeşti de rău, remarcă Milko cu voce scăzută.

< Are un glas surd, aproape răguşit. Nimic de mirare,' dacă avem în vedere faptul- că-l, foloseşte atît de rar. ,

— Adică de ce să n-am voie ? Ce, spun vreo minciună ? se' răsteşte Toni la el, .

— Tu n-ai voie să spui asta, insistă Milko? a păşind pe pronumele „tu".

— Asta-i bună ! Şi de ce, mă rog ? Doar n-am nimic de împărţit cu ea !

Milko nu-i răspunde. Se ridică, se duce la chioşcul de ţigări, îşi procură fise şi se îndreaptă spre automat.

— L-au îndobitocit automatele astea, îmi explică confidenţial Toni. Altminteri nu-i băiat rău. Dacă n-ai altă treabă, eu ţi-aş propune să facem niţică mişcare, „ ce zici ? M-am săturat pînă peste cap de cafeneaua asta.

Spre ora cinci, după ce am schimbat cîteva localuri pe Marile Bulevarde, ne aşezăm pe terasa „Cardinalului", După-amiaza e umedă şi cenuşie. ..Vîntul tîrăşte pe cer nori întunecaţi ca fumul. Pe lîngă mese se scurge puhoiul de oameni. Ambuteiajul din intersecţia Riche- lieu-Drouot dă peste cap fluxul normal şi agentul de . circulaţie îşi agită în zadar, ca o moară de vînt. braţele sale în mănuşi albe .*

— Îţi vine să înnebuneşti, nu alta, de. atîta vacarm şi. plictiseală ! rosteşte Toni, îndreptîndu-şi părul lung

cu degetele sale îngălbenite de tutun. N-ai cu cine schimba două vorbe. Milko tace tot timpul, de parcă ar fi mut. Femeile nu fac decît să mă obosească, ba mă mai jupoaie şi de parale. Dacă vrei, pot să-ţi pasez vreuna. Am o blondă cu nişte ţîţe uite aşa. E chelne- riţă la Libre-scrvice pe Champs-Elysees. Dacă eşti amator, ţi-o pot 'pasa...

De la alcool, faţa lui Toni a devenit puţin palidă. Părul îi este răvăşit tocmai pentru că şi-l aranjează tot timpul cu degetele sale tutunii. A reuşit să înşire tot ce-i stătea pe inimă, iar ceea ce vorbeşte acum nu este altceva decît o repetare a celor deja spuse.

— Două romuri ! îi cere Toni chelnerului.

— Aş prefera o cafea, încerc eu să obiectez.

— Vom ajunge şi la cafea, mă linişteşte. Toni. Avem timp pentru toate. Cu mine n-ai să mori de sete. Eu nu sînt un zgîrie-brînză ca alţii.

Şi într-adevăr nu e un zgîrie-brînză, căci plăteşte mărinimos peste tot, deşi o ţine întruna că n-are bani.

în general, nu pare un om rău, dacă facem abstracţie de faptul că bea şi trăncăneşte mai mult decît trebuie. Am aflat deja că a fugit din Bulgaria în anul cincizeci, imediat după terminarea liceului, în căutare de aventuri, „fir-ar ale dracului de aventuri !" Am mai aflat că, între noi fie vorba, dar numai între noi, uneori nu mai poate îndura şi e dispus să se întoarcă acasă, dacă nu i-ar fi teamă că va fi închis.

— Priveşte ce haos şi aiureală e în jur, spune Toni arătînd spre mulţimea care trece pe lîngă mese. Toţi sînt puşi pe căpătuială şi toţi vor să te tragă în piept...

Apoi îmi aruncă o privire de gheaţă şi adaugă fără nici o legătură :

— Dacă aş fi fost mai tînăr, m-aş fi făcut peşte... Mai bine peşte decît curvă...

— Cel mai bine e să nu fii nici una, nici alta, obiectez eu prudent.

— E bine, dar nu se poate. Nu sîntem chiar atît de bogaţi, îneît să ne permitem să fim şi cinstiţi. De aceea scriem şi facem ce ni se spune şi aşteptăm să ne pice francul... Uneori îmi vine să las totul baltă şi să pleo
de aici, n-am nici un. chef să car lăzi prin hale. Am făcut-o deja. Şi-mi ajunge.

Chelnerul aduce romurile şi întrerupe un episod din viaţa lui Toni, episod care şi fără asta îmi este cunoscut Sorb din decenţă o gură din pahar, căci simt deja că băutura începe să pună stăpînire pe mine, apoi mă uit la ceasul de pe mîna lui Toni; ‘

■— Trebuie să plec...

— Unde ? La Mladenov ? Lasă-l pe zgîrie-brînză ăla !

— Trebuie să plec. Am promis.

— Atunci măcar încearcă să-l jumuleşti. Spune-i: „Ţi-am salvat viaţa, nu ţi-e ruşine să fii atît de cărpănos !"

,. – Am să-i spun, mormăi eu şi mă ridic,

— Iar dacă-ţi dă nişte bani, caută-mă. Îţi arăt eu cum să-i bem cel mai bine.

Ne luăm rămas-bun şi eu pornesc pe bulevardul Ilaussmann. Trec pe lîngă un oficiu poştal şi asta mă face să-mi amintesc de

ilustratele cu Turnul Eiffel, pe care le pun. în cutie. Apoi îmi continuu drumul spre locuinţa . lui Mladenov. călăuzindu-mă ■ după indicaţiile primite de la Toni.

Toni sau e un băiat bun, sau îşi îndeplineşte bine misiunea. Şi-o îndeplineşte chiar prea bine pentru un bc ţi v ce este. Nu a lăsat nici o clipă impresia că mă. trage de limbă,*nu mi-a pus nici o întrebare dubioasă. A fost pur şi simplu o -mică şedinţă de cişţigare a încrederii. Din nefericire pentru Toni, asemenea şedinţe nu pot avea succes decît la credüli.

Rue de Provence, unde locuieşte Mladenov, se dovedeşte a fi foarte aproape. Casa de la numărul respectiv este veche, o clădire cu-trei niveluri, afumată, cum sînt de altminteri toate clădirile din jur. Scara e curată.şi bine întreţinută, dar treptele sînt înguste şi povîrnite şi eu ajung la etajul trei aproape gifîind. Mladenov îmi deschide uşa cu un zîmbet ospitalier, mă conduce printr-un vestibul întunecat, cu obloanele trase la • ferestre, şi mă invită într-un hol larg, .deştul de neîngrijit, cu o mobilă ce se vrea stil.

Corpul ciolănos al gazdei este înfăşurat într-un halat bej, -relativ nou, deja împestriţat cu multe pete de gră-

sime. Dexteritatea lui Mladenov- de a se păta' bine în timp ce mănîncă îmi este cunoscută încă de pe vremea prieteniei noastre din cîrciuma de Cartier. Pe atunci îmi ziceam că se pătează din cauza grabei şi a lăcomiei cu care înfuleca din gustarea comună, de frică să nu mă- nînc eu mai mult decît el. Acum însă constat că nu rămîne nepătat nici cînd mănîncă de unul singur.

— Cu ce să te tratez ? mă întreabă jovial gazda, apropiindu-se de masa încărcată cu farfurii şi pahare.

— Cu nimic. Am băut deja destul.

— Atunci să bem cîte o cafeluţă. E puţin cam rece, dar mie aşa îmi place.

Mladenov aduce două pahare de apă, le face o verificare sumară a curăţeniei la lumina lămpii şi toarnă un lichid rar, aducînd a ceai, dintr-o cafetieră mare.

Cafeaua este nu numai rece, dar după gustul pe care-l are e şi de ieri. Las paharul pe cămin, îmi aprind ' o ţigară şi mă întind comod în fotoliu. Mladenov trage un scaun lîngă mine şi se aşază şi el.

.— Ai venit la ţanc, băiete. Noi doi avem de făcut treabă, nu glumă, rosteşte confidenţial bătrînul pentru a treia oară în ziua aceea.

Deşi îi spun în sinea mea „bătrîn”, Mladenov arată, de fapt, destul de bine pentru cei şaizeci de ani ai săi. E puţin adus de spate şi ciolănos, dar ciolănos ca un ditamai nuc.

— Dacă-i de făcut treabă, facem, îl liniştesc eu. Dar ce se întîmplă cu numirea mea ?

— S-a rezolvat! N-a fost prea uşor, dar s-a rezolvat. La -început să-i fi auzit pe amîndoi – că cîr, că mîr, mai ales Kralev; nu ştiu, zice el, ce poamă e, la ce bun să ne dăm singuri foc la valiză. îl ştie toată- Bulgaria, zic eu, numai voi nu-l ştiţi. îl ştiţi şi voi prea bine, dar faceţi pe proştii. Noi tocmai de unul ca el avem nevoie 1 în cele din urmă, s-au dat, se înţelege, pe brazdă.

Mladenov se reazemă de brăţarul fotoliului meu şi se apleacă spre mine :

'— Vrei să-ţi spun eu de ce umblau cu cîr, cu mîr ? Pentru că eşti omul meu, de aceea.

— N-ar fi exclus să mai fie şi altceva. Toni s-a' ţinut scai de mine toată după-amiaza.

• – Toni, vacs ! face Mladenov o grimasă dispreţuitoare. Lasă-l încolo pe beţivul ăsta, el nu-i periculos. Şi nici Milko nu-i periculos. Corbul şi Şarpele sînt nişte neisprăviţi – nişte slugi care-şi păzesc stăpînul ce-i plăteşte Toate necazurile vin de la cei doi – Dimov şi Kraiev. • • ' •

Apoi bătrînul tace, cu privirea aţintită în oglinda de deasupra şemineului. În cele din urmă, rosteşte cu un anumit patetism :

— Cînd te gîndeşti pe ale cui mîini au ajuns idealurile noastre naţionale !...

Mladenov este politician de modă veche. De aceea nu este capabil să discute despre problemele sale personale fără a amesteca şi idealurile naţionale.

— Stai singur în tot apartamentul ăsta ? întreb eu pentru a-mi aduce prietenul la realitate.

— Singur, deşi e prea mare pentru mine şi plătesc o chirie îngrozitoare. Te-aş lua la mine şi aş plăti şi eu mai puţin^ dar nu mi se permite... – •

Se apleacă din nou spre fotoliul meu şi-mi şopteşte ;

— Faţă de tine n-am ce ascunde : aici, înţelegi, vin oameni care nu vor să fie văzuţi de alte persoane... De aceea mi se cere să stau singur.

— Dumneata ştii mai bine. Şi-apoi, nici' nu le-ai alege cu mare lucru de pe urma mea. În clipa de faţă n-am nici o para chioară, *bai* Marine.

Aluzia este destul de transparentă, în schimb total falsă.- Am la > m'irie mult mai mulţi bani decît îmi sînt necesari. Problema e că n-am voie să mă ating de ei pînă nu-mi asigur nişte venituri din partea Centrului. •

. Se pare că Mladenov a prevăzut acest aspect al discuţiei, căci se scotoceşte în buzunarul halatului şi scoate de acolo cinci bancnote de cîte o sută de franci.

— Nu-ţi face probleme, că nu te las eu fără bani. Am întotdeauna grijă de oamenii mei. Ţine banii -ăştia, mi-i înapoiezi la primul salariu.

Număr repede banii cu seriozitatea omului care are» de gînd să restituie ceea ce ia, apoi îi pun în buzunarul din dos al hainei. Mladenov îmi urmăreşte mişcă--

rile cu un regret necamuflat ; deşi chibzuise în fel şi chip, cu mult înainte de venirea mea, la acest inevitabil sacrificiu, neştiind dacă să-mi dea zece bancnote sau numai cinci, numărase mai întîi, într-un exces de sentimentalism, zece, apoi luase înapoi cinci, zicîndu-şi că în felul acesta mă va învăţa să fiu econom.

— Va să zică, ne aşteaptă treabă, nu glumă ? mă întorc eu la temă începută.

— Da, băiete, şi încă o treabă serioasă. Se cuvine să ştii că, de fapt, Centrul este subvenţionat, în secret, fireşte, de către americani. Oamenii, se înţelege, mă apreciază şi ştiu să facă diferenţa între un lider politic de talia lui Mladcnov şi un emigrant oarecare ca Dimov. Tocmai asta însă nu-i place lui Dimov.' A făcut ce a făcut şi se pare că a reuşit să le bage ălora în cap că, deşi sînt o mare personalitate, nu posed calităţile lui. Şi totul s-a aranjat exact după cum a vrut el : eu sînt firma, iar şeful e, practic, Dimov.

— Păi cum se poate una ca asta ? Ce, dumneata eşti mai puţin versat decît el ?! mă mir eu. deşi această calitate a lui *bai* Marin am observat-o într-o singură privinţă – în priceperea sa de a se fofila cu o clipă înainte de a i se oferi nota de plată.

— Fireşte că nu sînt, dar dacă atît îi duce mintea ! exclamă *bai* Marin.

— Şi dumneata de ce accepţi această stare de lucruri ?

— Păi cine îmi cere mie părerea ? Odată i-am întrebat direct : ,,Spuneţi-mi, vă rog, cine-i, de fapt, aici şef – eu sau Dimov ?-‘ „Dumneata eşti şeful, mi-au spus ei, iar Dimov este pentru noi un ajutor de căpătîi şi nu-l putem ignora'[1]. Ba m-au mai şi prevenit că n-ar dori să se ajungă la nici o încordare a relaţiilor în sînul Centrului. Iar cînd cei care sînt cu banii îţi spun că „n-ar dori”, asta este totuna cu „nu permitem”.

— Şi-acum ?

— Şi-acum contez pe dumneata. Pînă astăzi am fost singur, fără un om de încredere alături şi, pentru că am fost singur, ăştia pur şi simplu m-au izolat. Situaţia însă trebuie inversată : să-i izolăm noi pe ei şi să le arătăm americanilor că sîntem în stare să conducem

treburile mai bine decît diverşi dimovi. Fireşte, trebuie acţionat treptat şi cu tact. Mai întîi trebuie să iei revista în primire. A ajuns într-un asemenea hal, încit, nu-ţi va fi defel greu s-o îmbunătăţeşti. Iar acest lucru nu va rămîne neobservat acolo unde trebuie. Apoi vei intra într-un alt sector. Ti vei atrage pe Toni şi pe Milko de partea noastră. Şi pînă la urmă îl vom sili pe Dimov să cedeze. E viclean,. dar slab de înger. Se – va resemna cu vioara a doua. De fapt, cel mai periculos e Kralev. .

— Asta cum mai vine ? Dumneata eşti paravan pentru Dimov, iar Dimov – pentru Kralev...

— Păi cam aşa • şi e. Cel puţin deocamdată, se încruntă Mladenov.

— Dar -Kralev de unde îşi trage puterea?

— Cum de unde ? Păi el face toată treaba. Dimov nu poate fără el, de aceea îi ţine isonul fără a se gîndl că ăla într-o bună zi are să-i ia locul.

.— Dar ce anume e a tît de important în treaba asta pe care o face Kralev ?

— Ai să înţelegi totul. E timp şi pentru asta, îmi . răspunde Mladenov evaziv.

Şi într-adevăr, e timp. Aşa că nu mai -insist.

— Vom avea multe de discutat, spune *bai* Mladenov consultîndu-şi ceasul. Deocamdată scopul tău e revista. Cu ca trebuie să începi ca să-ţi asiguri prestigiul necesar. Apoi, dnd o să' vină timpul, vel trece la altceva.

îşi consultă din nou ceasul şi eu mă ridic.

— Aş fi vrut să ieşim undeva să cinăm împreună*, dar aştept nişte musafiri, am nişte intîlniri de lucru, aşa că cina o vom lua cu altă ocazie...-

— Nu-ţi face probleme, îl liniştesc eu şi mă îndrept spre ieşire. - '

— Dar tu, de fapt, unde te-ai instalat ? binevoieşte el totuşi să se intereseze În timp ce mă conduce prin vestibulul întunecos.

— Nicăieri. De unde bani ca să mă instalez ? ’..

— Dar bagajul unde l-ai lăsat ?

— Bagajul? Ce bagaj? Eu, *bai* Marine, am lucrat 3ouă săptămîni în port la Marsilia cit să scot banii de ide drum şi să-mi iau zdreanţă asta, îi răspund arătîndu-i

costumul, care, într-adevăr, nu are o înfăţişare prea strălucitoare.

— Deci te-ai descurcat totuşi cumva lar în privinţa hotelului, lîngă Saint Lazare sînt o mulţime de hoteluri, şi nu-s nici prea scumpe.

— Ce-i asta Saint-Lazare ?

— Gara Saint-Lazare, frate, e la doi paşi de aici, întreabă jos. oricine te îndrumă.

Dar în uşă mă întorc şi rostesc calm. privinJu-l pe bătrîn direct în ochi :

— Cit priveşte treaba aia, fii pe pace, că n-am să las eu lucrurile aşa. Tctul se va schimba şi poate chiar mai repede decit te aştepţi. Ştii doar că nu-mi plac vorbele goale

— Ştiu, băiete, cum să nu ştiu ! încuviinţează Miade- nov. Că doar pentru asta, de şase luni încoace, numai la tine mi-a fost gîndul !

Şi-mi zîmbeşte părinteşte. Dar în privirea sa obosită stăruie mai multă neîncredere decît speranţă.

CAPITOLUL AL TREILEA

Dacă cineva speră să afle de la mine ceva despre Paris. îl sfătuiesc să nu-şi piardă vremea şi să şi cumpere „Ghidul albastru”. Acolo e prezentat totul, poate puţin cam plictisitor, dar exhaustiv. Parisul meu nu ne nimic cu acel ghid în care figurează Turnul Eiftel, Obeliscul, Madeleine şi toate celelalte puncte de atracţie.

O odaie la mansardă, mobilată ca vai de ea şi purtînd impozantul nume de *„studio”* \ completată cu o chicinetă micuţă şi cu o şi mai micuţă baie, pe care stăpînul ei o proslăveşte îndeosebi pentru că oferă o splendidă privelişte spre acoperişurile de zinc ale oraşului. Nouăzeci şi două de trepte de piatră înguste şi aproape roase care duc din *studio* în stradă. Strada propriu-zisă, cu două rîn- duri de faţade pline de funingine, aproape negre, şi cu un magazin de mecanisme ortopedice la colt. Apoi o a

[1] Cameră de celibatar (fr)

doua stradă cu un magazin de pîine, unul de coloniale, o măcelărie şi un magazin' de vinuri. Apoi încă două străzi fără nici un fel de magazine. Apoi descrisa deja Rue de Paradis, cafeneaua „La bulgar”, încăperile închiriate de Centru. Acesta este Parisul meu.

Centrul ocupă un apartament imens, format din şase camere semiîntunecoase, unde la nici o oră din zi şi din an nu pătrunde o rază de soare măcar. La uşa de la intrare se află o plăcuţă de alamă cu inscripţia „IMPEX‘> – societate anonimă –, dar asta nu-i decît de decor şi ca să existe şi o adresă la care să fie expediate facturilor de lumină •'electrică. Dimov, Kralev şi Mladenov dispun de birouri separate. în două camere este instalată redacţia revistei, deci eu, Toni- şi Milko. Ultima încăpere este un spaţiu intermediar între depozit şi’ arhivă, în bucătărie sînt stăpîni Corbul şi Şarpele, fac la cerere cafea pentru şefi şi pentru oaspeţii lor, îşi ung pistoalele şi discută împreună evenimentele în măsura în care reuşesc să priceapă ceva din titlurile ziarelor de dimineaţă.

Şarpele este un bădăran -de duzină, are o faţă rotundă şi roşie şi un vocabular alcătuit mai cu seamă din înjurături. Corbul îmi este însă de-a' dreptul antipatic. Antipatia aceasta e atît de organică, încît mi-e suficient să-i văd trupul înalt, îmbrăcat invariabil în acelaşi costum negru, că să mă încerce un fel’de senzaţie de greaţă. Are capul prelung ca un pepene, cu un. smoc de păr rar şi negru în creştet, un nas mare ce atîrnă, de parcă ar vrea să-i cerceteze gura, şi nişte dinţi ca de cal, galbeni, cris- paţi deseori într-un zîmbet care nu are nimic vesel. L-am urît încă, de cum l-am văzut şi, din cîte pot judeca după comportarea sa, mă bucur de o deplină reciprocitate. Un fel de dragoste de la prima vedere, doar că opusul ei.

Am împlinit deja o lună de la angajare, aşa că e timpul să pun o anumită ordine în treburile mele. Am închiriat, la un preţ fantastic pentru mine, studioul respectiv. MLam cumpărat trei costume, de-a gata, fireşte, căci sînt 'de părere că înfăţişarea omului nu depinde de croiala costumului, ci .de propria sa croială, ceea ce sugerează că nu sînt rău croit. Am transformat, una din încăperile redacţiei în birou propriu, iar în cealaltă i-am instalat fără obi-

ecţii pe Toni şi pe Milko, fiindcă amîndoi îşi petrec ma- jorit iţea timpului la cafenea. Şi, în sfirşit, m-am făcut cu un Jaguar, cumpărat de ocazie şi în rate.

Jaguarul meu iscă o anumită însufleţire în Centru. Dimov nu se abţinu să nu remarce că primul lucru lâ care se gîndeşte orice nou venit e să-şi cumpere maşină, chiar dacă maşina respectivă nu-i decît o rablă oarecare. Toni obiectă zicînd că, dimpotrivă. Jaguarul meu nu-i defel o rablă, ci o maşină formidabilă, numai că i-a trecut de mult vremea. Şarpele se mulţumi să-i tragă un şut în aripă, pentru a vedea cît e de solidă, încercare ce-i putea fi fatală caroseriei. Pînă şi Mladenov mă mustră părinteşte în sensul că ar fi mai bine să mă mai consult şi eu cu cineva înainte de a-mi arunca banii pe fereastră.

Eu «unul eram însă mulţumit de achiziţie, ţinînd seama de un mic amănunt : sub învelişul antediluvian al Jaguarului se ascundea un motor nou şi puternic şi asta reprezenta un mic secret între mine şi domnul Lecomte.

Lăsînd la o parte glumele făcute pe seama afacerii cu maşina, prestigiul meu în Centru prinse să crească simţitor încă din prima lună şi mai ales după apariţia revistei. Mladenov avea perfectă dreptate. Revista aceasta era elaborată şi redactată atît de agramat, încît, cu nişte eforturi şi cunoştinţe minime, nu a fost deloc greu să o ridic brusc la un alt nivel. Numărul apărut sub conducerea mea era atît de diferit prin conţinut şi înfăţişare de cele anterioare, încît stîrni adevărate furori în Centru. Kralev însuşi, negăsind de ce să se agaţe, întrebă o

— Cît o să ne coste plăcerea asta ?

— Cît şi numerele anterioare.

— E clar. Omul îşi cunoaşte meseria, recunoscu mărinimos Dimov, aruneînd aprobator în sus legătura de chei cu emblema scorpionului.

Iar Mladenov se mulţumi să facă ghiduş cu ochiul, adică: nu v-am spus eu că băiatul ăsta e o comoară?

Cu excepţia muncii la revistă, eu nu întreprind nimic pentru a-mi crea o popularitate prematură în Centru. Şi poate tocmai din cauza aceasta oamenii capătă treptat încredere în mine. Nu-mi bag nasul în treburi ce nu mă privesc, nu-mi propun să intru

pe sub pielea nimănui

şi dacă remarc ceva interesant, mă fac că n-am remarcat.

La început eram uimit de faptul că la Centru nu lucrează decît cinci persoane, una nefăcînd de fapt nimic, iar altele două ocupîndu-se de un fleac de revistă, trimisă cîtorva cmigranţi. Ulterior mi-am dat seama că Centrul lucrează cu mai multă lume. Era vorba de indivizi anonimi, de vîrstă şi stare socială diferite – fapt ce se putea deduce după aspectul lor vestimentar. Veneau potrivit unui orar necunoscut mie şi erau primiţi de Kralev sau Dimov, iar unii şi de Toni, care folosea în acest scop încăperea transformată în depozit. Vizitele erau scurte şi asta mă făcea să cred că dacă oamenii aceştia aduceau în Centru informaţii, aceste informaţii nu puteau fi decît scrise. Presupunerea mea trebuia verificată, lucru pe care l-am şi făcut cu primul prilej potrivit. Aveam dreptate.

Deşteptătorul de pe masă sună atît de strident, încît abia mă pot stăpîni să nu-l pocnesc cu perna, dar. în loc să fac asta, mă ridic resemnat din . pat, căci ceasul sună fiindcă l-am pus eu să sune.

E ora şase, iar activitatea în Centru începe la noua şi eu aş mai fi putut trîndăvi în pat cel puţin încă două ore, dacă n-aş fi avut de rezolvat între timp şi alte cîteva treburi. Baia, bărbieritul şi îmbrăcatul îmi iau exact douăzeci de minute. Intru în mica boxă de lingă chicinetă, unde îmi ţin ţigările şi scot o cutie verde „Gitane‘. O. deschid şi aşez sub ţigări cîteva foiţe subţiri împăturite cu grijă şi. aşternute cu un scris mărunt. Cu scrisul meu. „Gitanele” verzi sînt simţitor mai uşoare decît albastrele „Gauloises“, aşa că le prefer. În afară de aceasta, cutia lor este suficient de încăpătoare şi are avantajul că nu se deschide singură atunci cînd lucrul acesta e cel mai puţin de dorit, ci se desface trăgîndu-se ca un sertar.

Cobor aproape în fugă cele nouăzeci şi două de trepte, ca să mă încălzesc, şi ies în stradă. Ziua de aprilie e însorită şi vîntoasă, dar ca să realizezi că e însorită, trebuie să-ţi ridici destul de sus capul, căci strada e, ca de obicei, cufundată într-o umbră deasă. Şi ţi se pare de-a

'dreptul straniu cînd stai şi te gîndeşti că această umbră s-a instalat aici încă din anii celui de-al doilea imperiu.

Strada e pustie Paşii mei răsună solitari pe trotuar. Ajung la colţ şi cotesc pe după magazinul ortopedic. în vitrină sînt expuse o mină şi două picioare artificiale, năpădite de praf. S-ar putea ca pentru cei ce au nevoie de ele, aceste instrumente să pară un vis scump, dar pe mine vederea lor mă apasă şi-mi dă senzaţia că le aud articulaţiile scîrţîind îngrozitor. Mai străbat trei străzi, tot pustii, şi ies la gara Saint Lazare Aici animaţia este deja destul de intensă. Iau de la chioşc un „Figaro[1]* şi mi-l vîr în buzunar. Apoi intru într-una din marile cafenele aflate vizavi de gară şi mă aşez la o măsuţă din fund.

— O smîntînâ mare şi două cornuri. îi cer eu chelnerul .H.

Las ţigările şi chibritul pe masă şi desiac ziarul. Lupte în Vietnam şi incidente la frontiera israelo-siriană Nimic deosebit. O uşoară majorare a preţului la carnea de porc. Eu nu mănînc carne de porc. Chelnerul îmi aduce gustarea. O iau în primire lăsînd ziarul desfăcut pe masă.

— E liber ?

Omul care imi pune întrebarea e un bărbat în vîrstă, cu o fizionomie banală de funcţionar şi cu o servietă de voiaj cafenie şi ponosită.

încuviinţez din cap. Necunoscutul se aşază, îşi pune servieta lîngă picioare, scoate un pachet de ţigări, aprinde una şi lasă cutia pe masă. Prin cine ştie ce coincidenţă, el fumează tot „Gitane“ verzi.

— O cafea, cere omul cu servieta, ridicînd mîna spre chelner.

Apoi remarcă ziarul deschis.

— îmi permiteţi ?

încuviinţez din nou din cap. Necunoscutul ia ziarul şi se cufundă în lectură. îmi termin gustarea, iau cutia verde şi îmi aprind o ţigară. Nu e cutia mea, a mea e neîncepută, dar eu nu mă formalizez şi o pun în buzunar.

Chelnerul îi aduce necunoscutului cafeaua, iar eu profit de prilej pentru a achita consumaţia. Ziarul meu zace împăturit pe masă. îl iau şi-l vîr cu nonşalanţă în buzunar. Apoi mă ridic, îl salut tot cu o mişcare nonşalantă a capului pe omul cu servieta şi ies.

E ora şapte. Este încă devreme pentru slujbă, dar mie îmi place să lucrez dimineaţa, cînd în preajma mea nu e lume care să mă agaseze. în jurul gării afluenţa a crescut simţitor. Unii pleacă, dar majoritatea sosesc din localităţile învecinate. Pornesc pe Rue de Chateaudun. Rue de Paradis nu e prea departe de aici şi, în plus, o mică plimbare înainte de începerea zilei de lucru nu poate fi niciodată decît de folos.

Cînd ajung la Centru s-a şi făcut şapte şi jumătate. Sun pentru orice eventualitate la uşă şi, întrucit nu-mi deschide nimeni, descui şi intru. Deschid uşile una cîte una. Nicăieri nici ţipenie de om. Birourile lui Kralev şi Dimov sînt ca de obicei Tncuiate. Mă uit pentru orice eventualitate prin gaura cheii. încăperile arată goale. Scot din buzunar o cheie şi descui camera- lui Dimov, apoi o încui pe dinăuntru şi scot din nou cheia din broască. Azi e sîmbătă. în această zi sinteza informaţiilor parvenite în cursul săptămînii pe diferite canale zace deja în sertarul lui Dimov. Sinteza este elaborată de Kralev, dar numai Dimov dispune de privilegiul de a o preda cui trebuie. în fiecare sîmbătă. Şi numai sîmbăta.

Sertarul este încuiat cu o yală, de la care posed o dublură destul de reuşită. Examinez mai întîi cu grijă sertarul pe. dinafară, ca -să văd dacă nu i s-a pus semn, apoi descui şi, înainte de a scoate filele cu sinteza, îmi întipăresc bine în minte felul în care sînt aşezate..

Citesc repede şi memorez cu uşurinţă, aşa că lectura nu-mi ia mai mult de zece minute. Pun paginile la loc în sertar, îl încui şi tocmai mă pregătesc să fac calea întoarsă cînd de afară răsună nişte paşi. La început ei sînt surzi şi îndepărtaţi. Se aud uşi deschise şi închise. Apoi paşii devin tot mai distincţi, căci se îndreaptă spre mine

îmi făcusem eu în prealabil socoteala că dacă voi fi vreodată surprins în această încăpere, singurul loc pe care l-aş putea folosi pentru a mă ascunde era colţişorul din- dărătul draperiei verzi-întunecate şi prăfuite de la fereastră. Ascunzătoare total nesigură, dar unică. Şi pentru ca paşii se apropie din ce în ce mai mult, mă refugiez îndărătul draperiei de catifea şi rămîn în aşteptare. Dacă-i Dimov, ar exista şansa ca el să intre, să zăbovească niţel.
să nu mă simtă şi să se ducă în altă parte. S-ar putea însă să nu fie Dimov.

Paşii se opresc chiar. în dreptul uşii. Se aude cum clanţa este apăsată uşor. Urmează apoi o clipă de tăcere, s-ar putea ca persoana respectivă să se uite prin gaura «cheii. Apoi paşii se îndepărtează lateral, se aude ţăcănitul unei chei răsucite în broască şi scîrţîitul uşor al uşii lui Kralev. /

Deci, e Kralev. Ciudat, de ce a verificat mai întîi uşa lui Dimov ? El unul nu are ce căuta în biroul şefului, căci tot ce se găseşte în acest birou îi este bine cunoscut. Aşadar, se teme ca nu cumva să se folosească cineva de această oră moartă pentru a scotoci pe-acolo.

Toate aceste gînduri îmi trec prin cap cît se poate de (fugitiv şi de mecanic, deoarece în clipa asta nu-mi arde 'de analize. Trebuie să mă furişez de-aici cît mai tiptil cu putinţă, căci foarte curînd vor sosi Şarpele şi Corbul şi, în general, animaţia va fi atît de mare, încît nu va mai fi chip să mă strecor neobservat.

Ies de după draperie şi mă apropii tiptil de uşă. Apoi scot cheia, o bag precaut în broască şi o răsucesc încetişor, să nu se audă nici un zgomot. Apoi, la fel de precaut, întredeschid uşa, ies pe coridor, introduc cheia de cealaltă parte a broaştei şi încui. Abia reuşesc să pun cheia în buzunar şi Kralev apare din biroul său. Ridic imediat mîna şi încep să bat la uşa lui Dimov. Un gest stupid, firește, dar este singurul lucru pe care-l pot face în clipa aceea.

— La cine baţi ? mă întreabă Kralev batjocoritor.

— Cum la cine, la Dimov.-.. Am nevoie de ziare bulgăreşti...

— Dimov încă n-a venit. Şi dumneata o ştii prea bine.

— Credeam că a venit...

~ Dar dumneata cînd ai venit ?

' – Acum zece minute.

'-— la te uită ! Cum de nu te-am observat ? Am luat toate camerele la rînd.

— Am fost la toaletă. '

Toaleta se află tocmai la capătul coridorului şi, din cîte pot judeca după zgomotul paşilor, Kralev. nu a trecut pe acolo.

Ochii negri de sub sprîncenele stufoase mă privesc cu neîncredere şi ostilitate. înfrunt însă privirea oacheşului fără a clipi. Deşi nu prea convingătoare, versiunea mea-i plauzibilă. Aşa că n-are decît să-i dea crezare.

— Dar dumneata ce faci, îmi iei un interogatoriu ? rostesc eu şi mă. apropii un pas de el, pur şi simplu aşa, ca să-i aud mai bine răspunsul.

— Dar dumneata ce faci, vrei să mă iei la bătaie ? întreabă Kralev, privindu-mă la fel de pătrunzător.

Eu l-aş pocni, într-adevăr, cu cea mai mare plăcere cu cheia peste craniul colţuros, dar pentru moment nu mi pot permite o asemenea plăcere.

— Ascultă, Kralev, eu îmi văd de treaba mea, vezi-ţi şi dumneata de-a dumitale şi nu mă mai călca atîta pe bătătură, căci s-ar putea să-ţi stric buna dispoziţie într-o bună zi... şi fizionomia... fără a mai sta să mă gîndesc la urmări...

Rostesc aceste cuvinte ca şi cum abia mă pot stăpîni să nu-mi' îndeplinesc pe loc ameninţarea. Oacheşul mă priveşte fără să tresară, dar asta nu înseamnă că nu dă crezare spuselor mele. îi întorc spatele, fără a mai aştepta eventuala replică, şi mă retrag în biroul meu.

Uneori nu strică, să laşi impresia că eşti niţel într-o ureche. Kralev se simte tare, deoarece îi are pe-emigranţi şi pe americani în spate, în timp ce în spatele meu nu se află decît Mladenov, doar el, care mă va scăpa imediat clin braţe dacă propriile interese i-o vor cere. Şi totuşi un om desperat, chiar dacă-i singur, poate fi destul de incomod între patru ochi. Ce folos .că îi ai pe americani în spate cînd ăla, singur, te poate face piftie.

Din punct de vedere tactic, eu n-am aici un interes să-mi dezvălui animozitatea faţă de Kralev, deoarece acest lucru*l-ar determina să fie cu ochii în patru. Dar întrucît el e şi aşa cu ochii în patru, mă pîndeşte tot timpul şi nu mă poate suferi, autodezvăluirea mea nu poate avea consecinţe prea serioase.

Spre ora nouă oamenii încep să sosească unul cîte unul şi Centrul prinde să-şi trăiască viaţa de fiecare zi. Eu mă ocup de materialele pentru numărul următor şi trag în acelaşi timp cu urechea la ceea ce se întîmplă în jur, ca să-mi dau seama dacă Kralev nu a încercat să întreprindă
ceva împotriva mea. Totul decurge însă normal. I.a usa de la intrare, la intervale neregulate, sună vizitatorii anonimi pe care Corbul îi introduce la Dimov şi la Kralev.
Şarpele face cafea în bucătărie pentru şefi şi oaspeţi. Dincolo, Ioni şi Milko răsfoiesc leneş ziarele de dimineaţă.

Către prînz în biroul meu intră Dimov :

— Cum merge numărul ? Avansează ?

Aruncă o privire fugitivă peste manuscrisele risipite ■ pe masa mea de lucru, fără a se deranja să le examineze îndeaproape. În expresia feţei sale nu există nimic deosebit. Mîna sa grasă aruncă mecanic în sus legătura de chei cu emblema scorpionului.

— Avansează cîte puţin, răspund eu.

— Aşadar, avansează ? întreabă el din nou, ca unul care ar vrea să spună ceva, însă nu are ce.

De la un timp a adoptat faţă de mine o atitudine de bunăvoinţă plină de mărinimie.

— Da, încuviinţez eu. Majoritatea materialelor sînt deja gata. Mai rămîn articolul de fond şi...

— Bine, bine, totu-i în regulă, mă întrerupe el şi se retrage.

La ora unu şi ceva trec pe la „Cafeneaua bulgaru- lui“. Toţi emigranţii numesc această cafenea astfel, ca şi cînd ei înşişi ar fi australieni. Ca de obicei, Toni şi Milko au luat în primire automatul. Prînzim împreună toţi trei, pe urmă, fiind sîmbătă după-amiază şi neavînd ce face, ne punem pe băut. Unul dintre chelneri este bolnav, iar celălalt e liber pînă .seara, aşa că sîntem serviţi personal de „bulgar”. Acesta este un bărbat greoi, cu umeri rotunzi ca de femeie şi cu o faţă imobilă ; obrajii lăsaţi

contrastează straniu cu ochişorii săi vii şi vicleni.

•— Consumaţi mai mult, băieţi 1 Profitaţi cît sînt eu singur : eu unul, nu iau purboari ! ne încurajează el folosind, ca de obicei, cuvinte franţuzeşti cu terminaţii bulgăreşti.

— Asta spune-i-o lui Emil ! intervine Toni. El face <3 cinste astăzi. •

Nu obiectez, deşi nu avansasem nici o promisiune în acest sens. De fapt, şefii ar trebui să ia exemplu de la noi, căci noi trei nu ne ciondănim niciodată pentru bani.

— Pui-prea mult zel, frăţioare, îmi spune Toni deja' pentru a treia oară, cînd „bulgarul" aduce- următoarea Sticlă de Beaujolais. Dacă crezi că astfel vei cîştiga simpatia lui Kralev, te înşeli amarnic. Te va lua drept concurent şi va prinde mai multă ură pe tine.- Poartă-te ca ' mine şi ca Milko. Te vor înjura,- dar te vor suporta, pentru că eşti inofensiv... ' •

Nu obiectez. Mi-e lene să vorbesc. Milko tace şi el, ca de fiecare dată. Ceea ce-i dă lui Toni cîmp larg de acţiune. El turuie necontenit, trecînd de la relaţiile reciproce din Centru la relaţiile dintre-cele două sexe.

— Tu cum te descurci aşa, fără dame ? începi să-mi dai de bănuit... se ia din nou Toni de mine.

— Nu sînt suficient de bogat pentru sportul ăsta.

— De ce trebuie să fii bogat ? Se poate rezolva şi cu bani mai puţini. Să ţi-o pasez pe aia a mea, pe blondă...

— Eşti un porc, remarcă Milko cu vocea sa joasă. ■

— De ce să fiu un porc ? Pentru că m-am săturat de .ea ? îmi papă şi bănuţii şi-mi asum şi nişte riscuri cumplite. Dacă află ceva soţul ei. nu-mi găsesc scăpare în tot Parisul. . ă •

— Dacă nu vrei să afle, nu mai trăncăni atîta, îl sfătuiesc eu. •

— Şi totuşi, tu, frăţioare, îmi dai de bănuită. De peste, o lună o ţii aşa. fără nici o damă...

— Eşti căutat la telefon, mă anunţă ^bulgarul".:

în timp ce mă îndrept spre cabină, „bulgarul" îi spune lui TonT: • ■ . ' ■ '

— De trei ore o ţii tot într-o turuială. Eşti *jaligant, mon ami.*

în receptor răsună glasul lui Mladenov : '

„Emile, tu eşti ?... Tocmai mi-a sosit fiica din Bulga- 'ria... Deci mare prilej de bucurie în familie... Nu poţi da o fugă să ne vedem ?..'; Da, întocmai.: acum, imediat."

Iată-ţi. Emile, şi dama.

Se pare că dama şi-a găsit timp să se schimbe şi să-şi revină -din oboseala călătoriei, căci arată destul de atră- – gător. Auzisem eu vag- că Mladenov are o fiică de la soţia
sa de care este de mult despărţit. El îmi spusese în mai multe rînduri ca fiică-sa intenţionează să fugă din Bulgaria folosindu-se de vreo excursie colectivă. Derutat pesemne de înfăţişarea tatălui ei, n-aş fi crezut însă că-i atît de atrăgătoare. •

— Uite-o şi pe Lida mea, îmi spune Mladenov după ce mă introduce în holul cunoscut şi aflat, ca întotdeauna, . într-o totală dezordine. Faceţi cunoştinţă.

Facem cunoştinţă. Lida se aşază, îşi aprinde o ţigară scoasă dintr-o cutie de „Slănţe" aproape goală şi, punînd picior peste picior, îşi dezgoleşte coapsele pînă mai sus de ciorapi. Are picioare frumoase, dar gestul făcut cu premeditare irită.

, Cînd am afirmat că fiica lui Mladenov este atrăgătoare, am „denaturat puţin realitatea. în pofida corpului suplu, a mijlocului subţire şi a feţei frumoase cu ochi mari, căprui, în fata aceasta sau în această tînără femeie sălăşlu- . ieşte ceva respingător, lucru pe care .eu îl realizez la figura cu coapsele dezgolite. Acest ceva respingător stă în buzele rujate prea generos,. în privirea prea directă, pînă la impertinenţă, în sinii ridicaţi prea sus de sutienul special, sini suficient de mari şi fără acest suport, în general în toată această înfăţişare care spune că sîntem unşi cu toate alifiile, că nu ne mai poate mira nimic şi că sîntem dispuşi la orice.

Nu-s moralist de felul meu şi nu dau ci tuşi de puţină importanţă acestor lucruri, dar dacă ne grozăvim că sîntem unşi cu toate alifiile, păi atunci în vîrful piramidei sociale ar trebui să punem curva. De aceea odrasla lui
• Mladenov nu-mi cade nici pe departe cu tronc, dimpo- . ■trivă – mă depărtează şi mă face s-o clasez repede în ' rubrica acelor nimfomane încă nematurizate de prin cafenele, care, în linii mari, tratează dragostea ca pe un pahar de coniac. Impresie ce,, de fapt, nu mă frămîntă cîtuşi de puţin, căci nu intenţionez s-o iau de nevastă."

Mladenov nu aşteaptă consumarea în linişte a primelor impresii şi trece repede la. partea practică a problemei : ţine foarte mult să-i arate Lidei ceva din Parisul nocturn, dar, ca un făcut, tocmai în seara aceasta are o întîlnire foante importantă ; h-aş fi eu atît de amabil . să-i fiu cicerone musafirei ? '• „'• •• ' \ •

— Tăticule, cum se poate !... exclamă Lida fără emoţie şi evident-numai pentru că aşa se cuvine.

— De ce nu l îmi va .face o mare plăcere, răspund eu tot pentru că aşa se cuvine, zicîndu-mi în sinea mea că bătrînul şi-a propus să scutească nişte franci pe spinarea mea. ■ •.

întîmplător sau nu, Lida este aproape gata de plecare. Aşa că-l lăsăm pe tată] ei să se gîndească în tihnă la importanta întîlnire ce-l aşteaptă şi o luăm în jos pe scara îngustă.

Concetăţeâna mea este -uşor dezamăgită de înfăţişarea deplorabilă a Jaguarului, fiind în schimb uluită de înde- mînarea şi iuţeala cu care ne strecurăm prin puhoiul de maşini. De cîteva ori se prinde involuntar de umărul meu,* fiind convinsă că în clipa următoare va surveni impactul şi ne vom transforma în praf.' Treptat însă se obişnuieşte şi se calmează. \ ' \ •

— Dumneata conduci ca un. as al volanului 1 remarcă ea cînd trecem la un fir de păr de un Cadillac strălucitor şi-l lăsăm cu aroganţă în urmă.- .

Şi eu aş fi băgat mîna în foc că mă va lua cu „n-ai probleme cu volanul" sau „eşti, mare, domnule 1" .

~ Aici nimeni nu poate conduce altfel. îi răspund eu, dacă nu vrea să se trezească cu o ploaie de înjurături şi să fie făcut „broască ţestoasă bătrînă".

— Tata zice că eşti un tip teribil de curajos. De cînd i-ai salvat viaţa, te consideră un adevărat erou... '

— Tatăl dumitale exagerează, o întrerup eu cotind brusc într-o stradă laterală. Şi-apoi, eroismul, aşa cum s-a exprimat cineva, nu este decît o capcană în care omul cade din neatenţie. .

— Asta-i modestie, sau scepticism ?

— Mai curînd realism, dacă tot trebuie să recurgem la dicţionarul de neologisme. Unde doreşti să mergem ?

— Dumneata mergi' cu viteza asta nebună fără a şti măcar unde mergem ? se miră Lida cu sinceritate.'

— Eu merg întotdeuna la voia întîmplării.

Fraza este scăpată Şi ea la voia întîmplării şi de aceea iese destul de falsă, dar fata se agaţă de ea :

.— Asta o spui în sensul propriu sau în sensul figurat al cuvîntului ? •

— Tn ambele, continuu eu să mint.

— N-aş fi crezut că omul poate trăi la voia întîmplării. Un om inteligent ca dumneata, vreau să spun.

— Dacă cineva a fost sau nu inteligent, asta se constată de obicei după moartea sa, remarc eu şi iau din nou un viraj brusc, aruneîndu-mi involuntar tovarăşa de drum la celălalt capăt al banchetei.

Am ieşit în Place de Clichy. Aici, circulaţia este aproape paralizată. Undeva departe în faţa noastră se zăreşte culoarea roşie a semaforului. Mă- lipesc de maşina aflată înainte şi debraiez.

— Din moment ce dumneta nu trăieşti la voia întîmplării, ce cauţi aici ? reiau eu tema cu privirea aţintită înainte. în aşteptarea culorii verzi.

— Tata-i aici...

— Şi ce-i cu asta ? Mama, în schimb, ţi-e în Bulgaria...

— Nu mai puteam rezista acolo.s. Dacă te comporţi mai firesc şi trăieşti cum ţi-e voia, ajungi să fii arătată cu degetul... Şi etichetată în fel şi chip... Apoi, a mai intervenit şi povestea asta cu fuga lui tata...

La intersecţie se aprinde culoarea verde. Bag în viteza întîi, aşteptînd ca maşinile din faţa mea să se urnească din loc.

— Te înţeleg, îi spun eu. Asta reprezintă deja o explicaţie. Icleea mea era că şi dumneata ai încercat să te salvezi dintr-o situaţie pornind la voia întîmplării. La fel ca mine.

Maşinile clin faţa noastră se urnesc încet din loc şi o dată cu ele pornim şi noi. Mă opresc şi debraiez din nou.

— Dumneata la cine ai venit aici ? Mă întreabă Lida.

— La nimeni.

— Dumneata ai venit la nimeni, iar eu am venit la tata – iată carc-i deosebirea, remarcă ca cu o anumită iritare în glas. ,

— În Bulgaria tot cu tatăl dumitale stăteai ? întreb cu aşa, aparent fără nici o legătură.

— N-am stat niciodată cu tata. Numai cu mama.

. „în cazul ăsta ai să vezi care-i diferenţa, comentez eu în gînd. S ar. putea să mă înşel, dar am impresia că în curînd n-ai'să mai ştii cum să-ţi blestemi iubitul tătic/ – De ce mă întrebi cu cine am stat ?

— A-Şa, pur şi simplu. Mă interesează persoana dumi- tale, îi explic eu şi trec din nou schimbătorul în viteza întîi.

De astă dată reuşim să traversăm piaţa şi cu pornesc pe bulevard spre Pigale.

— Din moment ce te interesez chiar atît de mult, du-mă undeva să mănînc. Sînt moartă de foame.
— Exact asta şi vreau să fac, dar încă nu m-am decis unde. A, mi-a venit o idee. Ştiu un restaurant liniştit pe Montmartre.
Iniţial luasem hotărîrea de a o instala pur şi simplu într-o cafenea de pe bulevard, unde s-o tratez cu o banală *choucroute* sau cu un biftec cu cartofi. Acum însă îmi schimb hotărîrea. în definitiv, nu e cu nimic vinovată de zgîrcenia tatălui ei, aşa că ar fi stupid să mă răzbun pe ca.
Trec pe Pigale, intru în Rochechouart şi cptesc apoi la dreapta pe o străduţă îngustă. Curînd ne aflăm în faţa restaurantului.
După Jaguar, restaurantul constituie a doua dezamăgire. Un amărît de local cu grădină, înghesuit între cal- canuri afumate. Deci, nici vorbă de luxul la care fata se aşteptase, pronunţînd în gînd propoziţia „Prima seară pariziană". I-ăş fi putut oferi şi un asemenea lux, căci în prezent buzunarul îmi este doldora de bancnote, dar n-am nici un interes să mă dau prinţul din poveşti. Şi-apoi, în acest mic restaurant, cu toată înfăţişarea sa modestă, se poate mînca destul de bine.
Mîncarea gustoasă şi cele trei pahare de vin de Bur- gundia destramă într-o oarecare măsură dezamăgirea Lidei. Ne bem cafeaua, însoţită de cîte un păhărel de *chartreuse,* şi achit nota.
— Mergem acasă? întreabă făta aşteptînd în mod cvir dent ca eu să-i răspund cu „nu".
îi spun „fată" doar pentru că, din cîte ştiu, nu este măritată. Altminteri, acest apelativ nu i se potriveşte defel., ■ • /
. „Păi acasă, unde-n altă parte?" mă-gîndesc cm să i răspund, dar în mine biruie îngăduinţa.
— Am mal putea merge undeva, remarc eu. Ce-ai vrea să-ţi arăt ?
— Strip-tease'!. răspunde ea provocator. '
— S-a făcut. Şi eu care credeam că strip-tease-ul îi interesează numai pe bărbaţi.
— Dar de ce numai pe bărbaţi ? .
— Pentru că acolo se dezbracă femei. ■ •
— Pe mine una mă interesează. N-âi decît să mă consideri perversă. '
— N-am spus aşa ceva, mormăi^ eu liniştitor şi o conduc spre Jaguarul ce moţăie afară. '
Aş fi putut să-i arăt „Lido" şi, cu gustul ei provin-. cial, ar fi fost pesemne incintată de reflectoarele colorate şi de penajul roz al dansatoarelor, dar asta nu intra în socotelile mele. Am mai spus că – nu sînt prinţul din poveşti. O conduc într-o vizuină de sub Pigale, mirosind a transpiraţie şi a petrosin,. unde toată noaptea este prezentat un „strip-tease non-stop", în caro, pe scena îngustă, femeile apar una după- alta ' vlăguite, operînd ca nişte automate cu toaletele transformate în zdrenţe' de atîta îmbrăcat şi dezbrăcat. Maiîntîi îşi face apariţia una frumoasă, dar cam trecută, cu formele lăsate,- al cărei număr de. efect este de a-şi scutura astfel sinii, încît franjuri! prinşi de ei să se învîrtească în cerc de la stînga la dreapta şi apoi de la dreapta la stînga. Numărul de atracţie este vulgar, femeia fiind şi ea vulgară şi respingătoare,. dar Lida îl suportă în speranţa că ceea ce-i frumos abia urmează. Apoi apare o turcoaică sau o arăboaică, de regulă o reprezentantă a Orientului Apropiat, care, evident, îşi cîştigă existenţa prin mobilitatea . şoldurilor şi a pîntecului. Are şolduri albe şi grase,. îm- . podobîte cu cîteva vîriătăi, iar figura ei de codoaşă provoacă o repulsie spontană. Mai urmează' cîteva, cu corpuri deformate, şi fizionomii tîmpe, care. îşi zgîlţîie bus- turile şi îşi desfac şoldurile, fără a trage de altminteri ■ prea multă speranţă că vot provoca altceva decît- dezgust
■' ' şi plictiseală. / •-" < • ^. .'M>r ~ A--. . . • •••;.—
T^· —Asta-i tot ? întreabă Lida abătută, cînd se aprind I luminile.
•— Asta-i tot. îţi place ? ■ '
I – E respingător.
— Atunci putem pleca. După .pauză totul se reia de la- capăt • ■ • •
. Ieşim afară. Aerul nopţii îmbibat de mirosul de ben-' zină arsă mi se pare o adiere primăvăratică după zăpuşeala din salonul înghesuit şi mizerabil.
— Vrei să ne plimbăm niţel ? îi propun eu.
Ea ridică din umeri cu indiferenţă. După, cea de-a treia dezamăgire, • curiozitatea începe să-i dispară. Pornim încet, la întîmplare, aşa cum sînt obişnuit. Apoi Ieşim în Rue Blanche. în aureola verzuie şi violetă a barurilor patrulează femei cu păr colorat sau decolorat, ,cu rochii strimte şi scurte şi cu genţi la subsuoară.
— Astea, nu cumva sînt... '
— ...prostituate, completez eu, încuviinţînd din cap.
— Cît este de respingător totul! Visezi să vezi ceva frumos şi dai de o. porcărie.
— Aşa că trebuie să renunţi la vise.
— Dar altminteri cum se poate trăi ?-
— Foarte simplu : în plictiseală, dar fără dezamăgiri.
Vrei să bem cîte o cafeluţă ? - . , '
Ea ridică din nou cu indiferenţă din umeri. Intrăm în barul apropiat şi ne instalăm în primul separeu. Barul este aproape gol, cu excepţia a două perechi aflate în separeuri şi a cîtorva profesioniste aşezate pe taburetele din faţă. Chelnerul ne aduce comanda fără entuziasm. Aici nu se obişnuieşte să vii cu femei din afară. Altminteri ce ar face cele de la bar. ' •
— Sper că * în Paris nu totul .este chiar atît de mizerabil ca lucrurile pe care mi le-ai arătat în seara asta, rosteşte'Lida aproape cu ostilitate, aprinzîndu-şi ţigara ' oferită.
— Nu, firește. Dacă te referi la faţadă. Altfel, pretutindeni domneşte aceeaşi mizerie : şi la Paris, şi dincolo 'de Paris. -.
—-Nu ştiu ce înţelegi prin mizerie.
— Exact ceea ce înseamnă acest cuvînt.
— Pentru mine mizerie este restaurantul acela mic şi lipsit de orice confort, feţele de masă ieftine, duhoarea din salonul acela înghesuit, urîciunea şi neruşinarea
* . acelor femei...
— E clar, o întrerup eu. Pentru dumneata mizeria . ţine doar de. faţadă. Adevărata mizerie însă se află dincolo de faţadă,- totul se cumpără şi totul se vinde. Fie- . care umblă să-l fenteze pe celălalt şi să înşface cit mai • ' , mult, chiar dacă pentru .asta ar trebui să calce peste cadavre. Faptul că femeia care .se vinde nu este urîtă, ci frumoasă,, că localul unde se vinde nu miroase a transpiraţie, ci a parfum, nu schimbă situaţia.
Lida îşi soarbe cafeaua din – două înghiţituri şi mă priveşte aproape cu iritare :
— Dumneata eşti pus pe filozofare: N-ar fi exclus să . spui nişte lucruri înţelepte, dar mie nu-mi plac filozofii. M-am săturat pînă peste'cap de filozofii ăştia...
în treacăt fie spus,.nici mie nu-mi plac .filozofii; Logoreea îmi face acelaşi rău ca şi indigestia. De fapt, nu ştiu Ia ce îmi mai pierd timpul cu tînăra asta proastă.
. — Te înţeleg de minune, încuviinţez eu. Data viitoare .
găsește-ţi un ghid mai interesant
— Chiar aşa voi şi proceda, sună replica ei. îmi voi • . / găsi pe cineva care să facă economie, de idei preţioase, nu de bani.
'
Biata de ea,.îşi închipuie că dacă ai nişte sini destul • de mari, aici, poţi găsi pe toate .drumurile asemenea oameni. • '
. – Putem pleca, propun eu sec.
Ne ridicăm şi ieşim. Se pare că Lida. vrea să spună ceva, pentru a-şi repara grosolănia, dar eu li evit privirea şi deschid repede portiera Jaguarului. Femeia se * • instalează, eu trîntesc portiera, trec de cealaltă' parte a maşinii, mă aşez la volan şi demarez vertiginos. După zece minute de goană nebunească pe .străzile devenite pustii, ajungem în Rue de Provence. Cobor şi deschid portiera cu aceeaşi politeţe glacială; o ajut pe Lida să coboare, o conduc pînă la intrare şi îi întind mîna. Ea îmi ia mîna şi o reţine într-a sa, deşi eu nu manifest nici o intenţie de intimitate.
— Am fost îngrozitoare, rostește 'ea pe neaşteptate şi mă priveşte implorator. .-
„Numai să. nu te pui pe plîns", o avertizez eu în gînd.
—• N-am vrut să te jignesc...
„Nici n-ai reuşit", o liniştesc eu din nou în gînd.
— Pur şi simplu îmi imaginasem toate , lucrurile astea mult mai'altfel... Mult mai altfel...
— Aşa sîntem noi tentaţi să ne imaginăm lucrurile mai altfel, apreciez eu cu riscul de a fi etichetat din nou drept filozof. S-ar putea ca tot necazul să se rezume la faptul că deocamdată nu prea sînt în bani. lartă-mă, n-aş ' vrea să fiu mojic, dar eu nu dispun de veniturile tatălui dumitale...
— Scuză-mă, rostește ea din nou făcînd un pas spre mine şi continuînd să-mi strîngă mîna.
Ceea ce înseamnă,-probabil, că ar trebui să fac şi eu un pas şi 'să-mi depun sărutul pe buzele ei de culoarea ciclamei. Dar mie nu-mi place să forţez nota. Tăticul drag, Parisul mult visat, ba chiar şi un nou amant'— asta ar fi prea mult pentru o singură seară. Iată de ce mă mulţumesc să-mi desprind mîna şi să o ridic în. semn de rămas-bun.
— Nici o problemă. Nu sînt. chiar atît de sensibil. Consideră că nu s-a întîmplat nimic.
*
Trebuia totuşi să -o fi sărutat – reflectez eu. în timp ce-mi conduc rabla alene pe străzile puştii. Se vede treaba că legătura

cu Frangoise m-a răsfăţat. Nu sînt decît de o. lună aici şi singurătatea începe să mă apese, deşi cred că este unicul lucru pe care- l-am cunoscut pe lumea asta.

■Trebuia totuşi.s-o fi sărutat, îmi spun eu făcînd un mare înconjur şi recurgînd la manevre complicate pentru a răzbi pînă acasă prin barierele străzilor cu sens unic. Am impresia că în cazul. Lidei viciul este mai degrabă o poză decît o realitate. Indiferent însă care ar fi adevărul, un lucru e sigur : compania ei ar avea

asupra mea un efect mai puţin, obositor decît cea a lui Toni. O prietenă tînără, cu un asemenea fizic mai ales, nu e deloc puţin pentru unul ca mine, care numai răsfăţat al sorţii nu se poate numi.

Să o sărut ? De ce şi pentru ce ? obiectez eu, cînd apuc în cele din urmă să-mi parchez maşina în faţa casei. Zice că e dezamăgită. Că şi-a imaginat totul mai altfel. Şi eu mi-am imaginat lucrurile mai altfel, dar nu dau vina pe alţii, ci pe propria mea prostie. Vei trece, fetiţo, prin multe dezamăgiri, asta dacă vei reuşi să treci, şi atunci n-ai decît să vii să mai stăm de vorbă. Poate te voi şi săruta, dacă vei mai ţine la asta.

Apăs pe butonul, din vestibul şi scară se luminează. Urc încet cele nouăzeci şi două de trepte ale mele, descui uşa, o încui la loc şi intru în amărîta mea de locuinţă. Răsucesc comutatorul.

Aşezaţi în fotolii şi pe pat, în cameră mă aşteaptă oamenii Centrului.

Toată echipa este prezentă, în plen : Dimov, Kralev, Mladenov, Toni, Corbul şi Şarpele. Doar Milko lipseşte. Nu reuşiseră pesemne să-l anunţe de convocarea completului de judecată; Pentru că, indiscutabil, despre cSta era vorba. Şi poate chiar de o execuţie. ’

— Ia te uită, ce surpriză 1 rostesc eu pe tonul, cel mai vesel cu putinţă. Dar de ce aşa, pe întuneric ?

— Ţine-ţi fleanca 1 mă avertizează Kralev sumbru. Răspunzi la întrebări şi atît.

. – Mă rog, rostesc eu rezemîndu-mă de uşa. Sînt obişnuit. •

— Ascultă, Bobev, dumneata, de fapt, pentru cine lucrezi ? • mă întreabă cu o voce domoală, aproape blîndă, Dimov, clefăind voluptos cu buzele sale'groase.'

îmi vine brusc să-l plesnesc peste obrazul puhav, ca să-şi scuipe bomboana inexistentă.

— Pentru voi. . • • • .•

— Pentru cine lucrezi ? repetă puţin mai rar, dar Ia fel de domol Dimov, fixîndu-mă cu ochişorii săi somnoroşi. Sper că înţelegi la ce mă refer.

— Dacă vă referiţi la vreo altă activitate decît cea legată de revistă, trebuie să vă spun că nu înţeleg nimic...- Doar dacă cineva mi-a băgat vreo strîmbă... Altminteri}

* cum să-mi explic vizita asta nocturnă... Pentru cine aş putea lucra .

— Ţine-ţi fleanca! mormăie Kralev din nou. De astă. dată noi sin tem cei care întreabă.

— Ia nu mai face pe nebunul ! rostesc eu trecînd la tonul meu natural. Dumneata mi-ai băgat strîmba asta?

Kralev se pregăteşte să-mi răspundă, dar Dimov îl » ; opreşte cu mina sa albă şi puhavă :

— Uite ce-i, Bobev, ca să nu ne pierdem vremea cu fofilări, îţi vom spune mai întîi noi ce ştim şi atunci, dacă ai niţică minte în cap, ai să-ţi dai singur seama că trebuie să ne spui,tot ce ştii. Kralev, explică-i băiatului cum stau lucrurile.

— Ce să-i mai explicaţi, intervine pe neaşteptate Corbul. Lăsaţi-mă să-l duc în baie şi să terminăm treaba.;..

— Tu să taci,- i-o reteză Dimov; Hai. Kralev, explică-i băiatului cum stau lucrurile.

. De fapt, am aproape patruzeci de ani, iar cînd Dimov t spune ..băiatul”, el nu se referă la virsta mea, ci la lipsa de experienţă şi la nesocotinţa care m au făcut să mă amestec în joaca oamenilor mari. Ceea ce, în cazul de i faţă, nici nu ştiu cum aş putea contesta. - • I

— Tipul ăsta mi-a fost încă de la bun'început suspect, „începe Kralev cu vocea sa joasă de trîmbiţă. ■

— Ce, numai ţie, nu se poate Corbul', abţine. .

i —Tu să taci, l-o retează din nou Dimov. Dacă o sin- • gură dată mai deschizi neîntrebat pliscul, te trimit să aştepţi jos.

Corbul îşi dă la iveală dinţii mari şi galbeni, schiţînd un zîmbet de- om jignit, dar amuţeşte, mulţumihdu-se cu privirea fioroasă'pe care mi-o aruncă : aici am să aştept, nu jos, fii pe pace. [1] -

— încă de la bun început mi-a fost suspect, de aceea încă de la bun început m-am pus cu ochii pe el,-continuă Kralev. Am observat că, deşi face pe mieluşelul, e din cale-afară de curios. L-am pus pe portar să-l urmărească • [v] l şi el cînd iese şi cînd intră. Şi mi-am dat astfel seama că ... a.început să fie foarte matinal la slujbă, mai ales în unele, zile. Aşa, că astăzi am fost şi eu matinal. Şi l-am prins cu mîţa-n sac... ; „ [w]

— Bateam la uşa dumneavoastră.. îi explic eu lui Dimov Asta mi-e toată vina.

— Nu despre asta-i vorba. Asta s-o crezi dumneata, rosteşte grav Kralev. Te-aş fi aşteptat eu la uşă cînd părăseai biroul, dar nu te-am zărit prin gaura.cheii şi ou m-a dus mintea că te-ai putea ascunde îndărătul draperiei. Şi atunci mi-am zis că ai dispărut undeva. Numai că, vezi asta.?

Scoate din .buzunar c bucăţică mică de hîrtie neagră şi mi-o arată.

— Asta,.spre ştiinţa dumitale, e hîrtie fotografică. Am pus-o pe întuneric în fundul sertarului lui Dimov şi tot pe întuneric am scos o. Acum ţi-e clar ?

— Ce sertar, domnule, rostesc eu furios.' Despre ce sertar şi despre ce hîrtii îmi tot vorbeşti ?

— Scotociţi-l 1 ordonă Dimov cu glăsciorul său domol şi aruncă nerăbdător în sus legătura cu cheile maşinii'.

Corbul şi Şarpele se reped cit ai clipi la mine, îmbrîn- cindu-mă şi trăgîndu-mă fără menajamente de haine, mă percheziţionează rapid şi temeinic. Cheile, fireşte, nu sînt asupra mea Oi fi eu începător, dar nu şi papă-lapte.

— De unde ai atîţia bani ? mă întrebă Dimov după ce-mi numără cu grijă bancnotele din portofel cu degetele sale scurte şi groase.

— Păi nu mi-aţi dat mai deunăzi salariul ?

' – De „mâi deunăzi” au trecut vreo cinci zile. Doar nu te-ai pus pe cerşit în perioada asta ?

— Chiar astăzi a achitat o consumaţie de şaizeci de franci, intervine Toni, evitînd să mă privească.

Mladenov, care tace în tot acest răstimp, se foieşte jenat.

— Iar în seara asta ai benchetuit prin localuri, dis- trînd-o pe fiica lui Mladenov, completează Dimov. De unde atîţia bani ?

— Pentru seara asta mi-a dat *baî* Marin nişte bani, răspund' eu. Chiar mai mult decît era nevoie.

— Auzi, să-i dea *baî* Marin , bani i Şi încă mai mult decît eră nevoie ! mîrîie Kralev dispreţuitor.

Mladenov,' care pînă. în clipa aceea nu făcuse decît figuraţie, se mişcă greoi în- fotoliul său J

— Da, i-am dat I l-am dat în mod special pentru seara asta. Ştiţi doar că a sosit fiică-mea !

Bătrînul minte mai convingător decît te-ai fi putut aştepta. ■

. – Dacă vreţi, vă pot explica amănunţit cit am chel- – tuit şi cît mi-a rămas, spun eu sigur de mine, căci întotdeauna evit să port asupra mea -sume suspect de mari.

— Asta, în schimb, n-o poţi explica 1 mîrîie Kralev ridicînd din nou bucăţica de hîrtie neagră.

— Asta explic-o dumneata. Eu nu mă ocup de foto- ■ grafii şi nu scotocesc prin sertarele altora. Nu-i exclus ca cineva să fi deschis sertarul, dar cine îţi dă dreptul să afirmi că eu am făcut-o ?

— Uite ce-i, Bobev, • mă opreşte Dimov cu mîna.. Fofilările sînt total lipsite de sens. Noi, toţi cei de-aici, ne -cunoaştem bine. Numai pe dumneata nu te cunoşteam încă, dar acum te-ai dat şi 'dumneata îh vileag. Dumneata şi nimeni altul mi-a deschis sertarul. Ca atare, să considerăm capitolul ăsta încheiat. Un singur lucru’trebuie să ne spui : pentru cine lucrezi ?

— N-am ce să vă spun. Din moment ce tot nu sînteţi ’ dispuşi să-mi daţi crezare...

— Te priveşte. Dacă nu spui, cu atît mai rău pentru dumneata. înţelege însă că de felul cum ne vei răspunde la întrebarea astă – va depinde şi felul cum îţi vom hotărî soarta. Te putem izgoni pur şi simplu din Centru, dar în acelaşi timp te putem şi lichida.

Dimov tace şi mă aţinteşte cu ochişorii săi mici şi somnoroşi, aşteptîndu-mi răspunsul

• „Aşteaptă mult şi bine®, spun în sinea mea şi-l privesc la rîndul meu.

— Din moment ce taci, înseamnă că ai ales cea de-a doua soluţie, oftează Dimov consultîndu-şi ceasul. – ■

Apoi se întoarce spre Corb :

— Totu-i pregătit ? ■ – •

— La marele fix, şefule, rînjeşte cel cu dinţii de cal

— Aşteptaţi, oameni buni, nu se procedează aşa l intervine Mladenov, agitîndu-se din nou În fotoliul său.

— Ce să mai aşteptăm ? Alto minciuni ? Nu vezi că dumnealui o ţine din minciună în minciună ! mirîie Kralev.

în aceeaşi clipă Di mov face un gest inert, abia perceptibil, cu mîna sa grasă care strînge legătura de chei. Şarpele şi Corbul se năpustesc asupra mea. Unul îmi răsuceşte mîinile la spate, iar celălalt îmi vîră batista sa murdară în gură. Braţele celor doi sînt ca nişte cleşti de fier.

— Şi aşa cum ne-am înţeles, fără tărăboi ! îi avertizează Dimov.

— Ce tărăboi 1 îi înfundăm capul în cadă, şi apoi – în Sena cu el. Să-l văd şi eu pe ăla care poate dovedi că nu s-a înecat de bunăvoie ! îmi rînjeşte Corbul în faţă, împroşcîndu-mă cu duhoarea sa de putrefacţie.

în loc de răspuns, Dimov schiţează acelaşi gest scurt cu mîna ce atîrnă inert. Cei doi mă duc în baie. „S-a zis 1 îmi spun,

nefiind în stare să găsesc ceva mai încurajator. Du-te şi plînge-te lui taică-tău şi lui maică-ta.“ într-adevăr, în baie totul este pregătit i cada umplută cu apă, iar alături de ea zace un sac mare şi negru din material plastic, destinat, evident, cadavrului meu. Aud ile dincolo, ca în vis, obiecţiile lui Mladenov – „nu vă pripiţi'[5] şi „nu aşa se procedează[55] şi tot ca în vis realizez că obiecţiile lui nu-mi pot fi de mare ajutor.

— Pune-i cătuşele I ordonă Corbul.

în aceeaşi clipă se aude ţăcănitul cătuşelor pe braţele mele ţinute la spate.

— în sfîrşit, ţi-a venit rîndul, şuieră Corbul apucîn- du-mă de o ureche, ce rămîne ca prin minune nesmulsă. Cum ţi-aş mai fi pocit niţeluş mutra... Uite însă că şeful nu vrea să rămînă urme. .. Cum te-aş mai fi aranjat...

Aici însă fu silit să se întrerupă, căci soneria prinse să ţîrîie pătrunzător şi cineva începu să bată cu pumnii în uşă 3

— Deschideţi, poliţia ! aud eu distinct şi acest ordin, de regulă de rău augur, avu în urechea mea rănită rezonanţa lui „Lazăr, ridică-te!“

— Să nu deschidă.nimeni I răsună avertismentul lui Kralev

În clipa următoare insă interveni vocea domoală a şefului:

— Toni, deschide ’ . • ' .

Individul care se uită în baie prin deschizătura uşii este civil, dar în spatele său se află trei jandarmi în uniforme negre, înarmaţi cu automate.

Civilul cercetează cu atenţie cadrul, apoi îi examinează pe cei prezenţi, îşi opreşte mai îndelung privirea asupra mea şi, întoreîndu-se spre Corb şi Şarpe, dispune cu o voce autoritară : ■ ' - ■ ■

— Veniţi încoace 1 - ' ' L ~ , A

' Şi iată – Centrul s-a întrunit din nou în plen, plus cei patru reprezentanţi ai autorităţilor locale, în studioul meu

— Actele 1. ordonă scurt cel în civil.” , ■: • t

Toţi se execută supuşi, cu excepţii mea, intrucît mîi- nile nu mi-au fost eliberate din cătuşe, iar Corbul n-a reuşit decît să-mi scoată batista din gură. Civilul trece de la om la om, cercetează pe rînd actele fiecăruia şi' le restituie apoi cu un gest neglijent. . .

— Cine-i şeful bandei ? •

— Noi nu sîntem banditi i obiectează Dimov...fără patos.

— A, deci dumneavoastră sînteţi şeful l dă civilul din cap. îmi puteţi explica atunci ce-i .cu pregătirile astea de execuţie? <

. ' ' ' “ . •

— Ce execuţie'? deschide Dimov mirat gura, lăsîn- du-mă să sper că în sfîrşit îi va cădea bomboana de acolo..

— Uitaţi ce-i, domnule, nu vă reţin numele: noi sîntem de la poliţie, nu de la corul bisericesc. Un om cu gura înfundată şi cu cătuşe la mîini, o cadă plină. cu – apă. un sac din plastic plus două persoane* cu feţe şi maniere de ucigaşi plătiţi – pentru noi totul este arhi- ■ suficient spre a vă reţine pe toţi şi a deschide o anchetă

pentru tentativă ele crimă. Sau poate că sînleţi suficient de inventiv ca să născociţi o altă explicaţie la tot circul ăsta ? Dacă-i aşa, atunci hai, daţi-i drumul !

— N-a fost decît o glumă, rosteşte Dimov exami- nîndu-l pe inspector cu privirea sa somnoroasă şi fixă.

Civilul se întoarce întrebător spre mine. Eu nu spun nici nu, nici da. N-au decît să-i treacă niţel năduşelile pe prietenii ăştia ai mei. Să le-o întorc şi cu măcar în parte.

— Haide, vorbiţi, vă aştept ! mă invită inspectorul.

— Nu s-ar'putea ca mai întîi să-mi fie eliberate mîinile ? .

— La cinc-i cheia de la cătuşe ? întreabă inspectorul examinînd sinedriul.

Corbul se repede şi-i întinde servil cheile civilului, care mă eliberează cu propria sa mînă.

— Ei ?

îi examinez încet pe oamenii Centrului şi constat cu satisfacţie că ei mă urmăresc toţi, crispaţi de încordare, apoi îmi întorc privirea spre inspector :

— Â fost, într-adevăr, o glumă. Deşi destul de prostească.

— Aşa să fie ! ridică acesta din umeri. în acest caz şi venirea noastră aici poate trece drept o mică glumă. Fiţi însă foarte atenţi la ceea ce vă spun, domnilor : vă previn că dacă veţi mai face glume de felul acesta, vom face şi noi şi încă într-o asemenea formă, înelt să nu mai rămînă nici urmă din Centrul dumneavoastră. Şi să nu vă închipuiţi cumva că v-ar putea veni cineva în ajutor. Dumneavoastră vă aflaţi în Franţa şi sînteţi datori să vă supuneţi legilor franceze. E ultimul avertisment pe carc-l primiţi.

Civilul face un semn jandarmilor şi părăseşte împreună cu ei *studio-vl,* fără a ne mai onora cu vreo privire.

—o lartă-mă, Kralev, că ţi-o spun aşa pe şleau, dar eşti un bou ! rosteşte Dimov cu vocea sa blîndă şi se ridică.

Această constatare îmi gîdilă plăcut auzul, deşi pe moment nu-mi dau seama exact care anume este meritul lui Kralev.

CAPITOLUL AL PATRTTLFA

O ploaie torenţială cenuşiu-verzuie cade în şuviţe lungi din cerul coborît. Stăm la adăpost sub copertina bufetului din grădina de vară şi ploaia se revarsă pe lingă noi. din toate cele trei laturile, se revarsă atit de densă şi – abundentă, incit am senzaţia că sîntem îngrădiţi de nişte draperii lucioase, semitransparente.

Este a treia- luni cînd vin- în acest loc ce mi-a fost în prealabil fixat, îmi comand invariabila cafea şi scot pachetul de „Gitanes“ verzi, dar omul cu faţa banală, căruia în sinea mea îi adresez banalul nume *„monsieur* Pierre“, nu apare să întrebe „îmi permiteţi ?“ şi să sco'ată la rîndul său pachetul de ţigări.' Abia astăzi îşi face în sfîrşit apariţia un individ, care se aşază fără a întreba nimic, şi, în loc de „Gitanes“ verzi, scoate un pacheţel albastru şi şifonat de „Gauloises”.

Ne aşezăm, îngrădiţi de pînzele ploii torenţiale, dar fizionomia militară a lui *monsieur* Lecomte este atit. de încruntată, încît, în locul ei, prefer să privesc şiroaiele tulburi şi ploaia.

— S-a ţinut cineva' după dumneavoastră ?

— Un tip a cărui figură mi-e. vag cunoscută. Cred că e unul dintre emigranţi. M-am descotorosit de er la ,.Republique“.

— Sinteţi ■ sigur că n-a mai fost şi altcineva ? .

— Absolut. . £ ; .

— De fapt, asta nu mai. are cine .ştie ce importanţa, rosteşte cu indiferenţă *monsieur* Lecomte. Noi considerăm că misiunea dumneavoastră ieste încheiată şi scopul întîlnirii de faţă se rezumă exclusiv la această comunicare. . _

— Nu a fost greşeala mea, dau eu să mă justific. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

— Nu. afirm contrariul, îmi răspunde sec *monsieur* Lecomte. Problema este că vă aflaţi deja în afara jocului. ' .

— Eu continuu să lucrez la Centru...

.— Da, dar ei vă acceptă doar pentru a nu avea, neplăceri cu poliţia noastră. De acum înainte, nu dumnea-voastră îi veţi urmări pe ei, ci ei vă vor urmări pe dumneavoastră. Dumneavoastră sînteţi amortizat, dacă înţelegeţi ce vreau să vă spun.

îl înţeleg perfect. Mai înţeleg de asemenea şi că aceste cuvinte odată rostite, *monsieur* Lecomte s-ar fi ridicat şi ar fi plecat dacă ploaia n-ar fi continuat să cadă cu atîta înverşunare. Pentru el eu sînt deja în afara listei. O parte rebutată din mecanism, scoasă şi aruncată, aşa cum se aruncă la fier vechi maşinile uzate. Iar dacă mîine cei din Centru ar reuşi să adulmece că nu mai prezint interes pentru organele franceze, m-ar fi izgonit şi ei. Du-te şi te spînzură. Sau cară saci cu cartofi prin hale. Sau plînge-te lui taică-tău şi lui maică-ta.

— Am o propunere, încerc eu într-o doară. O propunere pentru soluţionarea radicală a situaţiei.

Fireşte, soluţionarea radicală a situaţiei ar fi închiderea Centrului, eu însă ştiu prea bine că această soluţie le-ar displăcea nu numai americanilor, ci şi francezilor. Un centru de emigranţi poate fi oricînd de folos.

— Spuneţi, totuşi, mormăie *monsieur* Lecomte.

E evident că nu dă doi bani pe propunerea mea, dar de ce să nu mă asculte din moment ce ploaia continuă să cadă cu aceeaşi înverşunare.

— Aveţi perfectă dreptate afirmînd că eu nu mai sînt în stare să îndeplinesc sarcini de genul celor încredinţate pînă în prezent. Dar nu mă consider în afara jocului, cel puţin atît timp cît mai avem în mîinile noastre un atu de talia lui Mladenov.

— Dacă vă închipuiţi ' că şi Mladenov al dumneavoastră poate fi un atu... zîmbeşte acru *monsieur* Lecomte şi tace.

— Ascultaţi, *monsieur* Lecomte, nu ţin defel să ştiu nimic în plus decît ceea ce se cuvine unui pion obişnuit ca mine, dar nu ar fi oare mai comod pentru dumneavoastră ca, în loc să urmăriţi cu preţul atîtor dificultăţi ceea ce se întîmplă în Centru, să conduceţi pur şi simplu acest Centru ?

— în ce fel ? întreabă sec francezul.

— în cel pe care vi-l propun • Dimov şi Kralev să fie înlăturaţi şi la conducerea Centrului să fie instalat, de pildă, un om ca Mladenov, care va acţiona la comanda mea, adică a dumneavoastră. .

— Mersi pentru sfat, îşi arată din nou *niunsieur* Lecomte zîmbetul său strîmb. Dacă noi am fi putut trata în acest mod cu Centrul, fiţi sigur că n-am fi apelat la serviciile dumneavoastră. Trebuie însă să ţinem seama de o serie de considerente, pe care nu este nevoie să vi le prezint, şi în virtutea cărora amestecul nostru direct este exclus. Faptul că în seara aceea, ca să vă salveze, oamenii noştri au strîns niţel banda cu uşa n-a fost decît o cacealma şi, parţial, un mic avertisment ca să nu întreacă măsura...

Lecomte tace, deoarece chelnerul a ieşit din pavilion, pesemne pentru a ne aminti cu prezenţa sa că în acest local consumaţia este obligatorie. La ora aceasta şi pe ploaia aceasta, noi sîntem singurii clienţi ai localului.

— Ce luaţi ? mă întreabă interlocutorul meu.

— Ce luaţi şi dumneavoastră. Măcar voi fi sigur că nu-mi veţi comanda otravă.

— Două cafele şi două pernaud-uri, îi cere Lecomte chelnerului. Şi cînd acesta dispare, adaugă : otravă n-am să comand, şi nici n-am să vă recomand. Schimbaţi-vă profesia şi bucuraţi-vă că aţi scăpat cu zile. Orice s-ar spune, nu e o treabă de ici, de colo.

— Iertaţi-mă, dar am impresia că nu ne-am înţeles. Cînd am spus că Dimov şi Kralev trebuie înlăturaţi, aveam de fapt în vedere autoînlăturarea lor.

— Cum adică ?

— De două săptămîni mă tot gîndesc la problema asta şi cred că am ajuns la răspunsul cuvenit. Am elaborat chiar un plan minuţios pentru declanşarea unui război intestin prin care şi Dimov, şi Kralev, şi toţi ceilalţi se vor autoînlătura, creîndu-se astfel posibilitatea ca eu şi cu Mladenov să preluăm conducerea. Dumneavoastră nu trebuie să întreprindeţi nimic, fireşte. Ei singuri se vor înlătura reciproc, şi atît.

Monsieur Lecomte priveşte spre parc îngîndurat, ca şi cum ar chibzui dacă în propunerea mea există măcar un dram de judecată sănătoasă. Ploaia s-a mai domolit, în locul acelor şuviţe torenţiale, vîntul aduce o pulbere

subţire de apă şi prin ceaţa rară şi umedă se dezvăluie la picioarele noastre verdele dens al lui Buttes Chau- mon cu pantele povîrniţe şi năpădite de verdeaţă, cu stîncile artificiale de ciment străjuind lacul cu apa stătută. verde-închis la culoare.

Chelnerul aduce comanda, priveşte involuntar spre cerul coborît jos de tot şi mormăie un „ce vreme' îngrozitoare", dar, constatînd că nici unul dintre noi nu intenţionează să accepte un dialog despre vreme, se întoarce în pavilion.

Monsieur Lecomte gustă cafeaua şi îşi aprinde una dintre „albastrele" sale amare. Apoi mă cercetează cu privirea atent şi puţin surprins, de parcă abia acum îmi remarcă prezenţa.

— Ei, da. Asta e o idee. Nu mă angajez cu nimic, îşi ridică el mina prevenitor, dar e o idee. Pentru a analiza însă o asemenea idee trebuie ştiut care sînt posibilităţile reale ce pr conduce la realizarea ei. Spuneţi-mi în cîteva cuvinte ce plan aveţi în vedere.

„O uşoară înseninare la orizont", declar eu în sinea mea, deşi tocmai îi^ acest moment ploaia se înteţeşte din nou şi perdelele ude, semi transparente închipuite de şuviţele ei se lasă iarăşi în jurul nostru, plescăind cu un zgomot uşor în iarbă. La rîndul meu, îmi aprind o „verde", reflectînd cu o uşoară amărăciune că pînă şi ţigările pe care le fumez sînt alese nu de mine, ci de instanţa superioară. Apoi revin la realitate şi încep să-mi expun planul.

— Asta e o idee, repetă *monsieur* Lecomte, după ce mă ascultă cu atenţie. E tot ce pot spune şi. în general, deocamdată nu vă pot răspunde nici cu „da", nici cu „nu".

Ploaia a reintrat în limitele suportabilului. Francezul examinează scurt cerul, apoi îşi coboară 'privirea pe fizionomia mea uşor dezamăgită şi întreabă : -

— Plecăm ?

Scoate din buzunarul de sus al hainei o bancnotă şifonată şi o lasă pe masă. Ne ridicăm şi pornim încet pe pietrişul umed al aleii 'ce duce spre vîrful colinei. Ajungem pe creastă şi ne oprim pentru puţin sub copacii înalţi din care se filtrează umbre verzui şi stropi

de apă. De partea cealaltă a înălţimii', jos, la picioarele noastre, şerpuieşte jgheabul liniei ferate printre casele sumbre ale suburbiei. Gata cu oaza artificială şi sărăcăcioasă. Şine şi terasamente întunecate şi ziduri înnegrite de funingine. De aci începe viaţa.

— Bine, încuviinţează *monsieur* Lecomte, privindu-mă de «parcă aş fi spus ceva. Dacă proiectul dumneavoastră va fi acceptat, veţi primi instrucţiuni precise'. Dacă nu – nu ne-am cunoscut niciodată.

' – Am înţeles. Gum voi afla răspunsul dumneavoastră ?

— În privinţa asta nu vă faceţi griji. Vom găsi noi o modalitate de a vă contacta. În ce.-direcţie o luaţi ? Căci eu o iau în cea opusă. .

— Mie indiferent. .

— Perfect. Atunci eu o iau în jos.

Schiţează din cap un gest de salut şi porneşte în jos, pe alee, iar eu rămîn să privesc linia ferată încrustată printre blocurile întunecate ale suburbiei, biciuite din nou de şuviţele ploii ce s-a înteţit. r

— Eşti un monstru ! spune ea abia abţînîndu-se să nu-mi ardă o palmă.

— Tot ce se poate, îi răspund eu, dar nu e locul cei mai indicat pentru a ne face caracterizări. Hai măcar pînă la cafeneaua de vizavi.

— Eşti un monstru! repetă ea. Nu vreau să te cunosc.

— Dacă-i aşa... ■

Dau resemnat din umeri şi pornesc.

— Stai I strigă tida în urma mea, gata să urle de furie. Trebuie să mă conduci acasă! Nu-mi face nici o plăcere, dar n-am bani nici de taxi.

— .Nu te pot duce la tatăl dumitale în -halul ăsta.

Vino totuşi în cafeneaua de vizavi. ./ *

Discuţia are loc la ora opt dimineaţa în faţa intrării din spate a Operei, care, după cum ştiu cunoscătorii, duce nu spre culoarele Operei, ci spre beciurile unde

sînt reţinute prostituatele peste noapte. în limbaj profesional asta se numeşte „Celula mare", din care Lida tocmai a fost eliberată pe garanţia mea.

încerc s-o iau pe recalcitrantă de braţ. Ea se smulge cu brutalitate, dar porneşte totuşi alături de mine. Traversăm strada ticsită de maşini şi intrăm în cafenea. O îndrept pe Lida spre toaletă, mă aşez la masă lingă vitrină şi comand o gustare îmbelşugată, adică două porţii mari de smîntînâ cu multe cornuri. Tînăra femeie se întoarce după cîteva minute cu o înfăţişare mai ome- nească. spălată, cu coafura aranjată şi cu un ruj proaspăt pe buze Mîncăm în tăcere, după care o tratez cu o ţigară şi îi propun împăciuitor :

— Şi acum spune-mi ce s-a întîmplat de fapt...

— N-o să-ţi spun nimic. Condu-mă acasă.

— Mă rog, cum doreşti. în orice caz, îţi spun cît se poate de sincer că nu înţeleg de ce anume mă învinuieşti.

— A. nici măcar nu înţelegi ? Dar cine mi-a dat întîlnire în Rue de Provence ? Dumneata, dacă nu mă înşel. Şi cine n-a venit la întîlnire ? Tot dumneata, dacă nu mă înşel.

— Stai, ia-mă uşor 1 Hai s-o luăm pe rînd r Rue de Provence, dacă nu mă înşel, e chiar strada pe care ■locuieşti. ..

— Dar ce. dumneata eşti de ieri la Paris, ca să nu ştii că acolo e vadul prostituatelor...

— Ga să fiu sincer, de asta am uitat cu desăvîrşire. Ţi-am propus să ne vedem acolo, pentru că acolo locuieşti şi pentru că îmi iese sufletul pînă îţi urc treptele...

— Exact. Şi întrucît faci atîta economie la preţiosul dumitale suflet, de ce n-ai catadicsit să vii la întîlnire?

— Nu-i adevărat. Am venit, dar cu o întîrziere de cîteva minute pentru simplul motiv că la intersecţia ILiussman cu La Fayette se formase un ambuteiaj şi mi-am pierdut mult timp aşteptînd să mă strecor de acolo...

— Da. Iar în acest timp poliţiştii m-au vîrît în dubită împreună cu toate femeile alea Doamne, ce oroare! N-aş fi crezut câ voi avea parte de o asemenea umilire-

Să stau toată noaptea închisă ca o prostituată cu nişte !...

Iar e pe punctul de a repeta criza.

— Stai, îi spun. Nici pentru asta n-am nici o vină. Există o sumedenie de femei de treabă care merg pe Rue de Prcvence, fără a-i trece nimănui prin cap să le ia drept prostituate, pentru simplul motiv câ n-au o asemenea înfăţişare...

— Şi eu am o asemenea înfăţişare, nu-i aşa ? La mine şi faţa e de prostituată...

— De faţă nu ştiu. Omul nu-şi alege faţa la cerere. Dar machiajul, dacă-mi permiţi, cam întrece măsura. Şi-apoi, de unde ai mai născocit şi rochia asta orbitoare, ca să nu mai vorbim de geantă. . .

— Eşti un monstru l

Ăsta îmi aminteşte puţin de refrenul fostului meu vecin de celulă : „Eşti un trădător nemernic[1]*, dar eu continuu să dau dovadă de răbdare.

— Uite ce-i, Lida : nu-i exclus ca eu să fiu în- tr-adevăr un monstru, dar nu-i frumos din partea dumi- tale să mi-o repeţi după ce mi-am petrecut toată noaptea căutîndu-te la nu ştiu cîte circi de poliţie şi servicii medicale de urgenţă.

— Ce sacrificiu 1 Mai bine nu întîrziai la întîlnire...

— Mai bine nu te-ai fi împopoţonat după sfaturile lui Merry Lamour...

— Merry Lamour n-are nici o vină. Să te întreb eu cum te-ai fi descurcat în locul meu cu mizerabila sumă de care s-a despărţit tata cu atîta durere în suflet. ., Doamne, ăsta să fie Parisul, asta să fie viaţa pariziană. ..

— Nu te pune pe plîns, îi spun eu. Păstrează-ţi isteriile pentru vîrsta critică.

Avertismentul meu vine însă prea tîrziu. Lida scoate un geamăt brusc şi surd, îşi acoperă faţa cu ambele mîini şi se pune pe plîns sub privirile indiferente ale mulţimii ce trece în masă compactă pe lîngâ vitrină.

Stau cu Toni în „Cafeneaua bulgarului” şi ne luăm aperitivul de prînz – paharul de Martini cu o felioară de lămîie. De fapt, .Toni bea deja cel de-al patrulea Martini, fără a le mai pune la socoteală şi pe cele băute înainte de venirea mea, căci există zilecînd începe dis-de- dimineaţă pregătirea pentru aperitivul de prînz. Corbul şl Şarpele, ca oameni simpli, beau vin la masa învecinată. Din seara execuţiei, cei doi se ţin scai de mine cît mă aflu în zona Centrului. De îndată ce părăsesc zona, grija asta este preluată de alţi emigranţi, majoritatea lor fiin- du-mi deja cunoscuţi după fizionomie. Uneori mă .las urmărit, alteori, de dragul divertismentului, le servesc îngerilor mei păzitori- felurite figuri. Figurile' sînt felurite în funcţie de modul cum mă deplasez —r pe jos, sau cu Jaguarul, dar în ambele cazuri, rezultatul este acelaşi 1 urmăritorii mei rămîn holbaţi ca nişte maimuţe, pier- zîndu-mă brusc şi definitiv din ochi în forfota oraşului. Aşa că, deşi cu întîrziere, lecţiile luate la Fontaincbleau dau rezultate. Toate figurile acestea constituie la prima vedere o adevărată copilărie, din moment ce n-am nimic de ascuns faţă de nimeni. Ele îmi menţin totuşi prestigiul, dînd temei oamenilor de la Centru să bănuiască îh continuare că mă aflu în serviciul francezilor. De fapt, toclnai asta dezvăluie întregul fals al situaţiei mele: mă prefac deliberat că desfăşor o activitate conspirativă, pentru a ascunde că în realitate nu fac nimic. ' . ’ • . •

— Merry Lamour a trecut şi ţi-a aruncat o privire, li. şoptesc eu lui Toni cînd remarc silueta-impozantă a femeii prin vitrina cafenelei.

— Vorbeşti prostii, dă Toni din mînă. Pe Merry Lamour n-o interesează de-alde ăştia ca mine şi ca tine.

. – Păi de ce ? Doar nu sîntem urîţi ?

.— Ce să zic,-se dă ea în vînt după frumuseţea ta. De altceva are ea nevoie, nu de frumuseţe.

- – De fapt,' să ştii că nu e rea... Chiar dacă face parte din categoria grea.

Contrar obiceiului său, Toni-se abţine de la comentarii.

1— Nu cumva ţi^ai încercat norocul cu ea ? pedalez eu mai departe.

■—- Doar nu sînt nebun ?. Eu, frăţioare, încă nu m-am săturat de viaţă. – . • ' ; . • •

De cînd discuţia s-a orientat spre Merry, Toni, deşi e bine abţiguit, vorbeşte aproape în şoaptă şi din răstimp în răstimp aruncă priviri fugitive spre masa la care stau Gorbul şi Şarpele.

. —■ Ce vrei să spui ? îmi exprim eu nedumerirea.

— Vreau să spun că dacă-ţi pui în cap să-ţi încerci • norocul cu Merry şi dacă Dimov te.adulmecă, nici măcar poliţia franceză nu te mai poate salva. •

Garsonul în vîrstă trece pe lingă noi cu tava goală şi Toni îi aţine calea cu braţul.

— Corbule, mai bem cîte unul ?

— N-am nimic împotrivă, dar tu plăteşti. îi răspunde încruntat Corbul.

— Două Martini şi două pahare mari de vin l îi cere Toni ospătarului.

Apoi se reazemă cu cotul de masă şi mă priveşte cu ochii săi tulburi:

— Măi frate, mie să nu-mi umbli cu diversiuni : îmi vorbeşti de Merry şi te ţii de alta.

•—Nu-i adevărat.

— Asta să i-o spui lui mutu. În orice caz, n-ai făcut o alegere proastă i fiica babalîcului nu-î deloc rea... -

. – Cu de-alde astea numai de bătaie de cap ai parte.

— în privinţa bătăii de cap, ai- .dreptate. O vei avea, şi încă din plin. Faci ce faci şi numai de Kralev te izbeşti I

— Ce caută aici Kralev ?

— Cum ce? Ceea ce cauţi şi tu. Şi el e leşinat după Lida. De. două ori a încercat pînă acum s-o invite să cineze împreună.

— Mai încet – îi spun eu –, vine imaaenov.

•Mladenov se apropie, într-adevăr, însoţit de Dimov şi de. Kralev. Cei trei se instalează la masa din colţ, unde se aşază de regulă oaspeţii „bulgarului®. Avînd în vedere că Milko se războieşte cu automatul de la intrare, putem spune că Centrul e în formaţie completă.

— Centrul e în formaţie completă, remarc eu.

— Sîntem opt... Nu-i nimic, curînd vom fi şapte, mormăie Toni netezindu-şi părul lung cu degetele sale tutunii. Deşi şapte nu-i • cifră bună...

..—Şi cine va fi eliminat, eu ? ’ • . -- . •' --•

— Păi cine altul ?... în orice caz, nu .din vina mea.

— Nu face pe modestul, că ţi-ai adus şi tu contribuţia : „Gliiar astăzi a achitat o consumaţie de şaizeci de franci”, îi amintesc eu replica din seara aceea.

— Am spus ce mi s-a spus să spun, se justifică Toni. Şi tu în locul meu ai fi procedat la fel.

Chelnerul soseşte cu tava ticsită, ne lasă cele două pahare cu Martini , şi îşi vede de drum.

— Tu te-ai ţinut scai de mine chiar de la bun început,. îi amintesc eu cu indiferenţă. Toate efuziunile tale nu constituiau decît o capcană pentru fraierul de mine.

— Am spus ce mi s-a spus să spun, repetă Toni. Nu sînt eu de vină că ai căzut în capcană.

— De ce am căzut ?

— Pentru că ai căzut, de asta !

Toni îşi deşartă în gură jumătate din conţinutul paharului, aprinde o ţigară şi îşi rînjeşte dinţii, schiţînd zîmbetul său ud -:

- Te dai şmecher şi nu-i exclus să şi ajungi într-o bună zi, dar mai ai pînă atunci. Cînd cineva se ţine scai de tine şi începe să-şi înjure şefii şi să ameninţe că se’ întoarce în ţară, ce poţi face ? E clar că numai trei lucruri : sau să fii de acord, sau să taci, sau să te duci să-l torni. E adevărat că n-ai fost de acord, căci nu eşti un trădător, dar nici nu te-ai dus să mă torni. Or, dacă erai şmecher, trebuia s-o faci. Şi atunci ai fi . luat examenul.

— Dar nici cu şmecheria ta nu mi-e ruşine, remarc cu şi sorb din pahar. Ştii ce s-ar fi întîmplat dacă m-aş fi dus să te torn ? Kralev te-ar fi pus să negi şi să afirmi că, de fapt, toate lucrurile astea le-am spus eu, iar acum încerc să le pun pe seama ta. Aşa că în toate cele trei cazuri aceeaşi soartă mă aştepta, căci Kralev mi-o copsese dinainte.

Eu rostesc deliberat de două ori numele lui Kralev, pentru a vedea cum reacţionează Toni. Dar Toni nu reacţionează în nici un fel. El e deja atît de âbţiguit,
incit nu realizează că trebuie să nege legătura sa cu Kralev, şi dacă o neagă totuşi, o face în altă direcţie.

— De ce să ţi-o coacă, omule? Cine.ce are împotriva ta ?•

— Cine să aibă ceva împotriva mea? Nimeni, fireşte. Eu sînt peşte mărunt. Ei au ce au. cu Mladenov, dar întrucît se zice că sînt omul lui .Mladenov, m-au’ băgat pe mine mesa. . ' •

— Nu le pune la suflet, mă linişteşte Toni. Eşti un băiat deştept, n-o să rămîi pe drumuri. Partea proastă e că n-ai să mai poţi suge de la două oi. , •. ...

— Asta-i bună! Nu cumva voi sugeţi de la o singură oaie ? Toţi sînteţi nişte...

— Ssst ! mă întrerupe Toni, duelndu-şi degetul îngălbenit de tutun la buze. Fii cuminte şi ţine-ţi gura ! Suge de la cîte oi pofteşti, important e să ştii cum s-o faci. Iar dacă nu ştii, nu-i nimic, o să ai timp să înveţi...

—: Am impresia câ te-ai cam abţiguit... remarcă cu indiferenţă Milko, în timp ce se aşază la masă, obosit pesemne do îndelungata partidă de box cu automatul

— De durere, frăţîoare. Sufăr deoarece iar vom ră- mîne fără redactor. - ' J ’

Milko nu reacţionează. 11 caută pe. chelner cu privirea, îl descoperă şi-i adresează muteşte comanda, ară- tînd spre paharul lui Toni. Deci, şi Toni e la curent. Cu excepţia mea, se pare că toată lumea e la curent.

— Luaţi şi voi .cîte unul?. întreabă taciturnul cînd garsonul îi aduce paharul cu Martini.

— De ce cîte unul ? Luăm chiar mai multe, răspunde Toni cu solicitudine. De fapt, mai bine comandă o sticlă întreagă, prea ne-am jucat de-a paharele.

— Sticla îţi mai lipseşte, mormăie Milko. Şi-i spune chelnerului : încă două pahare. ’ . •

Mie însă' nu mi-e dat să. profit de trataţie. De la masa din fund se ridică Mladenov şi se îndreaptă spre noi cu mersul său greoi.

! – Emile, nu mă repezi pînă acasă ?

Mă ridic şi pornesc în urma lui. Discuţia ce va avea loc îmi este cunoscută. De aceea rămîn chiar uşor mirat cînd – de îndată ce Jaguarul o ia din loc – Mladenov atacă o cu totul altă problemă :

— Bine, domnule, ce dracu te-a apucat să-i bagi Udei asemenea gărgăuni în cap ?

— Ce gărgăuni ?

— Păi că s-ar îmbrăca nu ştiu cum, că numai alea stricate poartă zdrenţe ca ale ei şi altele de felul ăsta/.. Ce-o fi în mintea ta. Emile, îţi închipui cumva că eu cîştig banii cu sacul ?

— Stai aşa. *bai* Marine, nu de bani i-am vorbit eu Udei, ci de o ţinută decentă. Iar o ţinută decentă se poate asigura chiar cu bani mai puţini.

— Păi tot aşa i-am spus şi eu. Cumpără-ţi, dragă, o rochie-două de la *monopria:,* cum fac femeile modeste. Iar ea s-a luat după mintea lui Merry Lamour şi şi-a cumpărat ororile alea. Acum, scoate, nene, bani pentru alte toalete. De parcă i-aş cîştiga cu sacul.

— Există unii care-i cîştigă şi cu sacul, arunc eu nada. Dimov. de pildă.

— Ştiu eu prea bine cit cîştigă Dimov. Dar nici el nu-i de invidiat. Mai ales de cinci şi-a lăsat buzunarul pe mina unei risipitoare ca Merry.

- Mladenov tace un timp, apoi mă cercetează scurt cu privirea.

— Condu mai încet. N-avem de ce ne grăbi. Vreau să-ţi spun ceva şi într-o altă problemă...

Va să zică, ajungem la temă. De fapt, eu nu conduc defel repede, căci la ora asta bulevardele sînt destul de aglomerate, îneît chiar dacă ai vrea, n-ai putea conduce repede. Numai că distanţa de la Centru pînă la Rue de Provence este prea scurtă pentru o conversaţie mai a- profundată.

— De două-trei ori a venit vorba de tine în discuţiile cu ăia doi. Eu fac pe dracu în patru să amin scadenţa, dar ei o ţin una şi bună : Bobev trebuie să plece. Nu-i mai facem nimic, îl lăsăm în pace, n-are decît să trăiască cum pofteşte, dar să nu-l mai vedem în faţa ochilor. N-avem nevoie de iscoade.

— Bine, *bai* Marine. Dacă-i nevoie, am dispărut.

Mladenov îmi aruncă o privire iute, surprins că am cedat atît de lesne. Eu privesc concentrat înainte, preocupat să-mi strecor Jaguarul printre un bătrîn Citroen şi un masiv şi strălucitor Buick.

— Fireşte, eu nu te voi abandona. Voi face pentru tine tot ce-mi va sta în putinţă. Am aruncat deja cîte o vorbă ici-colo şi trebuie să-ţi spun că se întrevăd multe posibilităţi. Te poţi angaja şi la „Europa liberă”, şi în alte locuri, după cum vei pofti. Din păcate, cei mai mulţi dintre emigranţii noştri sînt nişte tîmpiţi, iar oamenii de aici au nevoie de nişte băieţi pregătiţi ca tine.

— Nu-ţi face griji pentru mine, îi spun eu ca să-i temperez însufleţirea. M-oi descurca şi singur cumva.

Mladenov îmi aruncă din nou o privire cercetătoare, dar tocmai în clipa asta eu mă strecor printre cele două maşini şi nu-mi rămîne timp pentru a dialoga din priviri. Pentru a evita impactul, Citroenul se deplasează uşor la stînga, ceea ce-mi permite să depăşesc Buickul şi să-l las în urmă, acoperit de ruşine şi de un nor de fum de benzină.

— Emile, nu trebuie să te superi pe mine şi chiar dacă te superi, să ştii că n-ai dreptate. Gîndeşte-te că m-am împotrivit cît se poate de categoric, dar lucrurile astea nu depind numai de mine.

Cotesc brusc şi intru în Rue de Provence. Acum se pune problema să găsesc un locşor de parcare în şirul acesta de maşini parcate bară în bară de-a lungul trotuarului. în timp ce ne tîrîm încet pe lîngă maşinile încremenite, doar la cîţiva metri în faţa noastră un Renault părăseşte şirul şi pleacă. Deşi locul este total neîncăpător pentru Jaguarul meu, după cîteva manevre complicate, reuşesc să-l vîr şi să-l lipesc de trotuar.

— Gata, zic eu, dar bătrînul ' rămîne în continuare pe locul său.

— Fireşte, aş putea, cu mici şiretlicuri şi amînări, să-ţi prelungesc niţel şederea, însă tu nu vei avea nimîo de cîştigat din asta, iar eu voi avea numai de pierdut, în schimb, dacă treci la o altă muncă, poziţia mea în Gentru se va consolida.

■— înainte parcă afirmai contrariul. ..

— înainte situaţia era una, iar acum e alta. Şi asta nu din vina mea.

— Ştiu, dintr-a mea, încuviinţez eu resemnat. Vreau însă să te previn că, o dată cu ieşirea mea, poziţia du- mitale nu se va consolida. Deocamdată ei vor să se descotorosească de mine, după care vor hotărî că ţi-a venit şi dumitale rîndul. Doar dacă ar fi dispuşi să te păstreze ca pe un simplu figurant.

— Mladenov nu este un figurant ! obiectează bătrî- nul cu demnitate.

— De acord. Dar ei figurant vor să te facă. De fapt însă, asta nu-i treaba mea. Dacă aşa consideri dumneata că-i mai bine, eu chiar de mîine dispar.

— Stai, domnule ! Nu-i vorba de mîine. Vezi-ţi de revistă, predă-o la tipar, aşteapt-o să apară şi abia apoi pleci. Important e să le pot spune că eşti de acord să pleci de bunăvoie..

— Spune-le-o !

— Şi înţelege odată că nu-ţi cer asta pentru liniştea mea personală, ci pentru acel ceva măreţ în numele căruia lucrăm.

— Pe americani îi ai în vedere ?

— Emile, nu-ţi permit asemenea glume. Ştii doar prea bine ce am în vedere.

—• A, adevărat ■ idealurile naţionale. Numai că cei doi vînd idealurile naţionale la preţuri mult mai convenabile decît le vinzi dumneata.

— .Ce-i cu vorbele astea ?

— Uite ce-i, *bai* Marine ! Mă aplec confidenţial spre bătrînul care tocmai se pregăteşte să coboare şi-l privesc în ochi. Deşi ţi-am spus că ăia vor să-ţi rezerve un loc de figurant, adevărul e că de la bun început dumneata ai fost doar un simplu figurant în Centrul ăsta.. . •

— Eu sînt şeful Centrului, mă întrerupe Mladenov. indignat. Cel puţin în aceeaşi măsură în care e şi Dimov.

— Te înşeli. în privinţa asta – cine-i şef şi cine-î figurant – nu există decît un singur criteriu ; cîţi bani primeşte fiecare. Iar dumneata nu primeşti nici măcar a zecea parte 'din cît primeşte Dimov.

— Dar tu de unde ştii cît primeşte el? mă întrerupe brusc Mladenov.’ ■

— Fă o verificare la bancă şi ai să te lămureşti, ii spun eu provocator şi mă uit ţintă la el, zîmbind.

La rîndul său se uită ţintă la mine şi-mi întoarce zimbctul : – j

— De unde ştii că n-am şi făcut-o ?

Mă opresc. în faţa unei cafenele ,de pe. La Fayefte pentru simplul motiv că abia aici găsesc un loc de parcare. Mănînc un biftec tare şi fad, cu cartofi, prăjiţi, reci şi moi, în stare să te determine să nu mai pui mult timp nimic în gură. Ca garnitură la acest jalnic prînz, îmi roiesc prin minte şi toate acele gînduri neplăcute pe care le port în mine de la un timp.

■ La început, cînd am trecut la îndeplinirea sarcinilor trasate de Lecomte, aveam într-adevăr imaginea că sînt un Domn Nimeni invulnerabil, pe care nu-l poate prinde nimeni şi care îi filează în secret şi cu dibăcie pe alţii. Iar acum am senzaţia că am nimerit în bătaia razelor unui reflector inamic, că sînt capturat de snopul de lumină rece şi orbitoare, atît de orbitoare şi de caustică, îneît pătrunde pînă la cele mai intime gînduri ale mele.

Orice '.mişcare îmi este dinainte ştiută, orice iniţiativă îmi este parată încă din faşă,, orice lovitură âş încerca, se răsfrînge asupra mea însumi. Primul. s-a dezis de mine tocmai prietenul pe care contam. Primirea călduroasă la care mă aşteptam a fost de-a dreptul inexistentă. în locul încrederii iniţiale, mi s-a întins prima capcană. Misiunea mea la Lecomte s-a terminat aproape concomitent cu începerea ei. Iar planul meu cel mai nou eşuează încă înainte de a apuca să trec la executarea lui. '

Ajung în locuinţa mea după ce număr obosit cele nouăzeci şi două de trepte. Intru sub duşul rece, mă înfăşor în halatul de baie şi mă .culc. Aş vrea să mă relaxez, să uit, să adorm. Dar nu mă . pot relaxa, căci

trebuie să reflectez la nişte lucruri, iar mintea mea nu-i obişnuită să adormă atîta timp cit mai arc de reflectat la nişte lucruri. Aşa că stau lungit şi chibzuiesc mişcările pe care urmează să le fac şi contramiscările care mă aşteaptă, încercînd neplăcuta senzaţie că chiar şi acum, în gîndurile mele, sînt studiat şi urmărit.

De fapt n-aş putea să afirm cu certitudine dacă sînt sau nu urmărit chiar şi în gîndurile mele. Nu ştiu să fi fost inventat un

asemenea tip de aparatură. Dar că sînt ascultat în propria mea locuinţă, în privinţa ana sînt mai mult decît sigur. La doi paşi de patul meu, în partea dinspre perete a pervazului subţire de lemn al parchetului, la o examinare foarte atentă, poate fi zărit într-un loc un conductor subţire cit Un fir de păr, pe care am reuşit să-l descopăr de îndată ce m-am instalat aici. Lecţiile primite în vila de la Fontainebleau n-au fost în zadar. Aplicînd ce'.e învăţate, n-am smuls conductorul, ci m-am mulţumit să reţin în minte existenţa lui. Deci, orice convorbire pe care o port este interceptată. N-au decît. Voi rămîne cît se poate de surprins dacă vor reuşi să audă ceva, căci singurele convorbiri pe care mi se întîmplă să le am sînt cele purtate cu mine însumi.

Toate lucrurile astea sînt niţel cam neplăcute, cel puţin pînă te obişnuieşti cu gîndul că altfel nu se poate. Orice soi de animal îşi are condiţiile sale de viaţă. Crapului, bunăoară, nu-i este dat să se plimbe prin parc, ci trebuie să rămînă pînă la capătul zilelor sale în nămol. Mie nu mi-e dat să trăiesc aşa cum trăiesc oamenii. Asta-i rînduiala. în timp ce oamenii ceilalţi se uită pe stradă la vitrine sau la' picioarele femeilor, eu trebuie să mă uit cine merge înaintea mea şi în urma mea şi dacă face asta întîmplător sau dinadins. în timp ce majoritatea oamenilor mai întîi-vorbesc şi • pe urmă realizează ce vorbesc, eu sînt dator să-mi cîntăresc în prealabil fiecare cuvînt. în timp ce toată lumea din preajma mea trăieşte cu ideea că dispune de o viaţă personală, mie îmi este încredinţat amarul adevăr că sînt lipsit de această viaţă personală.

Partea cea mai caraghioasă este că, deşi nu sînt nici măcar pentru o clipă cu adevărat singur, mă încearcă tot timpul senzaţia caustică a singurătăţii. Un sentiment similar încearcă pesemne şi omul de la trapez în clipa în care se pregăteşte să efectueze saltul mortal peste . capetele a două mii de persoane.

Cufundat în gîhdurile stîrnite de aceste lucruri sau de altele asemănătoare lor, am adormit, probabil, căci un ţîrîit brusc şi ascuţit mă face să tresar şi abia mă abţin să nu zvîrl cu perna în deşteptător. De astă dată însă nu deşteptătorul e. de vină. Ţîrîitul vine dinspre intrare. Mă ridic, mă înfăşor în halatul de baie încă umed şi mă duc să văd cine e» /

— *Mpnsieur* Bobev ?

Bărbatul din faţa uşii are un păr roşcat scurt şi o faţă plină de negi. în glasul său se simte un uşor şi neplăcut accent străin.

— Ce doriţi ? .

— Pot să intru ? ,.',;/'•-

/ – Depinde. \

— Vin din partea colonelului Douglas.'

Mă dau în lături 'fără tragere de inimă.! făcîndu-i necunoscutului loc să intre. Acesta intră la' mine în *studio* cu un pas sigur, ca şi cum ar fi la el acasă. îşi * dezbracă balonzaidul negru de poplin. îl aruncă negii- • – jent pe scaun şi se aşază fără a mai aştepta vreo invitaţie. - . ’ Z :

— Dumneavoastră ne-aţi tras pe sfoară, domnule Bobev. ■ . \

— Pe dumneavoastră personal nici măcar nu vă cunosc, mormăi eu şi iau cutia de „Gitanes“ de pe şe- mineu. . ■ . •

— Dumneavoastră l-aţi tras pe sfoara pe colonelul' Douglas.

— Dacă e s-o luăm în ordine, colonelul. Douglas m-a tras mai întîi pe mine pe sfoară.

Omul cu păr roşcat scoate din buzunar o brichetă şi cu un gest zvîcnit. mi-o aprinde sub nas. Fumez fără să-i întind cutia. Să nu-şi închipuie că poate rămîne aici la taclale pînă deseară

— Eu i-am spus colonelului Douglas că vreau să plec la Paris. El nu-a spus că şi asta se va realiza. Dar în loc să se realizeze asta sau ceva asemănător, am fost închis într-o vilă şi pregătit pentru a fi trimis înapoi în ţară. Iertaţi-mă, dar, ca orice fiinţă vie, posed şi eu un instinct de autoapărare. *

— Dumneavoastră ne-aţi. tras pe sfoară, *monsieur.* Bobev, repetă necunoscutul cu -dezagreabilul său accent american.

— Nu. Eu n-am făcut decît să-mi salvez pielea.

— Dumneavoastră aţi încercat să fugiţi de noi, continuă cel cu părul ro.cat, ignorînd spusele mele. Se pare că nu pricepeţi că de noi nu poate fugi nimeni. Noi sîntem o organizaţie puternică, *monsieur* Bobev, a cărei mînă vă poate ajunge oriunde vă aflaţi.

— Mă rog, spun eu. Nu încercaţi să mă speriaţî. Poftim, aţi pus mîna pe mine. Urmarea ?

— „Urmarea” depinde de dumneavoastră ; dacă vă întoarceţi la obligaţiile asumate, considerăm că deocamdată incidentul este consumat. Dacă refuzaţi, ne vedem siliţi să trecem la ceva nedorit, dar necesar.

— Numai nu încercaţi să mă speriaţî. Pentru mine nu există lucru mai cumplit decît întoarcerea în ţară. Aşa că dacă la o asemenea întoarcere vă referiţi, trebuie să vă spun că nu voi accepta. Orice lucrător, chiar şi col mai modest, are dreptul de a pune anumite condiţii. . .

— Dumneavoastră nu aveţi acest drept, *monsieur* Bobev. Condiţiile le punem noi.

— Puneţi-le altcuiva. Eu sînt un om liber.

— Dumneavoastră puteţi deveni un om liber abia pe lumea cealaltă.

— Fie, şi cu asta sînt de acord. Nu-mi rămîne decît să vă urez şi dumneavoastră să mergeţi la toţi dracii !

— Fiecare merge cînd îi vine rîndul, sună calm replica omului cu păr roşcat. Teamă mi-e însă că rîndul dumneavoastră e cît se poate de apropiat.

Nu consider necesar să-i răspund, dar urmăresc atent gesturile necunoscutului.

. – Nu vă temeţi, zîmbeşte el din nou, întîlnindu.-mi privirea.. Eu unul nu mă ocup de eliberarea paşapoartelor pentru lumea cealaltă. Avem însă oameni şi pentru asta.

îşi îmbracă fără grabă balonzaidul, apoi pleacă, dar în uşă se întoarce :

— De fapt, nu ştiu dacă m-aţi' înţeles bine. Nu în- . cape nici o îndoială că vă vom înlătura. Şi yă vom înlătura nu pentru că sîntem răi, ci din motive pur tehnice : I nu există altă posibilitate ca dumneavoastră să uitaţi ceea ce aţi învăţat la noi. ' . -.

— E clar, spun.eu.,Am înţeles perfect. ; ;

— În acest caz, ţineţi minte şi următorul număr de telefon. Omul rosteşte încet şi răspicat trei litere şi . patru cifre. Astăzi e joi, vă dau răgaz să reflectaţi, pînă duminică. Sunaţi seara. Numai seara. ■

Şi mă salută brusc, înclinînd scurt din cap, de parcă ar fi avut o-tresărire, apoi dispare.

Scot stiloul din haină şi-mi notez pentru orice eventualitate numărul pe cutia de „Gitanes“, deşi îl memorasem deja.

E joi, într-adevăr, şi .în seara asta am .de îndeplinit o sarcină de natură strict particulară – îmbunătăţirea relaţiilor cu Lida. Aceste relaţii se află şi ele în linii mari în acelaşi impas ca toate celelalte treburi ale mele. Totul evoluează cît se poate de prost, deşi în cazul Lidei situaţia nu mă irită prea mult

De astă dată întîlnirea este stabilită pentru ora şapte într-unul dintre cele mai decente localuri şi, pentru orice eventualitate, mă prezint la locul fixat cu o jumătate de oră mai devreme. Asta îmi va permite să trag în piept aerul cu încărcătură proaspătă de octani de pe Champs-Elysăes şi să uit de discuţia cu omul cu păr roşcat. Mă aşez pe terasa din faţa Colis^e-ului şi-mi comand un ricard. Mirosul de anason al băuturii 'trezeşte în mine nostalgia după Francoise. Mă încearcă

pentru o clipă un adevărat sentiment de regret la gîndul că urmează să mă întîlncsc cu Lida, şi nu cu Frangoise. Fur şi simplu nu pot suporta tipul acesta de femei care îşi închipuie că toată suflarea omenească le este îndatorată şi se află mereu în căutare de ocrotitori.

îmi aprind o ţigară şi rămîn cu privirea îndreptată spre bulevard, amintindu-mi de terasa cu copertină portocalie şî de înţepăturile pe care le schimbam de fiecare dată cu Frangoise în acest ceas din pragul amurgului. Mă uit spre bulevard şi brusc o văd pe Frangoise. Ea vine direct spre mine, îmbrăcată într-un costum sobru gri, croit pe talie, şi cu o bluză din dantelă neagră. Ce femeie ! Toate culorile o aranjează.

— Superbă apariţie ! mormăi eu.

— Lasă prostiile, mă repede Frangoise. Mai bine mi-ai oferi un scaun. Pantofii ăştia sînt extrem de incomozi.

— N-ai chiar nici pic de simţire omenească ? oftez cu ridicând un scaun de la masa vecină. Spune şi tu măcar „ce surpriză” sau ceva asemănător !

— De ce surpriză poate fi vorba cînd eu vin anume pentru tino, îmi răspunde bruneta. Comandă-mi şi mie un rîcard.

Mă execut pe loc şi din nou îmi aţintesc ochii la Frangoise. Ce femeie! Şi ce forme! La rîndul ei, mă priveşte cîteva clipe cu atenţie;

— Tc-ai mai rotunjit niţel. Nu e rău, te aranjează, înainte parcă erai prea finuţ. Tu şi fineţea... ştii, astea nu prea merg împreună.

— Ştiu, ştiu. La fel ca persoana mea şi educaţia. Un singur lucru te rog : nu mă ţine sub tensiune.

— Calm, spune Frangoise, scoţîndu-şi mănuşile. Du- mi o ţigară. De ce fumezi gunoaiele astea ?

— De care vrei ? o întreb eu, căci mi se parc prea complicat să-i explic de ce fumez gunoaiele astea.

Chem fata care vinde ţigări şi Frangoise, după cum era şi dc aşteptat, ia un pachet de „albastre". între timp soseşte şi ricard-ul comandat. Bruneta îşi aprinde o ţigară şi sloboade în pahar un cub de gheaţă. Lichidul gălbui şi transparent prinde să se înceţoşeze.

— Vin din partea cunoscutului nostru, îmi spune încet Francoise, urmărind cu răbdare cum se albeşte conţinutul paharului. Propunerea ta a fost acceptată. Vei ţine legătura cu mine. Prin mine vei primi instrucţiuni. Nici un fel de alte contacte. O legătură sentimentală, şi nimic altceva.

— O legătură sentimentală cu tine 1 Nu mă face să rîd.

Francoise gustă din băutura devenită complet albă, apoi trage din ţigară şi mă priveşte, dar nu spune nimic.

— Dar respectivii nu ştiu oare că tu m-ai ajutat să fug din Atena ?

— Ei nu ştiu nimic. Şi nu încerca nici tu să afli mai mult decît e nevoie. Că te-ar putea apuca o asemenea febră cerebrală, încît să nu mai ştiu ce să fac cu tine.

— Ai dreptate, mă învoiesc eu. într-o companie ca a ta, maladiile nu sînt deloc excluse. Cînd voi primi instrucţiunile ?

— Chiar astăzi.

— Ascultă, Francoise. Peste vreo cinci minute va veni aici o fată. Am o întîlnire.

— Atunci achită şi hai să plecăm.

— Francoise, te implor : există nişte raţiuni care îmi cer să nu ratez întîlnirea asta.

— Care nu-s greu de ghicit, se învoieşte Francoise. Şi eu care te credeam un tip mai serios.

— Francoise, te implor : dacă există totuşi vreo posibilitate, hai să ne întîlnim mai tîrziu.

Francoise mă priveşte cu compasiune, apoi oftează uşor iritată :

— Dacă ar fi fost trimis altcineva în locul meu, nu ştiu' cum ţi-ar fi mers cu capriciile astea. Treacă însă de la mine. De astă dată cedez. Unde te duci de aici ?

— Păi. vom cina la „Jour et nuit", apoi s-ar putea să mergem la un cinema, de la unsprezece vom fi la „Crazy Horse Saloon" şi spre ora trei voi fi acasă.

— Ce program fantastic 1 Tu l-ai alcătuit ? Sper însă că te întorci singurel acasă.

— Fireşte. Lucrurile stau cu totul altfel decît îţi imaginezi tu...

— Nu mă interesează. Bine. Doar îţi cunosc adresa. Şi. în general, ştiu eu cum să dau de tine.

îşi termină băutura, stinge ţigara şi se ridică. Exact la timp, deoarece din depărtare, de după colţul alăturat, apare Lida. Eu sînt însă un tip aşa de decăzut, înecît o privesc nu atît pe Lida. cît silueta zveltă, prinsă în superbul costum gri, ce se îndepărtează.

— Mă aştepţi de mult ? întreabă fata şi se aşazâ pe scaunul lui Franţoise.

— Destul de demult, dar nu din vina dumitale. Ana venit dinadins mai devreme, ca să respir puţin aer proaspăt.

— Dacă şi ăsta mai c aer proaspăt. . . strîmbă Lida din nas. De cînd am venit, o ţin numai într-o durere de cap din cauza benzinei.

— Te vei obişnui, o liniştesc eu. Vreau să spun că te vei obişnui cu durerea de cap. Ce doreşti să iei ?

— Ce bei şi dumneata.

Mai comand două pahare de ricard.

— Ia spune, ţi-ai găsit vreo companie ? întreb.

— Păi unde s-o găsesc ? Singura mea companie este Merry Lamour.

— Şi Kralev ?

— Nu-mi vorbi de el.

— Doar nu v-aţi certat ?

— Nu ne-am certat. Pur şi simplu nu-l pot suporta. Există, ştii . bine, oameni pe care nu-i poţi suporta. Exact cazul lui. Cînd îl văd. simt cum mi se caţără furnici pe şira spinării.

— îţi dau- un sfat : să nu i-o spui cumva. Kralev e un .tip periculos. Aşadar, numai cu Merry te înţelegi ?

— Tocmai asta-i nenorocirea, nici cu ea nu mă prea înţeleg.

— De ce? Şi ea împrăştie furnici în jurul ei?

— Nu-i chiar atît de antipatică. E pur şi simplu prea cinică pentru gustul meu.

— Spune obscenităţi sau. . .

— Obscenităţile ar fi ultimul lucru care m-ar deranja. Pur şi simplu are o atitudine cinică faţă de viaţă.

— Pai cine are o altă atitudine? Toată lumea are aceeaşi atitudine, doar că unii o camuflează din decenţă» iar alţii sînt mai sinceri.

— Nu-i adevărat ! obiectează ea cu o nuanţă de ostilitate care îmi este deja cunoscută.

Nu-i.răspund, deoarece în momentul acestă chelnerul aduce băuturile. Pun gheaţă în «pahare, iar Lidei îi torn şi puţină apă.

— La fel ca mastica, spune fata după ce gustă. Doar că e mai proastă.

. – Chestie de gust.

- – E mai proastă ! insistă Lida.

— Mă rog, mormăi eu. Pentru dumneata e mal proastă, pentru mine e mai bună. Chestie de gust.

— Şi ţigările lor sînt mai proaste, spune fata aprin- zînd una dintr-ale mele.

— Atunci nu le fuma.

— Turbez pur şi simplu cînd îi văd pe bulgarii noştri cum încearcă să facă pe franţujii. Taică-meu şi-a pus şi el un balonzaid scurt şi o pălărioară, de parcă ar. fi un puşti, de douăzeci de~ani.

— Nici dumneata nu arătai prea strălucit mai deunăzi, îi amintesc eu. Acum însă ai o înfăţişare mult mai acătării. • .

De fapt, jjoartă o rochie foarte ieftină de poplin, cu dungi gri şi albe, cumpărată pesemne în ziua aceea de la *monoprix,* dar fără să se vrea orbitoare., Şi întrucît Lida însăşi este bine legată, rochia pare, în linii mari, acceptabilă. ■

— Află câ nu din cauza. • dumitale mi-am schimbat ţinuta, mi-o trînteşte fata provocator.

— Nici nu mi-am imaginat aşa ceva.

Ea, firește, minte. Iar eu mă fac că o cred. Rujul de pe buzele ei este destul de discret, iar negrul şi albastrul din jurul ochilor au dispărut de-a binelea. Deci, a ţinut seama de sugestiile mele.

— Ce facem în seara asta ? întreabă Lida privind peste umărul meu forfota de pe bulevard.

îi comunic pe scurt programul, – cu mici explicaţii : privind localurile pe care urmează să le vizităm.

— Vrei să te revanşezi în seara asta... /

- – Nu. Pur şi simplu am mai mul ţi. bani.

■ •— Aici toată lumea numai de bani vorbeşte. E de-a dreptul îngrozitor.

— Păi. unde se măi vorbeşte şi de -altceva ? •

—'Da, dar trebuie, să existe totuşi o măsură.

— Asta ne e profesia, remarc .eu. Sîntem nişte negustori.

— Şi eu care credeam că militezi pentru nişte idei. – Idei ? 'Ce idei ?

— Asta o ştii dumneata mai bine. Doar lucrezi la Centrul emigranţilor.

— Dar. dumneata ai- fost în acest Centru ? - * '

— Am fost mai alaltăieri. Ca să-l iau pe tata.

• – Şi n-ai văzut nimic pe firma de la intrare?

— IMPEX sau ceva asemănător.

— Exact Exact . treaba asta o facem : exportăm di- versionişti şi importăm date confidenţiale. Import-ex- port. Comerţ. – ’ ’ <

•— Eşti îngrozitor. •

■— Nu mai mult decît tatăl dumitalc. Cu singura -deosebire că eu nu invoc interesele naţionale. - -

— Dumneata o în treci în cinism chiar şi pe Merry Lamour. • ■

— îmi face plăcere să aud de la dumneata constatarea asta. Mai luăm cîte un păhărel? . 1

. – Mulţumesc, nu-mi place mastica. Mai ales asta.,. De fapt, n-ar fi .oare mai bine să mă întorc acasă?

- – Arată. într-adevăr niţel cătrănită, în pofida bogatului program pe care i l-am propus.

• – Stai puţin. îi spun eu. Seara plăcută abia începe.

♦ •

■ Seara plăcută e pe terminate. Mai exact, ne aflăm în semiobscuritatea roz-albastră a localului „Crazy Horse Saloon",

programul s-a terminat de mult şi noi ne învîr- tim pe micul dancing în ritmul unui vechi tango. .

— Se pare că poţi fi şi amabil cînd vrei, remarcă Lada privindu-mă cu ochii ei mari şi căprui.

— Dar nu cu toată lumea.

— Nici nu vreau să fii amabil cu toată lumea, răspunde fata cu tîlc.

Seara decursese destul de bine. ’ Filmul, o dramă a marii iubiri, se dovedi a fi şi el pe gustul Lidei. Punctele de atracţie din programul cabaretului erau dozate în chip iscusit cu scheciuri şi, în afară de asta, artistele erau aici bine parfumate şi frumoase ca nişte păpuşi. în general, lucrurile au cunoscut o evoluţie mult mai fericită decît la prima întîlnire.

— Cred că m-aş obişnui cumva cu viaţa de aici, dacă aş avea lîngă mine un om cu adevărat apropiat, reia Lida motivul, lăsîndu-se condusă în ritmul tangoului.

— 11 ai pe tatăl dumitale.

— .Am spus un om cu adevărat apropiat.

— înţeleg, ceea ce vrei dumneata, caută toată lumea * • şi nimeni nu găseşte. Parisul e o piaţă mare. După ce te vei obişnui cu gîndul că trebuie să te vinzi, ai să vezi că viaţa ţi se va părea dintr-o dată mai uşoară şi mai suportabilă.

— Termină cu cinismele dumitale. Măcar seara asta nu mi-o strica.

— Bine, bine, îi spun eu şi îmbrăţişarea mea devine mai strînsă, simţindu-i astfel corpul sub rochia simplă de poplin, care, din fericire, nu bate prea mult la ochi în semiobscuritate. ’

Dansul se încheie şi noi ne întoarcem la măsuţa de lîngă bar.

— încă un whisky ? ’ •

. – Mulţumesc. Prefer -o băutură răcoritoare.

— Două schweppsuri ! îi spun eu chelnerului ce tocmai trece.

— Şi un scotch I aud în spatele meu o voce catifelată. de femeie. -

Mă întorc. Lîngă masa noastră, într-o rochie de dan- ■ telă roz-pal, s-a oprit Francoise. Ce femeie ! Toate culorile o aranjează. Dar pentru moment acest lucru nu mă interesează cîtuşi de puţin. Sau, mai bine zis – sînt de-a dreptul otrăvit.

— Ce, n-ai de gînd să mă inviţi să iau loc ? întreabă Francoise. Sau ai uitat că mi-ai fixat o întîlnire pentru seara asta ? . _

— Pentru mîine seară, .o corectez eu, aruncîndu-i o privire ucigătoare.

v 412

‘.— Pentru seara asta, nu -pentru mîine seară, insistă Francoise. luîndu-şi un scaun şi instalîndu-se la masă. Prea multe legături, dragă Emile, duc la haos în viaţa personală. Ţi-am mai spus şi cu altă ocazie.

Aruncă spre Lida, mai exact spre jalnica ei rochie., o privire de o milă dispreţuitoare, cum numai femeile sînt în stare sâ exprime, şi adaugă : . – .

— Dar dacă tot le-ai încurcat, păstrează-ţi măcar sîn- gele rece. Hai, fă prezentările! ■

Fac prezentările, remarcînd cu teamă că Lida. e gata să izbucnească în plîns. •

— Am impresia că v-aţi indispus, spune Francoise şi o priveşte din nou. Nu merită. Faceţi ca mine : nu-l luaţi prea în serios şi totul va fi în ordine.

•Chelnerul aduce băuturile şi se îndepărtează.

— Cred că lucrul cel mai bun ar fi să plec, şopteşte Lida abia reţinîndu-şi lacrimile. • – ; '

—^Te voi conduce, îi spun eu.,

— O vom conduce î m p r e u n ă, mă corectează Fran- goise Deşi în seara asta aveam p poftă nebună să dansez.

Apoi ia o înghiţitură de scotch, şi se uită din nou la Lida :. . .::.

— Vă vom conduce, nu vă neliniştiţi. Am maşina afară. Aşteptaţi-mă doar o clipă, cît să-mi „trag sufletul şi să fumez o ţigară. • ■ •

— Tu treci în spate, mi se adresează bruneta curînd, cînd ieşim şi ne îndreptăm spre noul ei Citroen.

Mă supun şi, în timp ce maşina zboară pe străzile nocturne, privesc distrat coafura înaltă şi somptuoasă a lui Francoise şi abia-mi stăpînesc dorinţa de a-mi înfige mîinile într-însa şi-a o scărmăna. Lida stă lîrigă brunetă exact ca un cadavru.

Maşina se opreşte la Rue de Provence şi eu cobor pen- ■ tru a o conduce pe Lida, dar ea îmi şopteşte, nici măcar cu răutate, ci. într-un fel total apatic :

— Pleacă. Nu vreau să te mai văd. ■

O aştept să intre în clădire şi mă întorc la-Citroen.

— Franţoise, tu eşti un adevărat monstru ! rostesc eu în timp ce bruneta demarează vertiginos.

— Lasă declaraţiile astea de dragoste,, mă opreşte ea. Eu îmi văd pur şi simplu de muncă. Spre deosebire de tine.

— Asta n-are nimic comun cu munca.

— Ba dimpotrivă, reprezintă o parte integrantă a muncii. Altminteri la ce-aş fi făcut-o ? Astfel, cu un mic scandal, legătura noastră va dobîndi brusc acea popularitate care, în circumstanţele date, constituie pentru noi cea mai buna acoperire.

Conduce repede şi cu dibăcie, privind cu atenţie înainte. Ceea ce nu o împiedică să mă studieze şi pe mine.

— Tu arăţi însă chiar îndurerat, remarcă bruneta • aproape cu surprindere.

— Abia acum descoperi tu că oamenii fnai pot avea şi sentimente omeneşti ? ' „ < •

— Nu însă şi cei. din profesia noastră, obiectează Fran- foise. • ’ - ' .

Apoi adaugă sec: „ ,

— Trebuie să-ţi aduc încă noaptea asta la cunoştinţă instrucţiunile primite. De mîine intri în acţiune.

CAPITOLUL AL CINCILEA

În slîrşit, soare, şi nu unul care pluteşte în ceaţă, ci u lui distinct, şi cald.. Era şi timpul, dacă ţinem seama că sin tem deja în mai. Eu nu sînt moşier şi pentru mine vremea nu are nici o importanţă deosebită, dar chiar şi cea mai sumbră meserie devine parcă mai suportabilă cînd se arată puţin soarele. .

Soarele nu ţine înşă decît de acasă pînă la Centru. în clădirea Centrului poţi afla starea vremii doar dacă te informezi din ziare—. aici umezeala şi semiîntunericul sînt tot timpul la ele acasă, ca în plină iarnă. Lampa de birou din camera mea este veşnic aprinsă. Nu-mi dau osteneala nici măcar să trag draperiile acelea de catifea, grele şi prăfuite, de la fereastră – că oricum n-ar pătrunde în cameră cine ştie ce lumină.

Pe birou stau risipite corecturile numărului următor. Ultimele corecturi – în pagini. Peste trei-patru zile re-

vista va intra sub tipar, iar peste alte cîteva va ieşi. Ziua aceea, cînd publicaţia noastră încă mirosind a cerneală va fi pusă pe birou] lui Dimov, va fi şi ziua concedierii inele. În privinţa asta totul este convenit. De aceea nu se mai ocupă nimeni de mine, nici măcar Kralcv nu mă mai bagă în seamă.

Examinez la repezeală corecturile, apoi le duc lui Milko, în biroul alăturat Spre surprinderea mea, taciturnul discută însufleţit cu Lida. În numele adevărului trebuie precizat că. de fapt, deocamdată vorbeşte Lida, însă Milko o ascultă cu o evidentă participare. Tot spre surprinderea mea, constat că amîndoi au trecut la „tu“, în timp ce cu şi Lida am rămas tot la ..dumneata”, ba mai mult, doar la nişte salutări reci din cap.

Milko îşi întrerupe discuţia cu Lida, pentru a urmări indicaţiile pe care i le dau în privinţa corpului de literei p ntru titluri, în timp ce tînăra femeie se uită cu o privire absentă pe fereastră, unde, în afara unor pereţi cenuşii, nu există nimic de văzut. Taciturnul începe apoi să răsfoiască corecturile, voind să ştie dacă va avea multă bătaie de cap cu îndreptarea greşelilor, iar cu mă aşez la biroul lui Toni, ca să examinez coperta cu sumarul. Lida se retrage de la fereastră şi se apropie din 'nou de Milko. Cum însă acesta este ocupat cu corecturile, fata ia cîteva pagini şi le frunzăreşte alene.

— Capodopera asta îţi aparţine ţie ? îl întreabă ea pe Milko, arătîndu-i articolul de fond.

Milko aruncă o privire spre articolul de fond, dă negativ din cap şi îşi vede din nou de corecturi.

— înseamnă că dumneata eşti autorul ! conchide fata privindu-mă cu ostilitate.

Sînt primele cuvinte cu care mă învredniceşte după seara aceea nefericită.

— Nu există un autor, îi răspund eu. Majoritatea materialelor publicate în revistă sînt nesemnate, iar atunci cînd poartă totuşi o semnătură, aceasta este fictivă.

— Mă rog, dar tîmpenia asta trebuie să fie totuşi creaţia unei persoane anume, insistă fata.

— De ce tîmpenie ? „

— Pentru că nu e vorba decît de născociri. Ca şi cum În Bulgaria lumea ar muri de foame şi, la fiecare colţ de stradă, oameni paşnici ar' fi pîndiţi de miliţieni cu automate.

— Păi, ce vrei, propaganda-i propagandă, mormăi eu împăciuitor. -

— Aici nu-i vorba de propagandă, ci de minciuni or- dinare! exclamă- Lida, iritată la culme de tonul meu blind.

— Asta spune-i-o tatălui dumitale, i-o servesc eu.

— Am să i-o spun ! N-aş fi crezut că acest Centru e un viespar de mincinoşi ordinari !

— Sssst! intervine prudent Milko.
. – Degeaba sîsîi, se stropşeşte Lida la el. Puţin îmi pasă că ne-ar putea auzi cineva !
— Eroismul dumitale e laudabil, remarc eu blînd. Doar că acum avem treabă...
— Aveţi treabă !... Improşcaţi totul cu lături... Asta vă e treaba ! -
Fata îşi însfacă geanta de pe masă, -porneşte cu paşi .iuţi spre uşă şi o trînteşte din răsputeri în urma.sâ. Milko se uită un timp spre uşă, dar telefonul prinde să sune pe neaşteptate şi el ridică receptorul •
— Da, la telefon... Bine, domnule, nu-i nevoie să vii," duc eu corecturile... A, nu, ne cinstim altă dată... Da, sînt şingur... Dar ce-i atît de important... Vei fi la Saint- Martin ?... La şapte? Fie, dacă-i chiar atît de important..;
Pune receptorul la loc, aruncă o privire spre uşă, ca şi cum ar fi aşteptat-o pe Lida să apară din nou, apoi se întoarce spre mine :
— De ce iriţi fata ?
În clipa aceea eu nu mă gîndesc atît la fată, cît la convorbirea ascultată involuntar, de aceea îi răspund mecanic : ■ .
— Cu ce-o irit ?
— Puteai să-i spui adevărul j că articolul nu e nici al meu, mici al tău, ci ne este trimis din altă parte.
— De ce să-i dau explicaţii ? v – ’
— Deci, vrei s-o iriţi.
— Uite ce-i, Milko ■ pe mine istericalele astea ale ei nu mă impresionează cîtuşi de puţin. Banii cu care taică-său o îmbracă sînt sau nu sînt de la Centru ? Atunci de ce face pe cinstita ? Dacă-i cinstită, să-şi ia valijoa-»
ra şi s-o întindă7 [nu] să-mi ţină mie lecţii. De lecţii sînt sătul.
Milko mă priveşte din nou îngîndurat, dar nu-mi răspunde. Astăzi a întrecut atît de mult măsura la trăncănit, încît e mai mult ca sigur că două săptămîni nu-şi va mai deschide gura. îşi apleacă ochii şi se cufundă în corectură. Apoi,, spre surprinderea mea, şi-i ridică din nou şi spune ca pentru sine :. .
— E o fată nefericită.
Ia te uită la el, taciturnul. .. * . .
Ies din Centru la ora 12, ca de obicei, dar nu mă. duc 4a „Cafeneaua bulgarului", căci afară-vremea e însorită şi ^rancoise m-a invitat la masă. _■ x
În timp ce mă strecor cu Jaguarul prin afluenţa de – maşini de pe La Fayette, gîndurile mele se întorc din nou la convorbirea, telefonică la care am asistat. E cît se poate de clar că persoana de la celălalt capăt al firului era Toni. 'Acest „Saint-Martin® însă nu mai e atît de clar. Cu numele acesta există două străzi şi un bulevard, fără a mai vorbi de Saint-Martin Cită, de porţile Saint-Martin şi de staţia de metrou Saint-Martin. Cel mai neclar însă este motivul întîlnirii. E vorba de ceva „atît de important", încît Milko trebuie să se întîlnească cu Toni nu la cafenea, – unde se întîlnesc în fiecare zi, ci undeva în Saint-Martin.
Şi de. ce tocmai la şapte ? Şi de ce cînd Toni probabil i l-a întrebat „eşti singur ?", Milko i-a răspuns „da, sînt singur", deşi eu eram în birou şi ascultam convorbirea ?.
Cotesc pe Chausse d'Antin şi ies în Capucines. Traficul e destul de intens, dar, de bine, de rău mă descurc cu bătrînul meu Jaguar, poate tocmai pentru că e bătrîn. Cînd te încapăţînezi să depăşeşti cu o asemenea vechitură, ■ oamenii te simt în stare de riscuri, vorba aceea— la ce bun să-ţi menajezi rabla ? – aşa că te lasă să treci. '
„Da, sînt singur". Este evident că Toni ţinea ca discuţia să nu fie auzită de o altă persoană, iar această altă. persoană nu puteam fi pesemne decît eu, căci în afara mea aproape nimeni nu intra în camera lor. „Da, sînt singur.® Va să zică,, pentru Milko nu avea "nici o impor-
tanţă deosebită faptul că eu auzeam convorbirea. Va să zică' el ori nu acorda prea multă importanţă acestei convorbiri, ori nu se temea de mine. De ce să nu se teamă de mine ? Aici fiecare se teme de fiecare. Cu ce i-aş fi putut cîştiga încrederea, din moment ce timp de două luni n-am schimbat mai mult de cinci vorbe 7
Cobor în Rue de la Paix, traversez piaţa Vendbme şi ies în Saint Honore. Franfoise locuieşte aici. Tot într-un fel de *studio,* dar nu de categoria studio-ului meu.
Salonul este acoperit de la un capăt la celălalt cu un covor gros, roz-pal. Mobila stil este dintr-un lemn cenuşiu, ţapi ţaţă cu catifea tot roz-pat Măsuţe joase şi lăcuite, lămpi în vaze chinezeşti cu abajururi de mătase, precum _ şi alte lucruri, inclusiv un mic bar cu băuturi. Gazda mă întîmpină, îmbrăcată într-o rochie sobră, de un cenu- ,şiu-închis, menită pesemne să-mi sugereze că prînzul va • avea un caracter, strict de lucru. ’ ˙
După ce scoatem din barul amintit cele- necesare' pentru, un modest aperitiv, ieşim pe terasă, unde, printre bos- cheţii veşnic verzi şi atent îngrijiţi, este aranjată o masă pentru două persoane..
— Îţi lipseşte o copertină portocalie, remarc eu aşc- zindu-mă pe locul indicat şi aruneînd o privire în jur.
— În schimb eşti tu prezent. Cu tot alaiul de neplăceri pe care le generezi. . ; ;
.— Poartă-te mai cuviincios. Nu uita că vorbeşti cu un om care se află cu un picior în groapă. Iar despre morţi -— fie numai de bine, fie deloc. „
— Am impresia că ai şi apucat să trăieşti două zile dăruite... *
— Astăzi e a doua. Termenul era pînă duminică.
— N-ar fi de mirare ca între timp să te fi apucat să-l suni pe roşcovan... mormăie Franţoise dueîndu-se după mincare.
Fireşte, ea ştie prea bine că n-am sunat pe nimeni. Presupun chiar că a apreciat fermitatea şi promptitudinea cu care am informat-o despre vizita roşcovanului.
Ceva mai tîrziu, în timpul mesei, eu mă întorc din nou la colegii noştri americani:
— Interesant, cum de n-a aflat domnul Douglas că tu mi-ai aranjat evadarea...
.— Asta pentru că după ce-am aranjat-o, m-am dus la „Copacabana", astfel că dumnealui a avut posibilitatea de a se convinge personal că mă aflu acolo. Şi pentru că a doua zi te-am căutat din nou la vilă. Cînd servitorul a intrat să-l anunţe de vizita mea, am auzit clar răspunsul lui Douglas : „Expediaz-o, doar ea mi-ar mai lipsi acum !" Ei înghesuiseră atîtea microfoane în vilă, îneît nu le-a mai ajuns tehnica şi pentru grădină.
— Slavă Domnului. Altminteri ar fi împodobit şi pomii cu microfoane ca pe nişte brazi de Crăciun. Apropo, ai reuşit să-mi procuri tehnica pe care ti-am solicitat-o ?
— Da.
— E la tine ?
— lartă-mă, dar eu nu sînt magazin de aparatură radio. Fii pe pace, vei primi cele necesare. Iar acum, mă- nîncă.
— Antrcul a fost dumnezeiesc. Peştele la fel. Despre friptură să nu mai vorbim, rostesc eu la sfîrşitul mesei. Francoise, noi doi va trebui să ne gîndim la întemeierea unui cămin. Eşti o gospodină perfectă şi nici locuinţa ta nu-i de lepădat.
— Locuinţa mea e pentru o singură persoană. Iar în ce priveşte prînzul, a fost comandat la restaurantul de la colţ.
— Găseşti de fiecare dată chip să torni peste sentimentele mele o găleată de apă rece. Fă-mi atunci măcar un mic serviciu : am nevoie de extrase privind conturile bancare ale domnului Dimov.
— Legile franceze apără secretul depunerilor bancare...
— Tocmai de aceea şi apelez la tine. Altfel m-aş fi descurcat şi singur. Oficial, Dimov îşi depune banii la Banca lyoneză. Eu însă sînt aproape sigur că mai are conturi şi la alte bănci. Or, pe mine tocmai conturile astea mă interesează.
— Bine, vom face investigaţii. Hai, mănîncă !
— Am terminat. Nu mai merge decît o cafea.
Francoise aduce din bucătărie o fructieră încărcată, apoi o cafctieră de cristal cu o cafea tare, iar după aceea şi o cutie plată de carton.
— Uite că ţi-am mai adus un desert, spune ca lăsînd cutia lingă farfuria mea.
Deschid cutia. înăuntru se află un mauser nou, al- bastru-închis, de 7,65, şi trei încărcătoare.
— Sper că ştii pe unde se introduc cartuşele.
— Cînd se va ivi prilejui să acţionez, te voi chema ca să le introduci tu, mormăi eu şi-mi pun revolverul cu încărcătoarele în buzunarul din spate.
— Un asemenea prilej nu se va ivi. Să nu-ţi treacă prin cap cumva că poţi să te joci de-a „pac-pac". Primeşti revolverul, dar nu şi permisiunea de a-l folosi Doar dacă... '
— Ştiu, ştiu. Ne-am înţeles.
, În timp ce ne bem cafeaua, îi povestesc ultimele ştiri de la Centru, convin cu ea unele detalii referitoare la comportarea mea în zilele imediat următoare şi primesc informaţii despre felul cum îmi va fi furnizată tehnica necesară. Dau apoi să plec, dar înfăţişarea brunetei, în pofida rochiei sobre, are un efect atît de puternic asupra mea, îneît mă opresc «în mijlocul holului şi o îmbrăţişez.

— Lasă-mă, am treabă... Ca şi tine, de altfel...
. Apoi, remareîndu-mi expresia bosumflată, adaugă s
— Poţi veni deseară... Dacă nu-ţi trece pînă atunci... Dar nu înainte de unsprezece...
Colind un timp bulevardele cu Jaguarul meu, pentru că n-am ce face, şi-apoi, nu-i rău -să te plimbi puţin aşa. fără nici o ţintă, pînă te asiguri că n-ai în faţa şi nici în spatele tău pe nimeni care să-ţi ţină cu orice preţ companie. Deocamdată companionii lipsesc. Ies tocmai pînă la Rochechouart, cobor pe. Magenta şi mă abat spre Gara de Nord. Găsesc loc pentru maşină şi intru într-una din marile cafenele din faţa gării. Cînd ajung în subteran, unde se află cabinele telefonice, este ora trei fix. Aleg pentru convorbire cabina a doua, dar deocamdată tocmai ea este ocupată. Scot din buzunar „France soire*'- şi parcurg fugitiv titlurile. Dincolo de sticla cabinei îl văd pe omul care ţine receptorul. între buzele, lui, care se mişcă'fără a scoate nici un sunet, atirnă o.
ţigară neaprinsă. În cele din urmă omul pune receptorul în furcă şi deschide uşa.
— Cu bunica dumitale te-ai conversat atîta ? mormăi eu nemulţumit. Şi o fi şi surdă.
— Du-te şi conversează-te dumneata cu ea, mi-O întoarce posomorit omul. E pe lumea cealaltă.
_ Intru şi formez numărul. Aud în receptor un- glas necunoscut de bărbat.
— Fabrica de salpetru ? întreb.eu.
. – Du-te la mama dracului, îmi răspunde glasul.
Astăzi toată lumea şi-a găsit să mă trimită la lăcaşul de veci. Pe policioara de sub telefon găsesc, uitată de cineva, o mică cheie cu o plăcuţă metalică pe care se află imprimată cifra 56. Pun pentru orice eventualitate che- ,iţa .în buzunar şi părăsesc cabina. Sus, în local, beau o cafea stînd în picioare la bar şi privind în acelaşi timp – ■ distrat în jur. Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenţie. Las drept plată inevitabilul franc, ies, traversez strada şi intru în gară. Dau de boxele pentru bagajele de mînă, şi, respectiv, de boxa numărul 56. O. descui . cu cheia recent găsită. În boxă se află o servietă neagră nu prea mare, dar destul de grea. Jaguarul nu este parcat însă prea departe. Două minute mai tîrziu, demarez, fără r a şti însă unde trebuie să ajung. Şi întrucît nu-mi place să mă deplasez în. necunoscut – deşi în minciunile mele . afirm contrariul – mă opresc pe o străduţă pustie şi – deschid – servieta. Pe bileţelul pe care-l găsesc exact la locul convenit sînt menţionate clar direcţia şi adresa, închid servieta şi pornesc din nou.
întreprinderea se află undeva îndărătul lui Porte-Cli- gnanc-court şi e marcată de o firmă mare şi ruginită „Ma- / şini de ocazie". Bărbatul în vîrstă, purtînd un şorţ decolorat şi pătat de ulei, îmi urmăreşte încruntat manevrele, proţâpit în faţa intrării jalnicului său birou.
— Nu cumpăr maşini rebutate, mă -avertizează el
• cînd opresc Jaguarul în faţa biroului.
— Nu sînt vânzător, îl liniştesc eu. Vin din partea lui ■ Jacques.
Omul mă fulgeră cu privirea. Apoi încuviinţează din .cap: ■ ' . -
— Cu ce vă pot fi de folos ?
— Să-mi montaţi o piesă.
— Aveţi piesa la dumneavoastră ?
. . Arăt cu ochii servieta de pe bancă.
— Unde vreţi să v-o montez ?
— Sub şasiu, lingă rezervor.
— Se face.
Omul se aşază la volan, trage maşina deasupra rampei de ciment, apoi coboară şi se vîră în rampă.
— Se face, repetă el cînd revine la suprafaţă. Nu-i chiar atît de ruginită pe cît arată.
În timp ce omul caută o cutie metalică potrivită în care să-mi instaleze „piesa" şi pînă termină de prins în şuruburi cutia sub şasiu, o femeie tînără îşi scoate curioasă de două ori capul din construcţia de Ungă birou. Femeia are faţa pistruiată şi părul pe bigudiuri şi este pesemne uluită de faptul că s-a găsit uri muşteriu care să bată drumul tocmai pînă aici.
— E soţia mea, mormăie liniştitor meşterul.
El se dovedeşte a fi mai îndemînatic decît mă aşteptam. După o jumătate de oră, cutia cu „piesa" este montată temeinic sub şasiu. Mă hotărăsc să profit de ocazie pentru a rezolva şi o altă treabă. Intrăm în birou şi, înainte de a achita, îi explic în ce' constă această treabă, scoţînd din buzunar mauserul şi încărcătoarele. Omul dă iarăşi din cap, asigurîndu-mă că şi asta se va rezolva. Aduce de undeva o cutie nouă de ulei „Schell" şi. trăgînd cu putere, scoate capacul special pregătit pesemne în acest scop; Apoi înfăşoară revolverul şi încărcătoarele în nişte cîlţi," le vîră în cutie şi pune capacul la loc.
— Lăsaţi-o să zacă în. portbagaj, aşa n-o s-o bage nimeni în seamă.
Ceea ce şi fac după Ce achit nota. Pornesc-motorul şi ridic mîna în semn de salut. În clipa aceea, femeia cu părul pe bigudiuri îşi arată din nou faţa pistruiată, pentru a-şi primi pesemne partea cuvenită din salut.
•• în vreme ce mă strecor cu Jaguarul pe bulevardul Ornano, povestea, cu Saint-Martin continuă să mă preocupe. Soluţia cea mai sigură ar fi să-l iau pe Milko în colimator, ca să mă remorcheze el însuşi pînă la locul întîlnirii. Dar eu nu ştiu unde locuieşte Milko, şi nici
nu cred că la ora asta aş mai putea da de* el la cafenea. Toni sc află însă în mod sigur acolo, şi întrucît el este cel de-al doilea participant la întîlnire, înseamnă că-mi poate face acelaşi serviciu. . ' ,
Intrînd pe Rue de Paradis, constat că Simca neagră a lui Toni este, ca de obicei, parcată în acelaşi loc. Depăşesc Simca, intru în marşarier pe prima stradă la dreapta şi – * las maşina îndărătul unui Chevrolet voluminos, pentru a putea la nevoie să revin imediat în Rue de Paradis. Cobor apoi din maşină ca să-mi dezmorţesc picioarele.
— În sfîrşit Un prieten, mă-ia Toni în primire cînd, aproape de ora şase, arunc o privire în „Cafeneaua bulgarului."
Stă, ca de obicei, cu un pahar în faţă, dar nu-i defel – cu chef. îmi comand .un pahar cu bere şi mă aşez lingă el.
— Te înţeleg, frăţioare,. eşti singur şi ţi-e greu, dar nu-ţi pot fi de nici un folos, îmi face Toni complice cu ^ ochiul. - -
— Eu, în schimb, nu înţeleg ce anume nu înţelegi tu, i-o retez scurt şi-mi aprind o „verde". Am ajuns chiar să trăiesc cu impresia că un alt miros de tutun mi-ar fi de-a dreptul insuportabil. . ' .
— Nu te face mai prost decît eşti, mormăie Toni. Toată' ..lumea ştie deja că Kralev ţi-a suflat-o de sub nas. Şi că, pentru a-ţi găsi o consolare, te-ai lipit de o franţuzoaică... una aşa înaltă şi brunetă... dar nu ca a noastră...
— Spui prăpăstii . . .
. – Aici, frăţioare, nimic nu scapă neştiut... Nu contează că Parisul e mare ... Şi cu cît ai să pricepi acest lucru mai repede, cu atît ai să faci mai puţine prostii.
. _ – Treaba asta cu Kralev tu ai născocit-o, • rostesc eu acru, deşi pentru moment Kralev mă interesează, la fel de puţin ca şi Lida.' . * •
— Spun prăpăstii ? Păi dacă ţi-ai fi băgat capul aici astăzi pe-la prînz, ai fi văzut cu ochii tăi cum se mai giugiuleau dumnealor acolo, la masa aia. Apoi Kralev a scos-o la Berăria alsaciană. Poţi să spui tot ce pofteşti, dar e dat dracului, şi cînd îşi pune ceva în cap, o face.
— Prăpăstii! repet eu. Kralev nu e un afemeiat. 0 prea rău ca să se poată gîndi la femei.
. — Nu-i un afemeiat, se învoieşte Toni. Dar cinci se
aprinde unul ca el, trebuie să ai grijă, frăţioare, să te ţii < cît mai departe. Unul ca el nu se aprinde decît o dată în viaţă şi e în stare de orice dacă i se aşază cineva în cale.
Mai continuăm încă puţin această discuţie, eu avînd aerul că mă interesează- ceea ce se spune despre Lida, dar procedînd în aşa fel încît Toni să' creadă că doar ■ – mă prefac, deşi, de fapt, toată treaba asta nu mă interesează realmente cîtuşi de puţin. Treptat însă constat că nici pe interlocutorul meu nu-l interesează prea mult ceea ce afirmă şi că în realitate gîndurile lui se îndreaptă undeva aiurea. Se pare că s-a întâmplat sau urmează într-adevăr să se întîmple ceva important din moment ce Toni nici măcar poftă de băut nu mai are.
Pe la ora şase, aşa cum mă şi aşteptam, el achită nota şi se ridică sub pretextul că vrea să meargă acasă ca să se culce. în local, cu excepţia mea şi a lui Toni, nu mai există alţi bulgari, dacă nu-l punem la socoteală- şi pe patron, care stă la casă şi este absorbit de calculele sale. Asta mă scuteşte de a mai recurge la manevre complicate. La două minute după ce Toni iese, ies şi eu, fac un ocol prin strada învecinată, mă aşez în Jaguar şi, pornind motorul, rămîn în aşteptarea Simcăi negre.
Să urmăreşti cu maşina un om care ştie că poate fi urmărit presupune multă bătaie de cap. Dar să-l urmăreşti cu o maşină pe care el o ştie foarte bine şi care poate fi recunoscută de la trei sute de metri este de-a dreptul o prostie. Din păcate, neavînd altă alegere, sini pe punctul de a comite exact această prostie, cînd îl văd pe neaşteptate pe Toni traversînd strada pe jos şi îndreptîndu-se nu spre Saint-Martin, ci în direcţia opusă. Mai aştept în Jaguar un minut pentru a-i lăsa pietonului avansul necesar, apoi cobor şi pornesc în urmărirea lui.
Faptul- că Toni a renunţat la maşină şi a pornit m direcţia opusă străzii Saint-Martin se poate datora mai multor cauze. Vrea să cumpere sau să rezolve ceva înainte de întîlnire. S-a decis să meargă la locul stabilit
cu un taxi, şi nu cu Simca sa. Intenţionează să recurgă la o mică stratagemă, pentru a verifica dacă nu cumva este filat. Înainte de întîlnirea cu Milko are o altă în- tîlnire. Nu intenţionează cîtuşi de puţin să se prezinte la locul pe care el însuşi l-a stabilit.
În timp ce trec pe lingă şirul nesfîrşit al maşinilor, parcate, care mă ajută într-o bună măsură să rămîn neobservat, şi în timp ce ţin sub observaţie .mica siluetă din depărtare, reflectez mecanic la toate aceste cauze posibile, pe unele ehminîndu-le. Dacă

ar fi avut dd făcut cumpărături sau ceva similar, Toni şi-ar fi rezer-, vat toată după-amiaza şi nu le-ar fi lăsat pentru ultimul moment. Dacă ar fi vrut, să se asigure că nu e filat, ar fi coborît mult mai devreme, rezervîndu-şi astfel timp suficient pentru a se asigura sau pentru a' se descotorosi de urmăritor. Iar dacă n-ar fi vrui să .'se ducă la locul de întîlnire cu Simca lui, ar fi avut tot timpul să o parcheze mai departe şi să ajungă acolo pe jos. Nu mai rămîn decît celelalte două posibilităţi, dintre care ultima mi se pare, de fapt, destul de neverosimilă.

Toni se deplasează cu pas iute şi ferm, o singură dată aruncă o ,privire în jur. Asta se întîmplă la traversarea foburgului Poissonniere şi este foarte posibil s-o facă pentru a se asigura dacă nu vine vreo maşină. Oricum, eu mă ţin la o distanţă apreciabilă ca să nu fiu remarcat ; distanţa e atit de mare, încît, atunci cînd Toni 'se* apropie de intersecţia animată unde Châteaudun intră în La Fayette, sînt nevoit să. lungesc pasul pentru a nu-l pierde din ochi.

Se apropie ora şase şi jumătate şi pe stradă afluenţa a sporit considerabil. îl descopăr cu greutate pe Toni în mulţimea ce umple trotuarul sting al străzii Châteaudun şi mă grăbesc într-acolo. Ajungem în piaţa* Kossuth, unde, pe neaşteptăte, Toni dispare cu totul într-o singujă clipă, la numai douăzeci de metri înaintea mea. , •

în situaţii similare, ia gîndul că ţi-ai pierdut irecuperabil omul, poţi foarte uşor să intri în panică, să te opreşti îi mijlocul drumului şi să începi a te zgîi în toate părţile ca un prost de duzină. Or, în momentul de faţă eu sînt chiar pe punctul de a proceda astfel, dar
mă stăpîncsc şi intru în cafeneaua de pe colţ. De aici pot ţine piaţa sub observaţie fără vreun risc deosebit de a fi văzut. Toni fusese prea aproape de mine ca să fi avut posibilitatea de a coti în vreuna din străzile următoare sau de a traversa piaţa, deci ar trebui să apară din nou, ■asta, fireşte, dacă n-a dispărut în vreo clădire de care să fi ştiut dinainte că are două intrări.

Introduc o monedă de douăzeci de centime în automatul de lingă vitrină şi mă prefac că joc, studiind cu atenţie piaţa şi mai ales trotuarul din stînga Toni apare •pe neaşteptate la cîţiva paşi de cafenea, se opreşte pe bordura trotuarului şi, după ce aruncă o privire fugitivă în jur, traversează strada. A .ieşit din anticariatul de vizavi şi ţine în mînă un roman poliţist din „serie noirc[K], ■ fapt-cu totul remarcabil, întrucît Toni nu ar citi nici măcar un roman poliţist, decît în căzui în care acest efort i-ar fi cu prisosinţă recompensat.

îmi las omul să cotească pe foburg Monţmartre şi pornesc din nou pe urmele lui, aruneînd în treacăt o privire .spre anticariat. Este evident că Toni a folosit anticariatul ca punct de observaţie pentru a urmări prin vitrina ticsită de cărţi ce anume se petrece afară. Cînd traversez 'strada şi intru în foburg Montmartre, văd că Toni coteşte pe Rue Saint-Lazare Procedez la fel şi asta chiar în clipa în care el dispare pe uşa unui mic hotel.

Din moment ce a intrat în hotel, înseamnă că trebuie să aştept, iar acum este exact şase şi jumătate. Dar dacă aştept aici, voi. rata întîlnirea din Saint-Martin, iar eu ţin să fiu prezent şi la acea întîlnire, deşi ea nu-mi ^este dată mie. Intru într-un gang ca să nu fiu văzut din. hotel şi, în timp ce'reflectez asupra acţiunilor pe care va trebui să le întreprind în, continuare, zăresc o siluetă [x] cunoscută ce se deplasează pe trotuarul de vizavi. Silueta este impozantă şi hipersensibilă,, cu şolduri mari, ce forţează în mişcarea lor rochia de în de un galben- limon, şi cu nişte sîni impunători- ce * o devansează cu cel puţin 15 centimetri pe proprietara lor. Este Merry Lamohr în persoană, care în clipa aceea ajunge la intrarea hotelului, aruncă o privire vicleană şi vigilentă în toate părţile şi apoi intră.

E inutil să mai aştept. O iau înapoi spre piaţă şi mă opresc în staţia de taxiuri. Realizez însă că la această oră circulaţia e atîf de greoaie, incit e puţin probabil ca, luînd o’maşină, să ajung mâi repede decît mergînd pe jos. În apropiere se află staţia de metrou „Le Pcltier”. Cobcr valvîrtej scările, strec(irîndu-mă cu dibăcie prin mulţime şi ignorînd înjurăturile care se revarsă din urmă asupra mea. •

Pe peron este multă gălăgie şi pluteşte o zăpuşeala densă, de baie Tot ca într-o, baie, străluceşte prin aureolele înceţoşate ale luminii, fluorescente materialul alb cu care este placat metioul. Mă înghesui în primul' tren, reuşesc să rămîn aproape de ieşire, rezistind presiunii puhoiului urcat în urma mea. Cobor în staţia Chaussee d’Antin şi iau un- alt tren, spre Republique. în jurul meu stau îngrămădiţi oameni cu fete obosite, cu gîndul la activitatea lor.cotidiană, la laptele pe care trebuie să-l cumpere pentru’cină sau la copiii care trebuie lua ţi de la cămin, asta în timp ce eu reflectez la faptul că, dacă Toni nu intenţionează să se prezinte la întîlnire, acolo se va prezenta altcineva, cineva care are interes să rămină temporar necunoscut.

• Lucrul cel mai important şi mai neclar deocamdată rămîne sensul numelui Saint-Martin, Dacă e vorba de vreuna din străzile cu acelaşi nume, misiunea , mea se dovedeşte lipsită aproape de orice speranţă.' căci nu dispun nici pe departe de timpul necesar pentru a da o raită prin toate. Numai foburgul Saint-Martin are o lungime- de peste un kilometru. O întîlnire nu se stabileşte însă niciodată menţionînd doar denumirea unei străzi lungi de peste un kilometru. Iar dacă întîlnirea este chiar la intersecţie, Milko s-ar fi referit obligatoriu la Porte-Saint-Martin. Cel mai verosimil e ca întîlnirea să fi fost fixată în staţia de metrou Saint-' Martin, căci în oraşul acesta lumea ■ îşi fixează, de regulă, întîlnirile în staţiile de metrou. Oricum, nu-mi rămîne altă soluţie decît aceea de a ţine staţia sub' observaţie, urmînd ca ulterior să mă dumiresc dacă întîlnirea va avea loc sub pămînt, sau sus, în stradă.

Trenul huruie prin subteran, gonind din staţie în staţie. Pe pereţii tunelurilor se rînduiesc inscripţiile
galben-verzui obsedante Dubo. . . Dubon. .. Dubonnet . . preaslăvind băutura cu acelaşi nume. Pe scările peroanelor se deplasează mulţimi compacte. Montmartre . . Bonne Nouvelle... Strasbourg – Saint-Denis. Staţia următoare, dacă ar fi să dai crezare schemei agăţate în vagon, este Saint-Martin. Mă proţăpesc în uşă, gata să cobor. Trenul huruie prin tunel, apoi se aliniază vertiginos cu peronul staţiei Saint-Martin şi, după o clipă, la fel de vertiginos, îl lasă în urmă, ducîndu-mă spre staţia Republique.

Există ceva apăsător, aproape lugubru, în această staţie pustie, pesemne de mult închisă din motive necunoscute pasagerilor. Peroanele fără ţipenie de om, cufundate în praf, grămezile de saci de ciment şi de fierărie, afişele aproape şterse de timp la nu ştiu ce film al lui Big Crosby, lumina ceţoasă a celor cîteva becuri galbene – totul respiră pustietate şi părăsire.

Eu unul însă nu sînt chiar atît de impresionabil, mai ales cînd circumstanţele nu mi-o cer, şi de aceea cînd cobor pe peronul însufleţit al staţiei Republique, mă gîndesc mai ales cum să fac să mă întorc cit mai repede la Saint-Martin pe jos şi că, dacă o staţie este închisă pentru circulaţie, e puţin probabil ca asta să constituie o piedică pentru ca ea să devină loc de întîlnire.

Cînd ajung în cele din urmă la scara pustie cu triviala barieră de piatră şi cu inscripţia „Metropoli- tain“ prinsă într-un cadru ruginit tip secession, e ora şapte fără zece. Arunc o privire spre intrarea subterană. Este îngrădită cu un grătar glisant, însă netras pînă la capăt. Asta mă pune pe gînduri. Deci nici o întîlnire sub pămînt nu este exclusă. Ba mai mult, dacă această întîlnire este de natură mai deosebită, ea poate avea loc tocmai acolo, sub pămînt.

După ce mă asigur dintr-o privire că nici unul dintre trecători nu mă bagă în seamă, cobor pe scară, trec prin deschizătura lăsată, împing uşa ce se bălărl- găne şi pătrund în coridorul subteran. Coridorul este cufundat în semiobscuritate, luminat ca vai de lume de cîteva lămpi plasate ici-colo. E rece. Miroase a mucegai
şi a umezeală. Paşii mei răsună atît de tare pe ciment, incit sînt nevoit să-mi încetinesc mersul. Scara dinspre peron este şi ea pustie şi foarte slab luminată. Pe peron nu e ţipenie de om. Departe, în stingă, se aude apro- piindu-se prin tunel, cu zgomot din ce în ce mai puternic, trenul care vine. •

Staţia abandonată serveşte probabil de depozit. Pe peron sînt stivui ţi cu grijă numeroşi saci de* ciment, iar în capătul său zac grămadă cîteva lăzi mari de lemn. Mă îndrept în tr.-acolo şi dispar în colţul întunecat din spatele lăzilor exact în. clipa cînd vagoanele luminate ale metroului trec vîjîind prin dreptul peronului. Vuietul încetează, încerc să-mi continuu operaţiunea de studiere a cadrului în care mă aflu, dar pe scara de vizavi, pe cea pe care am venit, prind să răsune paşii E Milko. Se opreşte pe peron, se uită atent în jur. face cîţiva paşi şi se opreşte din nou îndărătul stivei cu saci de ciment. Apoi îşi consultă ceasul,:, scoate o banană din punga pe care o ţine în mînă, o curăţă şi începe să mănînce.
. – Dacă dispuneam de timp pentru a aranja lăzile, mi-aş fi putut face ascunzătoarea mult mai comodă, aşa însă trebuie să mă acomodez la posibilităţile existente. Lăzile goale depăşesc înălţimea unui stat de om şi mă camuflează destul de bine, numai că, pentru a puţea privi prin crăpătura largă a uneia dintre lăzi, sînt nevoit să stau în genunchi.

Pe scară răsună din nou paşi şi pe peron apare Kralev. Milko este evident surprins, căci se opreşte din mîncat şi-l priveşte intrigat pe noul-venit.

— Ce-i cu tine, aştepti metroul, rosteşte Kralev cu vocea .sa de goarnă, care, prin spaţiul pustiu, răsună într-adevăr ca o goarnă. Trebuie să-ţi spun că de la un timp metroul nu mai opreşte aici. '

Milko tace şi continuă sâ-l privească pe noul-venit .— Te aşteptai, probabil, sâ-l vezi pe Toni, dar Tont are o urgenţă, aşa că eu sînt .cel care va trebui să discute cu tine, continuă Kralev. Este vorba de activitatea pe care o desfăşor! la Centru...

Milko tace, apoi se uită la banana pe care o tine în mină şi începe din nou să mânînce, înghiţind încet şi parcă cu noduri.

— Iniţial am crezut că lucrezi numai pentru noi, continuă brunetul’. Apoi mi-am dat seama că lucrezi şi pentru fianţuji ;

— Nu lucrez pentru frantuji, îi ripostează Mitico în surdină. încetînd să mai mânînce. j

— Mi-am dat seama de treaba ăsta cînd le-ai comunicat frantujilor că vrem sâ-l lichidăm pe Bobev, continuă Kra’.ev, ca şi cum Milko n-ar fi spus nimic. Pe tine Toni te-a chemat la Bobev abia în ultimul moment şi n-ai venit tocmai pentru că, daca ai fi venit, nu mai aveai cînd să-i previi. Eşti singurul care ştia de întîlnire şi n-a venit... Eşti singurul dintre noi care i-ar fi putut preveni pe frantuji...

— Am mai explicat de ce n-am venit, obiectează Milko calm şi cu un gest parcă mecanic scoate o altă banană Am avut un mic accident de maşină.

— Accidentul ti 1 ai' pus la cale ulterior, ca să ai un alibi. Eşti singurul dintre noi care î-ar fi putut preveni pe franţuzi...

-N-am prevenit pe nimeni, . ripostează Milko în surdină şi cu acelaşi gest mecanic se apucă să-şi cureţe banană. . ' ' ‘ ,

— Va să zică, lucrezi , pentru noi,- lucrezi pentru frantuji, iar mai nou rezultă că lucrezi şi pentru bulgari... – Adică pentru spionajul bulgăresc.

Kralev tace şi se uită fix la Milko. Milko muşcă din oanană şi mănîncă încet.

' — Hai, răspunde, mîrîie brunetul.

— .Nu răspund la acuzaţii stupide, ripostează Milko încetînd să mai mânînce. Dacă-i pe aşa. te pot şi eu acuza că lucrezi pentru cinci-şase servicii de spionaj, doar că tu ai să vrei să aduc şi dovezi,

— Fii pe pace : în privinţa ta tctul este deja dovedit Anticariatul 'de pe Saint-Germain – asta îţi spune ceva ? Dar volumul acela negru, legat, de pe poliţă, al treilea de la dreapta la stînga ? „Scrisorile persane” ale lui Mcntesquieu.,'. Numai că printre scrisorile persane
era şi una de-a ta .. Scrisă cu cerneală simpatică, firește, doar la atîta lucru ne mai pricepem şi noi. .

* • În tunel se mai aude un vuiet ce se intensifică, însă Kralev nu-i acordă atenţie. Stiva de saci cu ciment îi ascunde de linia metroului. Vuietul devine tunet şi pe lingă ei zboară vagoanele metroului vîjîind şi arun- cind lumini de c clipă peste peronul'sumbru şi prăfuit.

•— Vrei, probabil, şi corpuri delicte, mîrîie batjocoritor Kralev după 'e vuietul se stinge. Iată şi corpurile delicte !

Scoate cu două degete din buzunarul mic al hainei o hîrtiuţă subţire şi o ridică cu acelaşi gest acuzator şi impertinent- cu care acum cîteva* zi’e îmi fluturase jnie pe sub nas bucăţica de birtie fotografică.-

— Eu însumi am dat de ea I proclamă plin de sine Kralev. A trebuit să te filez vreme îndelungată.’ dac am dat de ea. Şi acum' sfat trimis ca să ne socotim. . . Ca să-ţi fac socoteala dacă n-ai nimic împotrivă...

Kralev pune foiţa la loc şi îşi vîră .mina în buzunarul pantalonului. Milko ii Urmăreşte mişcarea, conti- nuînd să ţină în mîini punga şi banana' neterminată

— Există, se înţelege, şi ‘posibilitatea de a ţi se 'trece cu vederea, remarcă Kralev fără a-şi scoate mîna din buzunar. Dar pentru a ţi se trece cu vederea, trebuie să dai cărţile pe faţă, şi asta imediat Să spui absolut tot,, chiar aici I

— Aşadar, există totuşi o posibilitate, mormăie Milko încet, îneît abia îl aud. Şi ce voi primi fa schimb ?

— Viaţa, ce altceva I Nu ţi-e de-ajuns ?

— Nu mi-e de-ajuns, răspunde Milko la fel de încet. Vezi, dacă ai adăuga ceva şi despre operaţia „Nu-mă-uita“, atunci am putea ajunge la înţelegere. .

— S-a făcut 1 Nu-mâ-.uita e uite aici, pregătită spe-» cial pentru tine, mîrîie Kralev agitîndu-şi mîna în buzunar. Vorbeşti, sau... .

în depărtare se aude, dîn nou vuietul trenului care se apropie. • – '

— începe mai întîi tu, apoi s-ar putea să zic şi eu cîte ceva, ripostează Milko calm.

Vuietul se intensifică şi devine tunet Cei doi stau faţă în -faţă la adăpostul sacilor cu ciment aşteptînd ca

zgomotul să se stingă. Trenul trece vîjîind pe lingă peronul pustiu. Prin ferestrele luminate apar oameni cu plase în mîini, o fetiţă care citeşte o cartei o femeie' în vîrstă cu un copil pe genunchi.

în clipa asta văd că Milko se apleacă, vrînd parcă să îngenuncheze, apoi se răsuceşte neputincios în lături, scapă punga cu banane şi cade pe ciment. Kralev îşi pune revolverul la loc în buzunar şi se îndreaptă aproape alergînd spre ieşire.

Ies din ascunzătoare şi mă apropii de cel căzut. Pe cămaşa lui Milko a şi răzbit o pată lată de sînge. în. lumina slabă, faţa omului este extrem de palidă, cu ochii larg deschişi, îndreptaţi spre afişul decolorat al lui Bing Grosby. O mînă este răsucită incomod sub spinarea mortului. Cealaltă mai strînge banana neterminată.

Seara tîrziu, în drum spre locul unde îmi lăsasem maşina, trec pe lîngă • „Cafeneaua bulgarului*. Strălucind cu neonul şi oglinzile sale, localul este pustiu şi eu sînt pe .punctul de a trece mai departe, cînd, la masa din colţ, acolo unde se aşază, de obicei, oaspeţii patronului, îl zăresc pe Toni.

Stă rezemat în coate în faţa unui pahar de Martini, ca şi cum ar cugeta profund la ceva,, deşi e puţin probabil să fie în stare să gîndească în general la ceva, căci e beat mort. Ochi îi sînt tulburi şi rătăcitori, iar degetele tutunii îi răvăşesc mecanic părul.

— Ar în sfîrşit un prieten, mormăie el nedesluşit yăzînd că mă apropii. Un prieten într-o seară atît de – neagră... •

— De ce atît de neagră, întreb eu sec, oprindu-mă la masa tui.

— Păi tu .pe ce lume trăieşti ? N-ai auzit ? Milko a fost ucis... A fost găsit acum două ore aruncat într-o staţie.., Comuniştii i-au făcut de petrecanie... Ta loc. ce mai aştepţi/. .

— Va să zică, am rămas într-adevăr şapte... îngaim eu aşezîndu-mă , . ; ‘

— Deocamdată, da... Şapte... Număr nefast f. Nu-l însă deloc exclus să rămînem şi şase, rosteşte Toni sumbru, abia în.vîrtlndu-şi limba,în gură. Ai grijă, fră- ţioare, să nu rămînem şi fără tine... îşi saltă capul îngreuiat şi strigă la chelnerul ce moţăie în spatele barului: Garson, încă două Martinii... pentru pomenire I

CAPITOLUL AL ŞASELEA

----Ce dracu’ te-aduce încoace ? mă ia Franţoise în primire, introducîndu-mă în antreu, unde se şi opreşte aruncîndu-mi o privire nemulţumită. *

— Draga mea, am venit să te invit la masa de prinz.

— Eu pot să iau masa de prînz şi fără tine. Ceea ce, 'de fapt, mă şi pregăteam să fac.

Este, într-adevăr, gata de ieşire – o rochie dintr-un imprimeu scump, cu flori albe şi negre şi mănuşi lungi, albe. Pe femeia asta toate culorile o aranjează.

—■ Aseară te-am aşteptat să- vii, nu azi, îmi aminteşte Franţoise, privindu-mă cu aceeaşi nemulţumire.

;— N-am putut, a fost ucis cineva-la Centru. ■

' – Ştiu asta,. îmi răspunde ea cu indiferenţă. Apoi adaugă’: Fie, intră totuşi. Dacă tot ai venit...

Intrăm în *studio.* Franţoise îmi indică din privire un fotoliu şi se îndreaptă spre piesa cea mai preţioasă a mobilei, pentru a prepara ceva de băut.

— Deci eliminarea a şi început, spune ea punînd pe masă două pahare cu ricard şi o mică frapieră cu gheaţa. Numai că a început altfel de cum te aşteptai tu. De fapt, e un lucru care nu mă miră.

— Nu-i vina mea.

— De unde pot eu şti. Ieri ţi-am pus la ,dispoziţie un revolver, iar şase ore mai tîrziu un coleg de-al tău este găsit mort, răpus de cîteva gloanţe de acelaşi calibru.

— Milko nu mi-a făcut nici un rău ca să-l ucid.

— Mă gîndeam dacă nu cumva ai ochit în Kralev, dar l-ai doborît pe Milko. Cînd omul se trezeşte pentru prima oară cu o armă în mînă...

— Lasă glumele astea nesărate...

Gust din pahar şi-mi aprind o ţigară.

— Şi acum, ce vrei, să mă ţii' în tensiune ? întreabă ‘ Francoise. luînd şi ea una din „albastrele” sale.

— Tensiunea abia urmează, îi spun eu. Francoise, eu am fost martor la scena asasinării.-

— Foarte interesant, remarcă nepăsătoare bruneta. De asta îţi dai atîta importanţă ? Hai,, povesteşte, ce mai aştepţi I

Relatez pe scurt cele întîmplate. Trec sub tăcere unul sau două momente, care deocamdată nu-mi' sînt nici mie clare şi care abia ulterior ar putea fi elucidate. Francoise mă ascultă cu o expresie impasibilă, fumînd şi privind îngindu^ată spre terasă.

— Pe baza depoziţiilor tale, am . putea să-l reţinem pe Kralev, spune Femeia cînd termin relatarea.

— Şi să dăm totul peste cap, adaug eu. ■

— întocmai. Întrucît însă noi nu lucrăm la Palatul Justiţiei, nu văd’ de ce am face-o. Dar ieri de...ce nu m-ai informat despre convorbirea la care, ai tras cu urechea şi despre ceea ce intenţionai să faci ?

— Pentru că n-am considerat a fi ceva important. Şi pentru că nu mi-ai spus că ţii să te informez despre orice fleac. Dacă te-aş fi informat, ai fi spus : bine, acţionează. .

— Probabil.

. – Şi rezultatul ar fi fost acelaşi. ,

— Probabil. . .

— De aceea era de preferat să mă ţii tu la curent cu nişte lucruri. Habar n-aveam că Milko lucrează pentru voi.

— N-a lucrat pentru noi. Ne-a făcut mici servicii, ca foarte mulţi alţi emigranţi, dar n-a lucrat pentru noi.

— Şi nici nu v-a informat că. se pune la cale lichi- darea-mea ?

.— Ne-a informat. Dar asta nu reprezintă altceva decît tocmai un asemenea serviciu mic pe care oamenii de teapa lui îl fac pentru a se pune bine cu poliţia,.

— Dispuneţi de informaţii că ar fi lucrat pentru bulgari.?

Ea clatină din cap.
— Nici asta. Deşi din. verificarea făcută azi-diminea- tă a rezultat că un anumit timp au planat asupra lui asemenea bănuieli. Aici, a venit acum cîţiva ani, la o specializare, apoi a căzut sub influenţa emigranţilor şi a refuzat să se mai întoarcă în ţară. Dar întrucît nu existau motive serioase care să justifice această rămînere, un timp a fost pus sub observaţie.
— N-are prea multă importanţă, spun eu. Să-i lăsăm pe cei morţi în pace şi să ne întorcem la cei vii. Datele pe care ţi le-am cerut sînt extrem de necesare.
— Nu te nelinişti,. ţi le-am pregătit, îmi răspunde bruneta şi întinde mîna după geantă. Iată-ţi datele pe hîrtie oficială, cu antet, ştampilate şi semnate. Dimov ăsta al tău i-a jumulit într-adevăr pe şefii săi americani. Deci, tu faci o mare prostie evitîndu-i...
- — Francoise, o întrerup eu luînd hîrtiile, ajută-mă să înregistrăm o convorbire.
, — Ce convorbire ?
- — Cu caracter amoros. * - . \
- — Mă dau în vînt după aşa ceva.
— Degeaba, căci discuţia se va purta în .bulgară.
— Unde? X -
— La hotelul „Saint-Lazare“.
— Cînd? .
— Astăzi, mîine, poîmîine – nu ştiu exact.
— La ce oră ? – • . z •
• – După-amiază. pesemne, pe la cinci-şase.
— S-a făcut. Vom echipa de azi camera. Altceva?
— Emblema „Scorpion”. Cu tot tacîmul.
r .. – E gata. Ai s-o primeşti. Altceva?
— Să mergem să prînzim. ' .
— Pe tine omul nu te poate refuza cu nimic, oftează Francoise. Mergem, mai ales că sînt lihnită de foame. '
— Am pornit la plimbare sau la curse ? bombăneşte Mladenov văzînd acul vitezometrului.
Zburăm pe*Avenue du . General Leclerc cu peste o sută treizeci de kilometri la oră, lar un lider politia este dator să se gîndească la viaţa sa.
— Am impresia că sîntem filaţi, îi explic eu fără a ridica piciorul de pe pedala de acceleraţie.
I – Imposibil. Mladenov nu poate fi filat.
— Poate, răspund -eu cu blîndeţe. Ca oricare altul. Tipii ăştia n-au nimic sfînt.
Pînă în acest'moment încă nu sînt sigur dacă sîntem sau nu* filaţi. Cînd îmi arunc însă privirea în oglinda retrovizoare, descopăr că Gitroenul negru a apărut din nou undeva 'în spate; la intersecţia Alăsia. Reduc puţin viteza' pentru a traversa bulevardul Brune, trec de Porte d’Orleans şi apăs pînă la refuz pedala de acceleraţie.
— Dacă sîntem, într-adevăr, filaţi- şi dacă ai de gînd s-o ţinem tot într-o goană, atunci mai bine să ne în- torcem, remarcă nervos bătrînul.
Firește,, după ce abia am reuşit să-l scot din casă, nu intenţionez cîtuşi de puţin să-l pierd tocmai acum.
— Nu te teme. N-o s-o ţinem tot într-o goană. Vom merge la un meci. Doar cîteva minute am să te rog să mai .ai răbdare.
Deşi nu arată cîtuşi de puţin entuziasmat de promisiunea mea, pentru Mladenov un meci’ este de preferat perspectivei de a fi desfigurat său ucis la cea mai mică ezitare a mîinii mele pe volan. De fapt, o. sută patruzeci de kilometri nu reprezintă o – viteză fantastică pentru un Jaguar, dar cîndx acest Jaguar abia se mai ţine în încheieturi şi prinde să vibreze, ca • în cazul’ de faţă, viteza devine destul de perceptibilă.
Mai arunc o privire în oglinda retrovizoare şi în clipa în care Citroenul negru reapare departe în urma .mea, cotesc brusc spre stadionul „Buffalo“. Trei minute mai tîrziu îmi parchez deja rabla în mijlocul puzderiei de maşini şi, înghiontindu-l uşor pe Mladenov, îl introduc îh stadionul ce răsună de strigătele vînzătorilor. Cirie doreşte, n-are decît să ne caute aici în compania a douăzeci de mii de persoane.
Plimbarea cu bătrînul fusese în prealabil bine chibzuită ; avusesem grijă să mă asigur cu două bilete pentru „Buffalo” şi să le folosim în cazul că vom fi urmăriţi, căci ţineam foarte ~mult ca discuţia mea cu Mladenov să aibă loc chiar azi. Biletele cumpărate anti-
cipat ne asigurau locuri într-un sector bun – aproape de pistă şi departe de intrări. Dacă i-ar fi trecut cuiva prin, cap să se ţină de noi, ar fi fost încă de departe remarcat, fără a' mai vorbi de sutele de înjurături pe care le-ar fi recoltat înainte de a reuşi să se apropie de noi.
Stadionul ■ este ticsit de lume. Zeci de ’vîn- zători îşi reclamă cu voce tare şi melodioasă bomboanele mentolate şi îngheţata de ciocolată. Megafoanele revarsă asupra mulţimii un twist răguşit.' Undeva în apropiere urlă de mama focului motoare ambalate. Iar deasupra acestei întregi babilonii, o faţă imensă de femeie, cu un zîmbet orbitor, ne sugerează că preparatele „Persil“ spală „ideal”, de parcă toată mulţimea asta s-ar fi adunat aici ca să spele rufe.
— Am impresia că ăsta nu e meci de fotbal, rosteşte Mladenov pe un ton de cunoscător cînd ne Ocupăm locurile.
Gîndul că a supravieţuit goanei nebuneşti . îi creează bătrînului o stare de plăcută însufleţire.
— Stock-car, -explic eu succint. Meci internaţional Franţa-Belgia. Şi pentru a mă feri de explicaţii suplimentare, întreb : s
-— Mi se pare că Lida nu era .acasă ?
— .A ieşit cu Kralev. Fata asta h-a reuşit nici pînă acum să se aclimatizeze. Numai necazuri am de pe urma ei. .
—. Ce fel de necazuri ?
— Oum, ce fel ? Ţi-o încredinţasem ţie, iar tu te-ai fofilat... Ei, asta ar mai fi de înţeles j tu încă nu ţi-ai făcut un rost şi nu-ţi arde de însurătoare. Apoi a avut ce a avut cu Milko, dar. ăla a fost un papă-lapte şi bine că a fost un papă-lapte, că n-a ieşit pînă la urmă nimic. Iar acum nu-t mai vrea nici pe Kralev. Tu n-ai decît să crezi ce pofteşti despre Kralev, dar ăsta-i un om serios şi are intenţii serioase, iar podoaba de fiică-mea se poartă cu el de parcă n-ar avea de a face cu un bărbat, ci cu un balaur cu o sută de capete.
— Păi văd că ies împreună, ce vrei mai mult ?
— Ies... Dar ca să iasă, trebuie să ţip la ea. Şi asta după ţipete, şi scene în bucătărie. De parcă s-ar fi ho-
tărît să-mi stea toată viaţă ca un bolnav în spinare !
Bătrînul tace şi priveşte distrat terenul, care este imens şi înconjurat de o' pistă comodă şi lată. Dar se pare că azi această pistă nu va fi folosită tocmai pentru că este extrem de comodă şi situată prea aproape de. tribune. Urmează o a doua pistă,, interioară, accidentată şi desfundată, presărată ici-colo cu bariere alcătuite din butoaie metalice pentru benzină, anvelope auto, mormane de pămînt. În clipa aceea pe teren, în două rîn- duri lungi, apar, stîrnind mare larmă şi vuiet, concu- renţii.
— A, deci ,e • vorba de un concurs automobilistic, mormăie Mladenov. O întrecere între rable.
— Cam aşa ceva,.îi răspund eu scurt, căci n-ani idee, dar nici nu mă interesează în mod deosebit ce anume reprezintă „stock-car“-ul.
Maşinile intrate pe stadion sînt într-adevăr rable în sensul cel mai propriu al cuvîntului. E vorba de veterani de tcate mărcile – Peugeot, Renault, Citroen, Oldsmobil, Chevrolet şi chiar un imens Packard antediluvian. Deşi buşite şi ■ strivite pînă . peste poate, ele au o ţinută festivă, căci de curînd pesemne, ieri sau azi- dimineaţă. au fost date cu o vopsea de lac obişnuită. Maşinile unei echipe sînt vopsite în albastru-deschis, iar ale celeilalte, în alb.
— Deci, aşa stau lucrurile, spun eu vag în’timp ce maşinile celor două echipe se grupează de ambele părţi ale tribunelor centrale. Şi la ce concluzie s-a ajuns în’ legătură cu asasinarea lui M:lko ? . .
; – Pâi la ce concluzie să se ajungă ? îşi ridică Mladenov sprincenele. Comuniştii i-au făcut de petrecanie, e clar. E clar că vor să lichideze. Centrul Oamenii ăştia n-au nimic sfînt.
— Dumneata chiar crezi în ce spui, sau o faci doar aşa, pentru propagandă ?
. – .Doar n-o să mă apuc să fac cu tine propagandă 1 Nu simţi încotro se îndreaptă lucrurile ?
— Simt, Lucrurile se îndreaptă într-adevăr spre lichidarea Centrului, dar nu de către comunişti, ci din ■ interior. ‘ .
— Văd că iar vrei să pui totul pe seama lui Dimov şi a lui Kralev.
— Exact. Numai că nu e vorba de lucruri pe care le scot din burtă, ci pur şi simplu de fapte studiate, care dumitale îţi scapă.
— Ei, da, că Miadenov doarme...
— Te adorm ei. Mai ales în ultimul timp sînt puşi cu tot dinadinsul să te adoarmă : *„Bai* Marine încoace, *bai* Marine încolo”. Şi simplul fapt că ei pun atîta străduinţă să te adoarmă ar trebui să-ţi dea serios de gîndit. O anestezie mare precede întotdeauna o mare intervenţie chirurgicală. Se pregătesc să-ţi amputeze capul.
— Ce vorbe-s astea ! rosteşte Miadenov.
— Păi tocmai asta-i, că nu-s numai vorbe, unii le şi transformă în fapte. De ce, mă rog, crezi că l-au lichidat pe Milko ?
Pe pista desfundată s-au aliniat două echipe – albii şi albaştrii – din cîte şase maşini. în faţa lor aşteaptă o maşină vopsită în linii albe şi roşii, ca o zebră de un soi mai aparte. în clipa aceasta „zebra” demarează slobozind un şuier asurzitor cu sirena, iar în urma ei dau buzna maşinile celor două echipe, presînd şi insistînd să înainteze, dar fiind reţinute deocamdată de ,,zebră“. Brusc maşina alb-roşie o ia într-o parte şi părăseşte pista, dînd cale liberă celor două echipe. Rablele se năpustesc pe drumul

desfundat, fiecare străduindu-se să le depăşească pe celelalte şi, totodată, să împiedice înaintarea celei mai apropiate maşini adverse. Se declanşează un şir de izbiri şi tamponări de caroserii şi de aripi, de bare şi de tampoane în vuietul inimaginabil al motoarelor şi-n urletul exaltat al publicului.

— Tu ştii ’ cine l-a lichidat pe Milko ? îmi strigă Miadenov la ureche.

— Ştiu şi cine şi de ce, urlu eu răspunzîndu-i. Milko ne simpatiza şi ei au simţit că e de partea noastră, de aceea l-au lichidat. Mai zilele trecute s-a 1 lev : „Să terminăm odată cu articolele astea anonime ! Articolul redacţional trebuie să fie al lui Miadenov 1 E un nume, o autoritate 1“ Kralev s-a făcut galben. Şi asta pe Milko l-a costat viaţa...

Versiunea mea nu este întru totul născocită. Realmente nemulţumit de articolele anonime, Milko .îi spusese lui Kralev în legătură cu numărul aflat sub tipar că o publicaţie nu poate fi făcută numai din materiale anonime.

Vuietul din jurul nostru se intensifică. Una dintre maşinile albastre sare în afara pistei şi se răstoarnă, într-acolo se îndreaptă în fugă oameni cu halate albe.. Un Plymouth belgian se răstoarnă şi el şi se aprinde. Şoferul abia reuşeşte să se tîrască din cabină. Celelalte, rable continuă să zboare în zigzag, să se fugărească şi să se izbească, cu • portierele harcea-parcea, cu măştile' aproape smulse, tîrîndu-se şi zdrăngănind pe jos, cu radiatoare şi rezervoare curgînd, făcînd un zgomot de neimaginat şi scuipînd nori de fum.

— Dacă era numai pentru asta, s-ar fi mulţumit să-l înlăture din Centru I îmi urlă Mladenov din răsputeri la ureche.

— N-aveau cum. După ce mă înlăturaseră pe mine, n-aveau cum să-l mai scoată şi pe el. Mai ales că Milko nu era singur şi neajutorat ca mine, avea legături în rîndul emigranţilor, care ar fi intervenit... Aşa că aii recurs la o viclenie': pe mine m-au înlăturat din Centru, pe Milko l-au lichidat, punînd crima pe seama comuniştilor, apoi va veni rîndul dumitale şi vina o vor da tot pe comunişti. În felul acesta statu-quo-ul va fi restabilit. Restabilirea statu-quo-ului, asta urmăresc. ei, *bai* Marine 1. Să-şi facă mendrele în voie ca înainte, fără să le mai stea nimeni în cale! răcnesc eu în urechea lui.

Zgomotul e atît de mare, încît nimeni nu ne aude şi nu ne bagă în seamă. Publicul urlă şi sare de pe locuri încurajînd distrugerea reciprocă de pe pistă, în timp ce eu şi. Mladenov facem schimb de urlete în legătură cu o altă distrugere reciprocă, mai puţin numeroasă, dar mai lipsită de scrupule.

— Nu.văd ce pot ei avea împotriva mea, se încăpă- ţînează bătrînul. Deocamdată sînt cu ei şi nu le stau, cu nimic în cale.

— Le stai în cale prin simplul fapt că exişti, că eşti o mare firmă, cum ei nu vor fi niciodată, că americanii ţin la dumneata, deşi grosul banilor intră în buzunarele lui Dimov. Pentru asta te vor lichida Dimov şi Kralev, căci atîta timp cît trăieşti, dumneata vei constitui necontenit o ameninţare pentru ei. Deocamdată ei nu dispun dccît de bani, dar după ce te vor lichida, vor dispune şi de toată puterea 1

— Ce bani, bre ! Faci ce faci şi tot de bani aduci vorba ! începe să se enerveze Mladenov, care, la cuvîn- tul ,,bani“, devine de fiecare dată nervos.'

— Ai răbdare să-ţi spun 1 Şi am să-ţi dovedesc ! Cu fapte şi cu acte...

Prima competiţie din douăzeci şi patru de etape e pe terminate. Din cele douăsprezece hîrburi n-au supravieţuit decît două – un Peugeot alb şi un taxi albastru Citroen. în ultima manşă însă, Packardul ieşit din formaţie . la un viraj reuşeşte să se urnească din loc şi, în marşarier, intră în Peugeot răsturnîndu-1. Echipa Franţei iese învingătoare, deşi cu un singur reprezentant.

Deasupra stadionului se aşterne o linişte relativă. Ambulanţe şi maşini de remorcat se deplasează în grabă şi curăţă terenul. Ţipetele contenesc. Prinde să bîzîie zgomotul uniform al discuţiilor calme.

Scot din buzunar actele oficiale eliberate de bancă şi i le întind lui Mladenov cu un gest nepăsător.

— Deşi mai adineaori mi-ai zis că ai verificat totul, aruncă totuşi o privire şi pe extrasele astea.

Mladenov examinează actele în grabă, apoi le mai citeşte o dată, cu atenţie :

— Nu se poate...

— Ei, asta-i bună ■ „Nu se poate[11]. Parcă n-ai vedea că-i vorba de nişte hîrtii oficiale. în afara contului pe carc-l ştii dumneata, Dimov mai are alte două, unde-şi depune lunar veniturile secrete. Aşa că, în linii mari, ai dreptate : primiţi amîndoi la fel, doar că partea lui c înmulţită cu zece...

Contasem eu, firește pe un anumit efect a! acestor extrase de cont,* dar nu într-o asemenea măsură. Faţa lui Mladenov devenise' treptat pămîntie. buzele vinete, ochii i se umpluseră de sînge.

— Mi-o plăteşte el pentru asta... îmi poţi lăsa actele ? ?

— Păi pentru dumneata le-am procurat. Vreau însă să te previn: fără prostii! În momentul de faţă atmos- . fera .este atît de încărcată, încît vei fi lichidat chiar şi la cea mai mică încercare de răzvrătire. Trebuie să-ţi intre bine în cele din urmă în cap acest lucru, *bai* Marine : te vor lichida fără să stea o clipă pe gînduri I

Mladenov încearcă să fie lucid şi să-şi – stăpînească furia. Apoi îmi întinde hîrtiile :

— Mă rog, ţine-le la tine. Şi ce-i de făcut în cazul asta? ■

În acelaşi moment, douăzeci şi patru de maşini, îngrămădite dincolo de „zebra” alb-roşîe, demarează brusc, umplînd stadionul cu vuietul motoarelor.

— Am să-ţi spun ce-i de făcut, răcnesc eu din râs-. puteri. M-am gîndit la toate. Şi fii convins că noi îi vom avea pe ei, nu ei pe noi 1 . H 7

Actuala competiţie reprezintă o adevărată orgie a distrugerii. Maşinile sînt atît de îngrămădite una în- tr-alta, încît mai mult se izbesc decît înaintează şi deasupra turmei, alb-albastre se răsucesc nori de fum de benzină. Rareori reuşeşte cî te o rablă să se desprindă, – urmată însă pe loc de alte cîteva, care-i taie calea, o izbesc din spate şi lateral, pînă ce o aruncă la vreo cotitură în afara pistei. Publicul urlă frenetic, agitînd stoluri de braţe, umbrele şi pălării.

— Nu plecăm ? se încruntă Mladenov. Simt că-mi plesneşte capul în balamucul ăsta. '

— N-avem cum să ne strecurăm de aici. Va trebui să aşteptăm pînă la sfîrşit.

- Şi noi continuăm să rămînem în mijlocul mulţimii, preocupaţi de treburile noastre, în timp ce pe. terenul din faţă, cu mîinile încleştate pe volan, bieţii mercenari z luptă pentru prestigiul şi viaţa lor, înecîndu-se în fumul otrăvitor de benzină, dîndu-se de-a berbeleacul şi strecurîndu-se anevoie din maşinile cuprinse de flăcări.

în micuţa cafenea din Montrouge nu se află dccît cîţiva clienţi dc-ai casei, instalaţi la bar. Mesele din faţa cafenelei sînt goale. De aici şoseaua se vede destul de bine, orice nou-venit poate fi de departe remarcat.

— în primul rînd, îi spun eu sorbind din paharul cu bere, nici un fel de discuţii acasă. în locuinţa dumî- tale e instalată aparatură.

Mladenov dă să exprime ceva ce ar putea fi îndoială sau nemulţumire, dar eu îl opresc cu mina.

■— Din moment ce ţi-o spun, înseamnă că aşa e. în a! doilea rînd – cît mai puţine contacte cu'mine. De căutat am să te caut numai eu, şi asta doar în caz de forţă majoră. Şi în al treilea rînd – nici un fel de aluzii din care să reiasă că ai fi suspicios sau nemulţumit. Ca şi cum n-ai aflat nimic şi nu s-ar fi întîmplat nimic.

Pînă aici Mladenov nu are nici o obiecţie la sfaturile mele. Cu teama cc-l caracterizează, acceptă pe loc orice măsură de securitate.

— Principala noastră sarcină este să-l scoatem pe Dimov din formaţie Asta îţi va asigura primul loc. Mai întîi va trebui însă să-l scoatem din ţîţîni şi să-i orientăm furia în altă direcţie, în afara noastră. Diseară, mîine sau cel mai tîrziu poimîine, îţi voi a luce o înregistrare. Ai un magnetofon ?

— La ce-mi trebuie ? ridică Mladenov din sprîncene.

— Bine, îţi aduc eu şi un magnetofon. îl chemi pe Dimov şi-i pui înregistrarea. Are să-şi iasă din minţi, dar nu împotriva ta sau a mea. Ceea ce şi urmărim, de fapt.

— Şi dacă mă întreabă de unde am înregistrarea ?

— îi spui că înregistrarea ţi-a fost adusă de un francez, care s-a prezentat ca angajat al hotelului ,,Saint-Lazare“. Că acesta ar fi zis că înregistrarea va fi de mare interes pentru prietenul dumitale Dimov şi ţi-a cerut pe ea cinci sute de franci, fiind în mari dificultăţi financiare, iar dumneata ai luat-o pe două sute... •

— Şi dacă Dimov n-arc să creadă ?

Asta n-are nici o importanţă Te asigur ou că după ce ascultă Înregistrarea, gînd: r o 'ui se .or îndrepta în cu totul altă direcţie.
.

— Cred că n-ar strica, pentru a fi şi mai convingător, să-i cer cei două sute de franci ?...

— Fireşte. Ca să pună mina pe rola asta, dă el şi mai mult...

— Dar despre ce fel de înregistrare e vorba ?
— Ai să vezi. Doar o s-o asculţi... Şi ţine seama că asta nu va fi decît prima mişcare.
— Ai chibzuit totul temeinic ?
— Totul. Pînă la ultimul amănunt. Şi în toate variantele posibile. Fii pe pace. S-ar putea să nu treacă nici măcar o săptămînă şi dumneata să ajungi în fruntea Centrului.

Scurtez deliberat termenul, ca să-i insuflu bătrînului mai mult curaj. Cînd e vorba de termene apropiate, pînă şi cei mai slabi de înger capătă curaj, fără a realiza însă că pentru a trece pe lumea cealaltă e de ajuns şi o singură secundă. -

Cînd mă întorc însă în aceeaşi seară acasă cu magnetofonul proaspăt cumpărat, beneficiez şi eu de o anumită doză de curaj. Pe masa din *studio* mă aşteaptă o piesă bine ambalată, aducînd a aparat de radio auto, iar lîngă ea – o rolă cu bandă de magnetofon.

Pregătesc magnetofonul pentru redare şi pun rola reflectînd abătut la această soartă a mea de a trăi şi de a mă mişca parcă gol sub privirile unor necunoscuţi. Ţi se ascultă convorbirile, eşti urmărit cu maşinile, ţi se intră şi ţi se pleacă din locuinţă în lipsa ta.

Pornesc magnetofonul şi banda începe să se învîr- tească lent 1 '

,,Toni, dragostea mea, nu mai pot fără tine... ■ De-o sută de ori pe zi simt nevoia să te am lîngă mine...“

E vocea catifelată şi lascivă a lui Merry Lamour. Urmează replica acră a lui Toni :

,,Ai de gînd să-mi dai în sfîrşit cei trei sute de franci pe care mi î-ai promis, sau ai .să arunci din nou vina pe tembelul ăla de Dimov...“

Şi aşa mai departe.

Lugubra prezicere a lui Toni se împlineşte şi pentru a doua oară. Doar că nici de astă dată următorul nu sînt eu. Următorul e Toni însuşi.

Inmormîntarea se dovedeşte a fi mult mai solemnă decît mă aşteptam. în urma carului mortuar – o maşină neagră – care se deplasează cu o viteză mai mare decît s-ar cuveni într-o asemenea ocazie, mai zboară vreo cincisprezece maşini, în care, în afara oamenilor de la Centru, se află şi reprezentanţi ai diverselor fracţiuni ale emigraţiei. O mare durere îi împacă pe oameni.

Bătrînul meu Jaguar se deplasează la urmă de tot, netransportîndu-l decît pe propriul său stăpîn. E plictisitor să fii singur şi sînt convins că Mladenov n-ar fi refuzat să-mi ţină companie pentru a face economie la taxi, dar nu e momentul în care să ne permitem intimităţi.

Intrat pe bulevardul Clichy, cortegiul se destramă, apoi coteşte spre cimitirul din Montmartre. Operaţia de parcare a maşinilor ia destul timp şi creează un anumit haos în desfăşurarea procesiunii funerare, dar îndoliaţii reuşesc în sfîrşit să se regrupeze în urma catafalcului spre a-l conduce pe defunct pe ultimul drum. Trecem pe sub podul larg de fier, pe care maşinile rulează cu zgomotul lor banal şi cotidian, şi apucăm pe aleea principală, pe lîngă capele, plăci comemorative şi tot felul de sculpturi de fiinţe înaripate. Toni se va odihni în acest cimitir împreună cu Ileine şi Stendhal.

Cînd ajungem la locul respectiv, totul este deja pregătit pentru coborîrea sicriului. Cineva trebuie să rostească totuşi o cuvîntare. Această onoare îi revine lui Mladenov, decanul de vîrstă. Aşa cum stă. în lumina cenuşie a dimineţii înnorate, îmbrăcat cu costumul său negru, cu faţa palidă şi buhăită, bătrînul are. într-adevăr o expresie de tristeţe solemnă. îşi ridică mîna osoasă într-un gest retoric de duzină şi anunţă că-l înmormîn- tăm pe scumpul şi neuitatul nostru confrate Toni, dar aici se poticneşte, neamintindu-şi numele de familie al defunctului, care întreaga viaţă a fost pentru toată lumea pur şi simplu Toni. ,,Tenev“, îi şopteşte Kralev cu
vocea sa de trâmbiţă. Da. scumpul şi neuitatul nostru Toni Tenev.

Cuvîntarca funebră, iniţial oarecum fără vlagă şi dez- lînată, capătă treptat nerv şi orientare ideologică. însufleţit pesemne de gîndul că în curînd va fi unicul şef al Centrului şi că are în preajmă două duzini de reprezentanţi ai emigraţiei în faţa cărora trebuie să brieze, Mladenov începe să vorbească despre tînăra gardă de luptători, garda de nădejde, al cărei reprezentant este răposatul, precum şi despre fapte de arme, de eroism şi spirit de abnegaţie, ca şi cum Toni ar fi căzut pe cîmpul de luptă şi n-ar fi fost ucis de şeful său pentru o stupidă poveste de alcov.. Sînt rostite şi cîtcva cuvinte despre idealurile noastre naţionale, pe. care le slujim cu toţii după puterile noastre, despre libertate, al cărei soare va trebui mai devreme sau mai tîrziu să lumineze mult-în- cercata noastră patrie, precum şi despre faptul că orice asemenea pierdere, oricît de grea ar fi ea, trebuie să constituie un semnal'de luptă pentru o şi mai puternică strîngere a rînclurilor. După care lui Toni i se adresează un apel să se odihnească în pace şi să-i fie veşnică amintirea.

Poate tocmai pentru că este rostită în vechiul şi apreciatul stil, verificat de timp, al anilor treizeci, cuvînta- rea produce un anumit efect. Cîteva reprezentante- ale sexului frumos slobod două-trei lacrimi şi chiar Şarpele rămîne cu gura căscată şi nemişcat ca un buştean, uluit probabil de faptul că se pot spune atîtea vorbe despre un neisprăvit ca Toni.

Răsună apoi răpăitul specific şi identic în toate colţurile lumii al bulgărilor ce cad pe sicriu şi îndoliaţii încep să plece. Primii pleacă Dimov, Kralev şi Mladenov, urmaţi de Corb şi de Şarpe, iar în urma lor – reprezentanţii fracţiunilor emigraţiei. Eu stau puţin mai deoparte, între un chiparos şi o alegorie de piatră năpădită de muşchi, şi aştept plecarea lui Merry Lamour pentru a putea intra în vorbă cu ea. Dar nici Merry nu se grăbeşte şi aşteaptă, la umbra unei capele, plecarea celorlalţi. în cele din urmă, după ce toată lumea părăseşte locul, ea se apropie de mormîntul proaspăt şi pune pe
■ furiş pe ţărîna lui bucheţelul de nu-mă-uita pe care pînă acum I a ţinut ascuns între mănuşi'şi geantă Gest-miş- „câtor şi discret

Cînd mă apropii de îndoliată, corpul ei masiv aproape că tresare de spaimă.
— Trebuie să discutăm ceva cît mai repede şi între patru ochi, turui eu în şoaptă.
Mirată din cale-afară de propunerea mea,'femeia mă priveşte; dar clatină din cap : . ■
— Exclus. Dimov mă aşteaptă la maşină.
. – Atunci ne vedem mai tîrziu. ..
— Unde’
Indic o adresă pe care abia în dimineaţa asta am aflat-o de la Frăncoice
_ Cînd ? - ' • . '
— Peste o oră. Se poate ?
Ea încuviinţează din cap, Apoi aruncă o privire vi- gilivntâ în jur-şi îşi continuă drumul spie ieşire.

Mai aştept cîteva minute pentru a fi sigur că toţi îndoliaţii s-au risipit, după care părăsesc şi eu cimitirul şi mă îndrept spre Jaguarul parcat ceva mai încolo, pe . bulevard. '

locuinţa din tubourgul Montmartre, a cărei cheie am primit-o de la Francoise, se dovedeşte a fi un mic apartament, cam întunecos, dar confortabil, bine utilat cu tot ce e necesar, inclusiv, după toate probabilităţile, şi cu aparatură de ascultare. Aceasta din urmă este în prezent pentru mine lipsită de orice importanţă, cu condiţia ca cel care ascultă să nu fie Dimov. '

În * frigiderul din bucătărie descopăr, plăcut surprins, **’ o** sticlă de ricard şi apă gazoasă. îmi torn o doză moderată din băutura gălbuie, îmi aprind o ţigară „verde*[1] şi mă aşez sâ-mi. trag niţel sufletul în micul hol. Mobila din hol este uzată, dar destul de potrivită pentru întîlniri de lucru cu persoane necunoscute. Există chiar şi o canapea roşie-zmeurie, deasupra căreia este agăţată o farfurie de porţelan cu inscripţia : „Să nu faci dragoste sîmbăta. pentru că nu vei mai avea ce face du- minica“. Oportună prevenire – hotărăsc eu în gînd, deşi astăzi nu-i sîmbătă/apoi trec la alte probleme.

Moartea lui Toni survenise ieri după-amiază, exact la o zi după ce Dimov intrase în posesia înregistrării. în timp’ ce se cinstea cu Corbul la „Cafeneaua bulgarului'*, Toni, simţise brusc că i se face rău, iar puţin după aceea decedase. Medicul de casă al oamenilor de la Centru '— un emigrant cu un imens cap chel şi cu ochelari fumu- – rit— constatase că e vorba de un atac de cord provocat de abuzul de alcool. Diagnosticul, deşi foarte verosimil în cazul lui Toni, nu fu crezut de nimeni ca fiind real. Se vede .treaba că legăturile lui Tony cu Merry Lamour constituiau de mult un secret public. Aşa că toată lumea căuta cauza crizei cardiace în ultimul pahar băut de răposat, adus de Corb la porunca şefului său. Oricum, nimeni nu avea de gînd să răscolească o poveste care, cu excepţia victimei, nu aducea nimănui nici • un prejudiciu şi faţă de care nici autorităţile nu manifestau vreun interes.

îmi termin paharul şi-mi consult ceasul doar aşa, ca să ştiu cît.e ora, căci ar fi o naivitate să te aştepţi la punctualitate din partea unei femei ca Merry Lamour. După douăzeci de minute de la ora fixată, se aude soneria de la uşă şi eu mă ridic să-mi întîmpin musafira.

— Abia am scăpat. Nici măcar n-am reuşit să'-mi schimb costumul, îmi explică ea, răsuflînd * uşor precipitat şi cercetînd la repezeală ambianţa, pesemne pentru a se dumiri dacă locuinţa este pentru întîlniri de alcov sau de lucru. [1] *-

Femeia se „aşează pe canapea, îşi aruncă geanta şi mănuşile şi oftează : .

— în ultimul timp Dimov al nostru a devenit extrem > de suspicios. ..

— Sper că n-aţi fost urmărită. în condiţiile actuale n;ar fi un lucru prea oportun.

—- Nu vă speriaţi, nu sînt profană, mă linişteşte ea.

Aceste cuvinte îmi amintesc pe loc de modul ei viclean de a iscodi de jur împrejur cu privirea, dar nici asta nu mă linişteşte pe deplin. Merry Lamour se laşă pe canapea, îşi încrucişează coapsele masive şi mă priveşte cu un zîmbet încurajator. Costumul ei negru este într-adevăr de doliu, dar priveliştea de sub fusta sus ridicată lezează puţin- impresia de îndurerare. De fapt,

imensele ei coapse dezgolite nu mă intrigă în mod deosebit : femeile predispuse la îngrăşare nu sînt genul meu.

— Este vorba de viaţa dumneavoastră, îi spun cu în loc de introducere. *

Merry îşi aşază imediat picioarele unul lingă altul şi se apleacă înainte. ' •

— De viaţa mea ? Vreţi să spuneţi....

— Exact, încuviinţez eu. Viaţa dumneavoastră este în pericol. Cauza morţii lui Toni vă este cunoscută, [s]P[e]r ? '

— Fireşte : un atac de cord.

— Se pare că dumneavoastră sînteţi singurul om din toată emigraţia care nu este încă la curent. Toni nu a murit de un atac de cord, ci pur şi simplu a fost, otrăvit. L-a otrăvit Dimov, sau mai .exact Corbul, din
[1] ordinul lui Dimov.

. — Nu se poate... • .

-— Sper că realizaţi de ce l-a otrăvit Dimov pe Toni. Rămîne să vă mai pun la curent cu cîteva amănunte. Dumneavoastră vă întîlneaţi cu Toni la hotelul „Saint- Lazare". Discuţia pe care aţi purtat-o însă cu el la ultima întîlnire a fost înregistrată pe bandă de magnetofon... -

— Nu se poate... . ■ ■

— Conţinutul acestei discuţii a fost în linii mari următorul... ’

Repet din memorie momentele mai importante ale – înregistrării, fără a evita replicile, erotice ale lui Merry, şî nici epitetele lui Toni la adresa lui Dimov. Femeia stă şi mă ascultă cu gura căscată, aproape tot aşa cum
• stătuse şi Corbul la înmormîntare.

— Iar această bandă i-a fost predată de către un ticălos lui Dimov şi .se află în prezent în posesia acestuia...

— Nu se poate....

— Şi tocmai din cauza acestei benzi a fost asasinat – Toni. Mă tem ca nu cumva tot din cauza ei să vi se tragă şi dumneavoastră moartea.

Un altul în locul lui Merry m-ar fi întrebat probabil de ce anume mă preocupă atît de mult soarta sa. Merry însă nu manifestă asemenea suspiciuni. Merry Lamour
consideră absolut normal ca întreaga omenire să fie preocupată de viitorul ei.

— Are să mă sugrume, şopteşte îndoliata. N-am pomenit niciodată un bărbat mai gelos.

— Nu-i exclus să vă şi sugrume Dar ăsta n-o să se întîmple chiar imediat. Ci peste cîteva zile. Dacă aţi muri imediat după Toni-, s-ar isca nişte bănuieli...

’ – Ce să zic, frumos mă mai liniştiţi 1

’ – Acum nu e nevoie să ne liniştim,, ci să luăm măsuri. Dacă veţi' da dovadă de precauţie şi-mi veţi Urma sfaturile, vă pot garanta o viaţă îndelungată.

— Şi ce trebuie să fac ?

- – Ajungem noi şi acolo. Spuneţi-mi mai întîi cum stă treaba cu testamentul ?

Merry Lam.our mă priveşte suspicios :

— Ce testament ?

— Şi-a făcut Dimov testamentul în favoarea dumneavoastră ? o ajut eu. . -

Şi văzînd că privirea femeii devine şi mai suspicioasă, adaug: ■ ■ ' • ‘ .

— Urmăriţi-mâ bine, Merry : ceea ce vă revine prin lege nu vâ poate lua nimeni şi n-am permite nimănui să facă o asemenea tentativă. Pur şi simplu eu vreau ■ să ştiu dacă v-aţi asigurat în caz' că lui Dimov i s-ar întîmpla vreo nenorocire. • .

Femeia tace’ un timp, fixînd cu privirea virfurile ascuţite -ale pantofilor ei eleganţi, şi îşi încordează cir- cumvoluţiunile cerebrale. Gîndurile i se reflectă atît de clar pe faţa ovală şi nătînga, ca şi cum le-aş urmări pe un ecran. Nefiind chiar atît de neajutorată în problemele materiale, Merry ajunge curînd la concluzia .că dacă lui Dimov i se întîmplă vreo nenorocire, ea nu va avea decît de cîştigat.

— Testamentul e făcut demult, şi încă după toate regulile, rosteşte în cele din urmă îndoliata. De ce credeţi dumneavoastră că m-am încurcat cu boşorogul ăsta ? Păi el nu mai e bun de nimic altceva decît să mă spioneze şi să-mi otrăvească viaţa. La început a încercat să mă ispitească cu nişte fleacuri, dar după ce a văzut că cu Merry Lamour aşa ceva nu tine.. s-a învoit să facă testamentul. Asta nu-i o problemă, a
întors-o pînă la urmă boşorogul. Că- el, cică, n-arc alţî moştenitori.-. - •

— Bine, încuviinţez eu. Din cîte ştiu, îi folosiţi maşina, nu-i aşa ?

— Păi de ce să nu i-o folosesc ? I,

— Perfect. Aveţi o cheie a dumneavoastră ?

— N-am.

— Nu-i nimic. Şi mai bine. Deocamdată nu vi se cere decît următorul lucru ; să-i luaţi încă astăzi maşina sub un pretext oarecare. înainte însă de a-i restitui cheia, scoateţi medalionul, cu „scorpionul" şi înlocuiţi-l cu cel de aici. . .

La cuvintele astea îi întind lui Merry Lamour emblema ce-mi fusese procurată de Francoise.

-— Leit ca al lui I exclamă îndoliata. Asta-i tot ?

— în ceea ce vă priveşte, asta-i tct deocamdată. Dar să-vă pur taţi ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, ca şi cum n-aţi discutat cu nimeni şi n-aţi aflat nimic.

— în privinţa asta puteţi fi pe pace. La figuri de-astea mă pricep de minune, doar am fost artistă.

îşi ia geanta şi pune .emblema într-un mic compartiment al ei.

— Şi nu vă lăsaţi geanta aşa, la întâmplare.

> —: Fiţi pe pace. De geantă nu mă despart niciodată, Dar ce interes aveţi să schimbaţi medalionul ?

■—' Are şi treaba asta rostul ei. Am să vă explic ulterior. .,.-'..■•

— Aveţi însă grijă să nu mă sugrume. Asta înnebuneşte cînd îl apucă gelozia....

— V-am spus : fiţi liniştită. Urmaţi-mi sfaturile şi veţi trăi pînă la adinei bătrâneţe.

■— Ţine-mă, Doamne, cît mai mult tînără...

— La fizicul dumneavoastră asta nu e greu. Sînteţi o femeie fermecătoare, Merry î înaltă şi durdulie, astă da femeie !

— Adevărat ? se luminează îndoliata şi din nou se reazemă pe spate pentru a-şi dezgoli coapsele. Iar aici toţi bărbaţii sînt leşinaţi după scrumbii...

— Agăţătoare pentru lenjerie modernă, spun eu dispreţuitor. Asta ţine tot de preversiune... Apropo, adineaori aţi pus flori de nu-mă-uita pe mormîntul răposatului..;

- – Sînt de o sensibilitate absurdă, recunoaşte Merry dezgolindu-şi şi mai mult coapsele masive.

— Asta îmi aminteşte de ceva. N-aţi auzit cumva ca în discuţiile dintre Dimov şi Kralev să vină vorba de nu-mă-uita ?

— Ei nu discută niciodată în prezenţa mea. în orice caz, să nu vă faceţi iluzii că cei doi pot vorbi despre flori. .•.

—' S-ar putea să aveţi dreptate, încuviinţez eu şi-mi consult ceasul. Cred că e timpul să plecăm.

Este evident că Merry ar fi dispusă să mai rămînă o vreme, dar nu obiectează.

— Şi dumneavoastră îmisînteţi foarte simpatic, spune ea cu un zîmbet plin de promisiuni, apropiindu-se de mine. M-am săturat de bătrînii ăştia cu care te plictiseşti de moarte.

Spre sfîrşitul acestei fraze, bustul imens ăl actriţei, ş-a-lipit deja de toracele meu. Merry Lamour este un om preţios, cel puţin deocamdată. Aşa că-mi frînez pornirea de a o respinge şi-mi aşez mîinile amical pe umerii ei solizi. Ea însă nu prea înţelege ce înseamnă o pură prietenie şi în clipa următoare buzele-i voluptoase se lipesc de ale mele.

— Mă faceţi să-mi, pierd minţile, • rostesc eu precipitat, îndepărtînd-o uşor. Din păcate, trecem printr-o perioadă grea şi orice clipă e preţioasă. Ce aţi spune de o întîlnire mîine dimineaţă pe la şapte tot aici ?

—' Pe la şapte ? Păi eu la ora şapte încă dorm t Auzi, întîlnire la ora şapte ! Numai de una ca asta n-am mai-auzit!

— Asta-i situaţia. Furişaţi-vă fără să vă vadă Dimov. Tot aici, ne-am înţeles, nu-i aşa ? .

— Fie, oftează Merry. Dar să ştii, băiete, că asta numai .pentru tine o fac.

Ea a trecut pe neaşteptate la „tu“, ceea ce constituie un motiv în plus pentru a accelera despărţirea.

— Va trebui să- te însurăm, *bai* Marine, spun eu.

Şi asta nu mai tîrziu de mîine ..

— Ce, ai început să faci bancuri cu mine? sare în sus bătrînul tocmai pentru că ştie că nu mă ţin de bancuri. Mladenov nu-i o maimuţă !

. Se lasă seara. Noi stăm pe o bancă pe Pont des-Arts. Aproape de noi, ca o ilustrare, la denumirea podului, s-a oprit un pictor amator cu nasul ca un cioc şi cu o beretă decolorată pe cap şi, deşi lumina este foarte sărăcăcioasă, trînteşte şi întinde cu un cuţit culori pe pînza sa. Amatorul are o înfăţişare total nevinovată, dar eu am măsurat totuşi în gînd distanţa dd la el pînă la noi şi exclud posibilitatea ca el să ne audă. De cealaltă parte a noastră, cu mult mai departe, două perechi de tineri, aplecaţi peste parapet, ne oferă priveliştea posterioarelor lor. Tinerii urmăresc apropierea unui mic vas de pasageri, scăldat în lumina electrică.

— Uneori cauza- ne cere tuturor jertfe imprevizibile. Va trebui să te însori chiar mîine.

— Dar de ce nu te însori tu ?- mă întreabă furios bătrînul.

— Vezi, asta-i o posibilitate la care încă nu m-am gîndit. Dacă te încăpăţînezi cu refuzul, va trebui să mă jertfesc eu.

Aşa cum ne-am instalat, pot ţine sub observaţie podul pe întreaga lui întindere. Nimic suspect. Din cînd în cînd pe lîngă noi trec oameni grăbiţi şi turişti cu aparate de fotografiat, căscînd gura spre Luvru sau spre Institut.

— Dimov trebuie să dispară din Centru, reiau eu tema. Altminteri, vom dispărea noi- doi. Dimov va dispărea în cel mai scurt timp. Dar o dată cu el vor dispărea şi banii săi.

— Cum adică ?

— Păi uite aşa î el a făcut un testament. prin care lasă totul lui Merry Lamcur. Aşa că banii îi va lua Merry ‘Lamour, iar pe dumneaei, după cum ştii, prea puţin o interesează cauza noastră şl Centrul. Noi nu-i' putem permite să toace o adevărată avere cu fel de fel de escroci. •

— Păi cum s-o împiedicăm ?

— Unul dintre noi trebuie să se Însoare cu ea şi să pună banii la loc sigur. Iniţial mă glndcam ca dumneata sa faci asta, dar dacă te Incăpăţlnczi cu refuzul...

— Stai, mă opreşte bălrinul, Dacă lucrurile stau astfel şi dacă, Într-adevăr, ne-o cere cauza, n-ar fi exclus să accept o asemenea jertfă. Mladenov, după cum ştii, nu s-a menajat niciodată cînd cauza l-a solicitat. Problema este dacă se va învoi Merry Lamour.

— Asta las-o pe mine. Auzi, să nu se învoiască 1 Cum să nu se Învoiască I Păi pentru ea va fi o onoare şi o plăcere să-l aibă pe Marin Mladenov de soţ.

— în ceea ce priveşte plăcerea, asta nu mai ştiu, mormăie bătrînul. Pentru că ne cunoaştem. Emile, trebuie să-ţi spun că pentru mine femeile nu mai prezintă de mult nici un interes. Nu ştiu dacă mă înţelegi.

— Asta nu contează. Căsătoria va avea o importanţă pur simbolică. Cu excepţia părţii materiale.

— Şi partea materială ?

— Cît se poate de simplu: o vom determina pe Merry să retragă banii şi să ţi-i încredinţeze pentru operaţii rentabile. Dumneata eşti un om cu o reputaţie imaculată, iar Merry nu se – pricepe defel la treburile astea, ce mai, lasă toată problema asta pe seama mea. În cîte va zile banii voi fi transferaţi pe numele du- mftale. •

— Frumos, contez pe tine. Şi încă ceva : după cum ştii, eu sînt un om cu vederi largi, dar dacă prietena asta o să-şi dea poalele peste cap, acest lucru va dăuna bunului meu renume, ca să nu mai vorbim de cheltuieli. N-o să mă bag în viaţa ei, dar să păstrăm totuşi o decenţă...

— Nu-ţi face griji. Merry nu-i deloc aşa cum vor s-o scoată unii. Există nişte idioţi care consideră că dacă o femeie a fost artistă de cabaret înseamnă că obligatoriu trebuie să fie şi curvă.

întunericul se face mai compact. Copacii de-a lungul cheiului devin cenuşii şl neclari. Vizavi, lunga faţadă a Luvrului se întunecă ajungînd aidoma unui perete negru, iar dincolo de ea pulsează într-o aureolă tulbure cerul îmbibat cu lumini electrice. Pictorul îşi strînge vopselele şi dispare undeva cu pînza sa udă. Tinerii au plecat.

Podul este pustiu şi în faţa noastră se întinde suprafaţa întunecată a Senei tocmai pînă ia Carrouscl, brodat cu aureolele argintii ale lămpilor sale.

— Şi ce mai e cu operaţia „Nu-mă-uita“ ? întreb eu făcînd pe indiferentul.

— Care nu-mă-uita ?

— Aşadar, nu eşti la-curent. Acum ţi-e clar pînă unde au împins ăia doi lucrurile : nu numai că iau banii, dar te ţin şi la distanţă de proiectele Centrului... ' '—- Păi stai, măi omule, ce-i cu această nu-mâ-uita ?

— Am să-ţi spun şi asta, dar după ce mă dumiresc < eu mai întîi. Iar acum să ne ocupăm de sarcinile noastre cele mai apropiate. Miine dimineaţă trebuie să ne vedem, la ora opt şi jumătate fix în faţa primăriei din arondismentu! 9. De mireasă mă voi îngriji eu.

— De acord. Dar ia fă bine tu şi du-mă undeva să pun ceva în gură, că leşin de foame.

— Păi cum aşa, nu te aşteaptă Lida ? întreb eu cu speranţa că mă voi descotorosi de el. .

— în seara asta e cu Kralev. ■ _;

— Deci, lucrurile au pornit pe calea cea bună... .

— N-a pornit nimic. Dar Kralev e mort după ea Şi n-o lasă o clipă în pace.

— Te sfătuiesc sâ n-o împingi în braţele lui Kralev, . n-o neferici.

— Ţi-am spbs doar că el insistă ! Pur' şi simplu **a** înnebunit I Pe tine contam eu, dacă, vrei să ştii, dar tu nu mi-ai îndreptăţit speranţele.

— Acum nu-mi arde de aşa ceva, bal Marine. Tre- . buie să salvăm Centrul. -

Ne ridicăm de pe bancă şi pornim spre malul stingi

— Undeva pe-aici există un restaurant' bulgăresc, îmi aminteşte bătrînul. Nu ne-ar strica defel nişte frigărui şi o fasole bună. Orice aş face, nu mă pot franţuzi şi gata. Aşa sînt eu educat. întotdeauna dau prioritate elementului patriotic.

— Lasă elementele patriotice pentru altă dată. îl întrerup eu. Şi zilele astea ţine-te cit mai departe de restaurantele bulgăreşti.

— Bine, domnule, .o să mă mulţumesc şi cu un steak franţuzesc. Dacă aşa cere conspiraţia. ’

Reiese că conspiraţia cere nu numai un steak franţuzesc, dar şi o cantitate mare de bere alsacia nă. Aşa că ajung acasă după miezul nopţii.

Pornesc pe cele nouăzeci şi două de trepte în sus, dar pentru că automatul electric este reglat pesemne de electricieni ca Mladenov, lămpile de pe scară se sting undeva spre a optzecea treaptă. îmi continuu drumul pe întuneric şi tocmai cînd să ies pe palierul meu, piciorul mi se împiedică de un corp moale şi nemişcat.

„Următorul la rînd“, îmi trece prin minte. Scapăr un băţ de chibrit şi o văd pe Lida, cuibărită pe o treaptă. şi rezemată de balustradă.- O zgilţîi de umăr. Ea îşi deschide ochii mari, căprui, uşor întunecaţi de somn i

— Ridică-ţe I Ce cauţi aici ?

— Pe dumneata te aştept, explică fata şi, luîndu-mi mina, se ridică.

— Să nu spui că am avut întîlnire şi că eu ani uitat să vin.

— Lasă ironiile, mormăie ea obosită. Trebuie să vorbesc cu dumneata... Trebuie să mă ajuţi...

— Bine, vom discuta, oftez eu şi pornesc cu ea pe scară în jos.

— Unde mă împingi ? Abia mă mai ţin pe picioare.

— Şi eu. În casă însă nu se poate discuta. Vecinii mei sînt nişte oameni foarte curioşi. Tot timpul trag cu urechea. _ ' .

Ne urcăm în Jaguar şi demarez spre- cartierul halelor, considerîndu-l cel mai apropiat şi cel mai potrivit pentru discuţii nocturne.

Cartierul acesta, pustiu şi mort ziua, se trezeşte la viaţă pe înserate şi abia noaptea trăieşte de-adevăratc- lea. Parchez maşina pe chei şi intrăm pe jos în labirintul străzilor înguste În pasajele dintre clădirile vechi e lumină şi zgomot. O mulţime compactă se deplasează parcă fără nici o noimă în toate direcţiile printre camioanele ce vîjîie în viteza întîi şi electrocarele ce se strecoară cu iscusinţă- Hamali încarcă şl descarcă saci şi lăzi în faţa unor magazine şi depozite larg deschise, strălucind în lumină. Toţi se mişcă la fel de febril şi haotic, ca şi cum cartierul s-ar evacua, ameninţat de o iminentă

catastrofă. Bîzîie motoare, răsună izbituri de bidoane şi navete, se aud strigăte şi înjurături şi prin întunericul umbrelor, în aureola electrică a zilei nocturne plutesc cărnuri roşii-închis, fructe portocalii, verze de un verde- deschis, peşti de un albastru transparent, lămîi galbene, păsări alburii jumulite.

în jur există multe lucruri de văzut, mai ales dacă n-ai alte treburi, dar fata de lîngă mine păşeşte cu ochii în gol, ca şi cum n-ar realiza nici măcar unde anume am ajuns. Intrăm într-un mic bistrou, cu o mobilă întunecată din anii douăzeci şl cu un singur tub fluorescent montat îndărătul barului. în bistrou nu există decît trei mese, dar toate trei sînt libere, deoarece toţi clienţii – hamali şi negustori mărunţi – sînt îngrămădiţi în faţa, contoarului, ocupaţi cu paharele şi discuţiile lor. Ne aşezăm la una din mese şi fata se reazemă obosită cu coatele de placa rece de marmură.

— Ce bei ?

. – Nimic.... indiferent ce .
Dar pentru că nu se poate comanda indiferent ce, mă duc la bar şi iau două cafele mari.
■ – Ei ? o strig pe Lida întinzîndu-i odată cu cafeaua şi una din „verzile“ mele.
Fata aprinde mecanic şi tot mecanic soarbe şi din ceaşcă.
— Vreau să mă întorc în Bulgaria, rosteşte ea ca şi cum s-ar fi trezit brusc din starea aceea de uitare de sine. Dumneata trebuie să mă ajuţi 1 Vreau să mă întorc!
— la-mă mâi uşor, îi spun. Eu nu sînt consul la ambasadă. i
. – Nu ştiu unde e ambasada ... Şi nici ăsta n-o să-mi permită să mă apropii de ea . . . Chiar mîine dimineaţă are să vină... Toată seara a insistat... Toată seara m-a ameninţat ... Doamne, cu cîţe nu m-a ameninţat . . . Vrea ca mîine să ne cununăm .'..
' — Păi cunun aţi-vă, îi propun eu gîndindu-mă că în
ultimul timp nu mai e chip să-ţi tragi sufletul de atîtea nunţi şi crime.
— N-o să mă cunun, exclamă Lida cu o îndărătnicie . care îmi este deja vag cunoscută. N-o să-i cede? Dumneata trebuie să mă ajuţi;
— Mai încet, îngaim eu apucînd-o liniştitor de mînâ. De fapt, drept cine mă iei ? Nu sînt nici agent turistic, nici salvator social.
— Nu te teme, nu-mi fac nici un fel de iluzii în ceea ce te priveşte. Dumneata' ţi-ai demonstrat cu prisosinţă cinismul. Şi totuşi eşti singurul om pe care pot conta. Cel puţin nu eşti, atît de calculat ca tata, nici atît de respingător cum e Kralev. În dumneata există ceva care . . . nu ştiu . .,. ceva care-mi inspiră încredere ... un fel de rest de omenie...
— Mulţumesc. Dar nu consideri că acest rest este cît se poate de neînsemnat pentru a te baza pe mine ?
— Nu ştiu. Numai dumneata mă poţi ajuta. Altminteri, Kralev mă va lichida sau mă va trimite să fac trotuarul, sau ... m-a bombardat cu atîtea ameninţări, încît nici nu le mai ţin minte..Dar eu n-o să-i cedez ... Şi mă va lichida ...
— Asta va fi' neplăcut, mă învoiesc eu. Dar din pune- ' tul meu de vedere va fi şi mai neplăcut dacă mă va lichida pe mine. Ştii doar ce s-a întîmplat .cu Milko ?
— Bietul băiat... Luptele astea politice;..
— Nici un fel de lupte politice. Milko a fost lichidat de Kralev al dumitale. Iar -Toni, după cum probabil ai aflat,' a fost lichidat de Dimov. Iar acum dumneata vii la mine şi-mi oferi aceeaşi soartă doar pentru că . acest Kralev nu-ţi este simpatic .. -'
— Dar Kralev n-are să ştie. Îţi promit- că n-o să te trădez niciodată, chiar dacă ar pune mîna pe mine1 . '
— Bine, o întrerup eu. Să zicem că sînt' dispus să te ajut. Dar ai cît de cît idee cum se poate realiza asta ? Ce – te face să speri că un amărît de emigrant ca mine îţi -poate asigura o viză pentru Bulgaria ?
— Nici n-am sperat. -Ascunde-mă. Ascunde-mă pentru cîteva zile, apoi mă voi descurca şi singură.
— Asta-i deja o altă discuţie. Aş putea să-ţi fac un asemenea serviciu, dar cu condiţia să fii şi dumneata amabilă cu mine.
— Bine. Voi fi amabilă. în pofida tocmelilor dumitale jignitoare.
— Nu m-ai înţeles. Serviciul pe care ţi-l cer este de altti natură.
Lida mă priveşte uşor derutată.
•— De ce natură ?
— Este vorba de viaţa tatălui dumitale. Deşi nu ţii prea mult la dînsul, eu personal încerc un anumit ataşament faţă de tatăl dumitale şi, dacă vrei, sînt interesat să-i apăr viaţa. Zilele acestea planează p primejdie asupra bătrînului. Trebuie să fiu aproape de casa lui, fără ca dînsul să bănuiască asta. De aceea am nevoie de cheia de la mansardă.
— Am impresia că în bucătărie se află nişte chei. îşi aminteşte Lida.
— Splendid. Adu-mi-le.
— înţelege-mă că nu mă pot duce acasă. Kralev are să vină mîine dimineaţă şi are să mă ducă cu forţa la primărie.
• – Pînă mîine dimineaţă mai e destul timp. Ai însă o cheie a locuinţei ?
— Am, se înţelege.
— Atunci totu-i în regulă. Am să te conduc acasă, ai să iei cheile fără să fii simţită şi ai să mi le aduci. Apoi vom da o fugă într-un alt loc pentru a pune la punct nişte amănunte legate de plecarea dumitale. iar în zori – am să te urc în tren şi am să-ţi înmînez adresa la care mă vei aştepta să te caut. E clar ?
Ea încuviinţează supus din cap.
— Cum stai cu banii ?
— N-am nici o centimă.
— Bine, rezolvăm noi şi asta. Să plecăm.
Ea se ridică în tăcere şi ieşim. Merge ca un automat, revenind la starea aceea de uitare de sine, iar eu trebuie s-o împing uşor, ca s-o îndrept spre ieşire.
— Cred că mai deunăzi ai avut dreptate, rosteşte ea cu o voce ştearsă. Am senzaţia că mă mişc într-adevăr în viaţa asta fără ţel şi fără direcţie.
— De ce fără direcţie ? o întreb eu. Doar mergem după chei ?

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

Merry Lamour are perfectă dreptate : o întîlnire la ora şapte dimineaţa nu e un lucru prea ispititor. Iar cînd . te duci la o asemenea întîlnire fără să fi lipit geană de – geană toată noaptea, rendez-vous-ul devine de-a dreptul – neatrăgător.
Descui locuinţa din foburgul Montmartre, remarcînd mecanic în sinea mea că în ultimul timp cheile mi s-au înmulţit din cale-afară în buzunar, fapt destul de absurd pentru unul care nici măcar o locuinţă proprie nu are. Găsesc în bucătărie cafea şi încerc să-mi împrospătez lecţiile primite de la Francoise referitor la prepararea* acestei fierturi. Gafeaua se dovedeşte a fi acceptabilă pentru gustul meu nepretenţios. Tocmai o gust, cînd aud soneria de la intrare.
' Merry Lamour e într-o orbitoare toaletă de primăva- ră-vară – o rochie oranj, cu nişte flori roşii imense. Un mac fastuos i-a înflorit pe pîntece, iar un altul asemănător – pe reversul medaliei.
— Cum mă găseşti ? mă întreabă ea răsucindu-şi buturile imense. A trebuit să mă îmbrac în mare grabă.;.
— Cumplit de ispititoare şi îmbrăcată exact pentru eveniment, răspund eu. Dragă Merry, am impresia că astăzi e ziua căsătoriei tale.
Femeia mă priveşte cu un fel de expresie medie între o tresărire neplăcută şi o însufleţire îmbucurătoare :
— A căsătoriei mele ?... .
— întocmai. Şi nu regret decît un singur lucru i că nu voi fi eu mirele. Dar, între noi fie vorba, rolul de prieten al casei are şi părţile sale bune..:
— Stai, băiete, că mă apucă durerea de cap. la-mă mai încet, ce vorbe-s astea ? '
— Tocmai asta vreau să şi fac,- mă învoiesc eu şi-i' întind „verzile“ mele.
Merry Lamour îşi aprinde una şi se lasă pe canapea, ridicîndu-şi fusta pentru a nu o şifona şi pentru a demonstra că, de fapt, coapsele ei sînt zi şi noapte, la • brice oră, la fel de atrăgătoare.
— Dragă Merry, circumstanţe neprevăzute cer să te căsătoreşti, şi încă în dimineaţa asta, cu prietenul nostru Mladenov.
— Mladenov ? Bătrînul ăla ? exclamă artista revoltată. - ■
— Exact, încuviinţez eu, dar astea-s amănunte.
— Amănunte or fi pentru tine, nu-pentru cea care se cunună. ,
— Stai cuminte, fata-mea, o liniştesc eu..Ţi-am mai spus că vreau să te izbăvesc de pericolul care te ameninţă. Astăzi e ultima ta zi de siguranţă. Mîine s-ar putea petrece nişte lucruri înspăimîntătoare. Aşa că n-avem nici o clipă de pierdut. Tu ai nevoie de ocrotire. Iar în ţara asta cea mai bună ocrotire este legea.
— Fii bun şi nu încerca să mă-mbrobodeşti. Ce are – comun legea cu bătrînul ăsta ?
— Trebuie să ai un. adăpost de nădejde în cazul în care Dimov ar atenta la viaţa ta. Cel mai sigur adăpost pentru această eventualitate poate fi casa unui cetăţean cunoscut şi stimat ca Mladenov. Dar pentru a te putea refugia în casa acestui cetăţean, fără ca Dimov. să aibă dreptul de a atenta la viaţa .ta, trebuie să te afli acolo pe o bază legală, ca soţie a lui Mladenov.
— Dacă Dimov şi-a pus în gînd să atenteze, nici un temei legal nu-l poate împiedica, zice femeia nu fără o anumită logică, oftînd. Mă va pîndi chiar la .ieşire şi-mi va face de petrecanie cu. prima ocazie.
— E adevărat, consimt eu. Dar acum nu este vorba , decît de două-trei zile. Eu mă voi ocupa să obţin sprijinul autorităţilor. Iar peste vreo două-trei zile s-ar putea ca Dimov să fie lichidat de un altul. Luptele dintre ei se înteţesc tot mai tare.
— N-am nici un chef să mă mărit cu Mladenov, rosteşte capricios artista, aruncîndu-mi o privire consistentă, semnificativă, în sensul: dacă tot e nevoie să mă mărit, hai s-o facem împreună. . . ' ,
— Uite ce-i, Merry: este vorba de ceva pur simbolic – o formalitate în faţa legilor. Asemenea căsătorii cum se fac. aşa se şi desfac. Deşi, dacă ar fi să mă întrebi pe mine, aş zice că nu vei avea decît de cîştigat din această legătură. Mladenov este o personalitate politică, un om

care se bucura de stimă şi în curînd va dobîndi o şi mai mare pondere. În plus, este un om liberal, nu un gelos ca Dimov şi, practic, nu se va amesteca defel în viaţa ta personală. Iar faptul că e bătrîn are şi partea sa bună, căci mîine, .cînd îşi va da duhul, bănuţii lui se vor uni cu ai tăi.

• – Eşti dulce la glas ca un popă, oftează Merry. Mă rog, dacă apreciezi că este chiar atît de necesar...

.— E crucial, spun eu. De asta' depinde viaţa ta.

Dau o fugă pînă la bucătărie să aduc cafeaua şi în timp ce o torn în ceşti. Merry realizează că .nu are voal de mireasă.

— Simbolic sau nu, dar eu mă mărit pentru prima • oară, declară ea convinsă pesemne că-această primă oară nu va fi fiici ultima. Trebuie să-mi găsesc un voal de mireasă. -

— Bine, vom găsi şi voal. Peste o jumătate , de oră se deschid marile magazine. Iar acum spune-mi ce-ai făcut cu medalionul ?

— Păi l-am schimbat, aşa cum mi-ai spus. Am, ieşit ieri cu maşina la cumpărături, iar la întoarcere, înainte de a-i restitui cheia, am,schimbat talismanul.

În timp ce ne bem cafeaua, descopăr cu nelinişte că Merry îşi are planurile ei privind petrecerea menţionatei jumătăţi de oră. Se ridică şi se apleacă spre mine lăsînd să-i aţîrne ameninţător sînii imenşi. Buzele ei groase mă recompensează cu un sărut lung şi umed.

■—Mă* faci să lesin, îi spun eu repede, apucînd-o cu braţele de umerii somptuoşi. Păcat că nu dispunem decît de o jumătate de oră. N-aş vrea să te .am aşa în fugă, cel puţin prima, oară.

Merry este însă în mod evident dispusă s-o facă şi în fugă, aşa că mă-grăbesc-să-i abat gîndurile în altă direcţie :

— Pesemne că ai făcut furori pe scena acelui cabaret... |

— Şi încă cum 1 exclamă Merry punîndu-şi mîinile pe coapsele ei imense. Unii veneau numai pentru numărul meu. Ce număr. Doamne ! Sensationnel! De t o n- n e r e 1 Aprindeau un reflector roşu şi eu ieşeam pe dan- cingul turnant scăldat în lumină roşie... Dar ce lumină roşie 1... De atunci nici un roşu nu mi se pare suficient de
roşu Uite, nici ăsta nu-i suficient de roşu ! exclamă ea şi se bate pe macul imens de pe pîntece.

. Eu o ascult, gîndindu-mă că daltonismul desperat cu care Merry îşi alege toaletele trebuie să aibă totuşi o cauză.

— Un refle< tor roşu şi sub el eu într-o tunică extrem de subţire, subţire şi transparentă ca un păienjeniş. îţi imaginezi ! O tunică sub care se vede totul... Şi poţi să mă crezi că era ceva de văzut, căci în afară de ciorapi şi de port jartiere nu purtam nimic pe dedesubt. Orchestra ataca strident, apoi amuţea şi instrumentele de percuţie prindeau să răpăiască uite în ritmul acesta şi abia atunci începea numărul...

Merry Lamour bate uşor din palmele sale pline, ca să mar; heze tactul, şi-şi pune alene în mişcare coapsele, pentru a ilustra numărul, dar eu o opresc la timp.

— Dragă Merry, să nu scăpăm voalul ! Ceremonia e la opt şi jumătate.

— Eşti îngrozitor, oftează artista smulgîndu-se cu efort din starea de excitaţie ce o cuprinsese. Cum încep să mă aprind, te şi grăbeşti să mă stingi !

— Simplă coincidenţă, spun eu. Concurs de împrejurări. Dar viaţa e încă în faţa noastră.

Şi. împingînd-o uşor de spatele grăsuliu. o îndrept cu atenţie spre ieşire.

Am remarcat că pînă şi cel mai mic secret de serviciu se păstrează eu dificultăţi incredibile. Dar cînd este vorba de □' supremă prostie, cum ar fi căsătoria Marin Miadenov—Merry Lamour, totul decurge foarte lin şi secretul este asigurat fără nici un efort.

11 surprindem pe Miadenov la ora convenită măsurînd cu paşi niţel nervoşi trotuarul din faţa primăriei. Este îmbrăcat într-un costum negru adecvat evenimentului, acelaşi cu care l-a condus ieri pe Toni la locul de veci. Şi totuşi, ca să fie clar că nu este vorba de înmormîntare, ci de nuntă, bătrînul s-a ruinat cumpărînd o garoafă albă, care se iţeşte timid din buzunărelul de sus al sacoului. ca o batistă. Este evident că ginerică nu îndrăzneşte să-şi
scoată prea mult floarea la vedere, deoarece încă nu e sigur dacă plănuita căsătorie va avea sau nu loc.

Apariţia noastră bruscă de după colţul clădirii îl însufleţeşte pe bătrîn şi-i sporeşte tulburarea. E încă nedumerit cum anume trebuie să se comporte, dar Merry îl scapă de ezitări, luîndu-l familiar de braţ. în antreu] clădirii, artista îşi pune voalul, în timp ce eu îi ţin în dreptul feţei o oglinjoară, iar Mladenov îşi ia în cele din urmă inima în dinţi şi îşi prinde floarea la butonieră. Apoi ne îndreptăm toţi trei spre sala de ceremonii, unde totul este pregătit în urma unui telefon dat de Francoise.

Procedura este simplă şi lipsită de scene sentimentale, întrucît însurăţeii nu sînt însoţiti decît de mine, unul dintre funcţionari semnează pentru al doilea, martor, iar Mla- 'denov dobîndeşte foarte curînd o copie după act, în timp ce eu mă mulţumesc să-i reţin pentru orice eventualitate numărul. . .

Ieşim afară şi Merry, la insistenţa mea, deşi nu fără un anumit regret, pune voalul înapoi în punga de la „La- fayette". După care, întrucît sînt un fel de naş, conduc perechea în cafeneaua apropiată şi comand o sticlă de şampanie.

—- în ' sănătatea voastră a amîndurora ! ridic eu paharul. '

— în sănătatea noastră, a celor trei! mă corectează Merry, aruncîndu-mi o privire semnificativă.

— Exact: a noastră, a celor trei! se asociază Mladenov cu blîndeţe, apreciind evident că .dacă în familie tot trebuie să existe şi un al treilea, atunci este mai bine ca „acest al treilea să fie un om ca mine, pe care se poate conta.

Şi întrucît nimeni nu se interesează de propria mea părere în această problemă, mă resemnez şi eu şi ridic paharul..

— Deocamdată, aşa cum ne-am înţeles, căsătoria ră- mîne total secretă, le amintesc eu. Ba chiar n-ar fi rău să-mi încredinţezi mie voalul, dragă Merry. '

— Nu te nelinişti. N-o să-l las la întîmplare prin, casă." Merry Lamour nu-i o profană! se opune femeia, care, în mod evident, nu e dispusă să se despartă de po- 'doabă.

. — Te întorci la Dimov ca şi cum nu s-ar fi -întîmplat
nimic. Trebuie păstrat un secret desăvîrşit, insist eu.

— Da, dar secretul ăsta poate să dureze la infinit, intervine acru bătrînul.

— Va dura pînă îl. vom compromite pe Dimov şi-l vom dezarma. Iar asta se va întîmpla în cel mult două zile. În acest scop însă eu trebuie să am posibilitatea de . a-i face o mică percheziţie. Dimov păstrează la el nişte documente secrete şi dacă noi punem mina pe ele, îl vom face pentru totdeauna de rîs faţă de şefii săi, care-l vor trece de-a dreptul pe liber... ' •

Mladenov îşi întinde intrigat gîtul său lung şi vin jos. Merry Lamour remarcă însă sceptic J

— Nu veţi putea pune mina'pe nimic. îşi ţine camera tot timpul încuiată, nici măcar mie nu-mi permite să dintru acolo, dacă vă puteţi imagina aşa ceva ?

— Ce bea el înainte de culcare ? îmi manifest eu curiozitatea.

— Doar un pahar de lapte. E preocupat de tinereţea sa 1 Dacă şi asta mai e tinereţe ! aruncă Merry caustic, dar se opreşte, realizînd că nici noul ei soţ nu e un adolescent. î .

— Splendid I Un pahar de lapte va face o treabă bună, apreciez eu. Pune-i seara trei-patru tablete de somnifer în'lapte. Ai ceva .potrivit la îndemînă ?

..— Am nişte „Sonerii" sau „sandaptal"...

— Perfect, diluează patru buline şi toarnă-i-le. Apoi ,. aşteaptă că am să te sun. Dacă a adormit, să nu-mi spui decît „totu-i în regulă, caută-mă mîine". ~ ' • •'

— Păi pînă atunci se va trezi!

— Aşa-i parola, îi explic eu cu răbdare. Spunîndu-mi „caută-mă mîine", îmi spui de fapt „vino imediata Voi veni în cel mult cinci minute, voi bate încet la uşă şi tu îmi vei deschide. *

Merry mă ascultă cu atenţie şi încuviinţează din cap. – Este evident câ lucrurile complicate îi sînt pe gust.

■ – Şi înainte de asta poate afli ceva despre operaţia „Vioreaua", intervine Mladenov cu indicaţiile sale.

— Nu „Vioreaua", ci „Nu-mă-uita", îi amintesc eu. Şi pentru că a venit vorba de nu-mă-uita, nu uitaţi că se impune maximum de prudenţă. Nici un fel de întrebări
despre nici un fel de operaţii. Viaţa noastră a tuturor * atîrnă de un fir de păr.

Torn restul de şampanie în pahare şi ciocnim din nou, de astă dată fără urări. . .

— Şi acum, rostesc eu, s-o întindem unul cite unul, fiecare să-şi vadă de drumul său. Garson, nota !

Ajung la Centru cu o anumită întîrziere, ceea ce nu reprezintă cine ştie ce nenorocire, întrucît aici tot nu am ce face. Puţin mai tîrziu aud pe coridor vocea de trîmbiţâ a lui Kralev : '

— Unde-i Lida ? >

— Nu ştiu. Cînd am ieşit, încă mai dormea, răspunde Mladenov, care pesemne, tocmai venise.

• – Iar acum ia-o de unde nu-i. Am fost şi personal după ea, am căutat-o şi lâ telefon. A dispărut.

—: Nu te agita, omule ! N-are unde să dispară, îl linişteşte cu blîndeţe bă trînul. < . ■ ' •

—■ Păi trebuia să mă aştepte. Aveam nişte treburi de rezolvat împreună. . -

Kralev tace un timp. Apoi rosteşte mai încet:

— Trebuia să mergem la primărie : hotărîsem ca astăzi să ne cunună. •

— Ia te uită I Iar pe tată nu-l întreabă nimeni... Fireşte, eu unul n-am nimic împotrivă, bă, ca să fiu sincer, mă bucur, dar există totuşi nişte obiceiuri...'

— Ştii doar că aici obiceiurile-s altele... Problema **e** cum să dăm de Lida.

— Păi cum să nu dăm ! Hai să mai încercăm un telefon. În cel mai rău caz se- întoarce la masa de prînz.

Convorbirea se stinge. Paşii se. îndepărtează spre biroul lui Mladenov. Scot din buzunar „Figar.o“-ul şi-l deschid la ştiri externe, întrucît informaţiile despre cursul acţiunilor şi despre preţul laptelui nu mă interesează în mod deosebit. Peste zece minute în cameră dă buzna Kralev fără să bată la uşă. Dacă ar fi să judec după expresia feţei sale, n-a dat de urma Lidei.

— Ce s-a întîmplat cu numărul nou ? mă întreabă el încruntat. Pînă cînd ai de gînd să-l tot amîni ?

În .clipa aceea aproape că-mi vine să regret că nu şi-a găsit aleasa inimii. Cit timp se ţinea de fusta ei, uita măcar de existenţa mea.

— Numărul iese mîine, îi răspund eu sec şi-mi continuu lectura ziarului. . . •

— în sfîrşit. înseamnă că şi dumneata ieşi mii ne. Asa cum ne-am înţeles. ;

— Pregătiţi-mi nota, îi spun eu privindu-l obraznic pe deasupra ziarului.

— Nu te teme. Ai să primeşti ceea ce ţi se cuvine, ripostează răspicat Kralev.

. în loc de răspuns, mă cufund din nou în ştirile ex- ■ terne, pentru că ştiu că astfel.îl scot cel mai bine din să- , ’ rite şi pentru că n-am nici un chef să discut cu ţopîrlani ca el. Kralev mă fixează cu ură preţ, de cîteva secunde, dar întrucît nu catadicsesc să-l bag în seamă, iese furios.

Ceva mai tîrziu, aud vocea lui Dimov pe coridor. Şeful tocmai a sosit şi îi cere Corbului să-i facă o cafea. Aştept ca Dimov să iasă din biroul său şi mă strecor afară. Jaguarul este parcat la cîţiva metri de Centru. Descui torpedoul, căruia aici' i se spune cutie pentru mănuşi, deşi nimeni nu-şi ţine mănuşile în el. Eu unul am pus în el aparatul ce mi-a fost adus acasă şi care seamănă cu un aparat de radio auto. Răsucesc butonul. Se aude un uşor păcănit, o uşă care se deschide, apoi vocea lui Dimov: – „Ce e nou ?“ r- şi vocea lui Kralev: „Nimic deosebit”.

’ Mai urmează cîteva replici lipsite de importanţă, după care se pare că Kralev părăseşte încăperea.

Maşina mea este parcată într-un loc foarte vizibil şi incomod, întrucît în apropiere nu există alte locuri libere, iar aparatura nu funcţionează decît pe o rază de cincisprezece metri. în afară de asta, este puţin probabil să. vină vreunul dintre vizitatorii americani, care, de regulă, trec * ' doar sîmbăta. Aşa că n-am decît slabe şanse de a auzi ceva important. închid.torpedoul şi pun cu grijă yala în buzunar, după care pornesc motorul şi o iau din loc.

După lungi şi la prima vedere inutile ocoliri, parchez • maşina spre ora unu pe o străduţă de lingă Madeleine, la vreo zece metri de clădirea unde Dimov ocupă mezaninul. Străduţa este destul de însufleţită, aşa că chiar dacă aş fi. descoperit, aş putea inventa cel puţin cinci-şase ex-

plicaţii verosimile. Nu mă descoperă nimeni, dar nici eu nu aflu nimic deosebit decît că relaţiile dintre Dimov şi Merry Lamour sînt reduse la o tăcere de gheaţă, cu excepţia micilor replici cu caracter casnico-gospodăresc.

Pentru a diminua riscurile, îmi parchez Jaguarul la intersecţia următoare şi-l părăsesc, patrulînd pe jos – cînd în pasajul apropiat, cînd în cafeneaua de vizavi, cînd lîngă vitrinele de la colţul foburgului Saint-Honore. Timpul trece ucigător de încet. Uneori mă încearcă neplăcutul gînd că Dimov s-a fofilat pe intrarea de serviciu, lăsîndu-şi pentru derutare Citroenul pe strada din faţa casei.

Se apropie ora opt şi deja se lasă amurgul, cînd prin vitrina cafenelei îl zăresc pe Dimov, care iese, se. uită în jur cu indiferenţă şi se aruncă în Citroen. Achit cafeaua nebăută, nu ştiu a cîta la rînd, şi pornesc în grabă spre Jaguar. Dimov demarează încet şi cu atenţie, aşa cum fac oamenii trecuţi de vîrsta medie, iese pe Madeleine, face sens giratoriu, întorcîndu-se la punctul iniţial şi porneşte , spre bulevarde. în faţa Operei coteşte brusc pe Rue de la Paix, iar cînd ajunge la Place Vendome, face din nou un ocol total inutil prin toată piaţa. Este evident că omul îş» ia toate măsurile de precauţie fără a se osteni cîtuşi de puţin să ascundă' acest lucru. Eu, fireşte, îl urmăresc d« . la foarte mare distanţa, căci circulaţia nu este prea în- . tensă, iar rabla mea are cusurul de a fi uşor de recunos-; cut cu toată culoarea ei neagră. în piaţa Vendome mă ab-' ţin să-mi fac apariţia, parchez cu prudenţă în Rue de la Paix şi urmez încet Citroenul abia cînd el apucă pe direcţia Rivoli. La intersecţia străzii Rivoli cu.Royale, • exact lîngă semafor, maşina se opreşte pentru cîteva secunde şi în ea urcă un bărbat care aduce mult cu Kralev.

. După ce se întoarce din nou la câţiva paşi de casa sa, Dimov traversează Place de la Concorde, coteşte şi o ia pe Champs-Elysees, ajunge la Arcul de Triumf, îl ocoleşte şi iese în Avenue Victor Hugo. In tot acest timp eu mă ţin pe cît posibil mai departe, avînd grijă în aceeaşi măsură de a nu pierde Citroenul şi de a nu fi descoperit.

Pe Victor Hugo, la ora aceea, circulaţia şi-a pierdut mult din intensitate şi eu îl las pe Dimbv s-o ia foarte mult înainte. Precauţia mea se dovedeşte cît se poate de
oportună, căci Citroenul se lipeşte brusc de trotuarul drept şi se opreşte. Tocmai m-am apropiat de o intersecţie, ceea ce-mi permite să cotesc iute, să ocolesc cvartalul de clădiri şi să ies iarăşi în avenue. Cînd mă uit din nou înainte, constat, că Citroenul a dispărut. Deci nu numai mie mi-a reuşit manevra, ci şi lor.

Singura mea speranţă este că figura cu oprirea bruscă a fost făcută nu departe de destinaţie. După, multă cău-i tare pe micile străzi paralele şi pe la intersecţiile din jur, 'descopăr în sfîrşit Citroenul părăsit în faţa unei impunătoare clădiri cu un etaj, înconjurată de o grădină şi der un gard înalt de fier. Clădirea se află pe colţ. îmi vui rabla în strada alăturată, instalîndu-mă destul de departe, de felinarul ce luminează la colţ. Trotuarele sînt pustii? Maşinile parcate în preajmă – la fel. Descui torpedoul şf răsucesc butonul. Şe aude un fel de tuşit, care, după cum realizez ulterior, este rîsul lui Kralev. El rîde răguşit şi/ nesigur, ca şi cum ar încerca pentru prima oară în viaţa să facă treaba asta.. Apoi se aude o voce necunoscută, ăl’ cărei accent este suficient de caracteristic : '

„Da, da. Mortalitatea în Centrul dumneavoastră creşte ameninţător.” . . ' .

Şi din nou rîsul-tuşe al lui Kralev, de astă dată însoţit „de hohotul domol al lui Dimov.'

„Dacă nu mă înşel, Toni Tenev era omul dumneavoastră, domnule Kralev...” ’

„în măsura în care putea fi şi omul altcuiva, obiectează Kralev. Cînd ai un.singur păcat, meseria noastră merge cum merge. Dar Toni avea două.”

„Splendid. în acest caz dumneavoastră nu aveţi decît de cîştigat descoţorosindu-vă de cei trei.”

„De al treilea încă nu ne-am descotorosit”, precizează Kralev.. ‘ „

„Nu vă faceţi griji. Treaba asta ne priveşte pe noi, îl întrerupse omul cu accent. Pentru dumneavoastră e suficient că el părăseşte Centrul.”

„Dacă tot am început să ne descotorosim de fătarnici...” reia Kralev. ■

„Treaba asta ne priveşte pe noi, i-o retează celălalt sec. Dumneavoastră vă revine sarcina de – a găsi oameni
noi, mai siguri şi mai utili' decît precedenţii. Fireşte, nu veţi face nici un fel de angajări fără acordul nostru.**

„Ce se întîmplă cu cealaltă problemă ?“ intervine pentru prima pară Dimov.

„În cealaltă problemă nu pot decît să vă felicit pentru succes. Planul dumneavoastră a fost acceptat. Se apreciază că el este pe deplin în spiritul tacticii alese de noi – prin lovituri eficiente şi drastice sâ fie provocate valuri de nemulţumire şi haos în ţările blocului răsăritean...**

Glasul cu 'accent mai pronunţă cîteva fraze emfatice, după care urmează ceva foarte important

„Pentru operaţia «Nu-mă-uita» a fost elaborat un preparat cu compoziţie organică, astfel incit să rezulte ca otrăvirea apei din lacul de acumulare s-a produs prin poluare şi toată vina să cadă asupra autorităţilor... De fapt, asta a fost tot ideea dumneavoastră, domnule. Dimov. O idee- destul de vicleană sau. cum vă exprimaţi dumneavoastră – doi iepuri dintr-un foc.“

„Parţial a fost şi ideea lui Kralev**, consideră Dimov necesară o asemenea precizare. ’.” ; . ■ •

„Da. da. Dar acum nu ne-am strîns ca să ne împărţim laurii. Şi în legătură cu laurii trebuie să vă spun că dumneavoastră prea îl ţineţi deoparte pe domnul Mladendv. Noi contăm pe domnul Mladenov, pe maturitatea sa politică.**

„Mladenov este legat prea strîns de Bobev”, mlrlie Kralev • ' ..

„Asta nu-i nici o nenorocire. îl vom dezlega. Un om ca Mladenov nu trebuie eliminat decît în cazul cînd începe să lucreze împotriva noastră.**

„Tocmai de asta ne temem**, remarcă Dimov.

„Temeţi-vă, dar nu o provocaţi deliberat**, răsună puţin caustic glasiil cu âccen-t.

Mai urmează cîteva replici lipsite de importanţă, amestecate cu zornăit de pahare.

„Noi vom conduce operaţia ?“ întreabă pe neaşteptate Dimov.

„Unul dintre dumneavoastră. Cine anume, nici eu nu ştiu. Cel căruia i se va încredinţa această misiune va primi încă zilele astea instrucţiuni precise cu numele oamenilor. Operaţia, fireşte, va fi condusă dintr-un punct cît mai
apropiat de frontieră. În cazul unor acţiuni de asemenea, importanţă...** ' •' ’ '

O umbră, lungă cade asupra mea dinspre colţul străzii;
Cineva trece printre snopul de lumină al felinarului şi Jaguarul meu. Sting aparatul, încui torpedoul- şi, fără să-mi ridic privirea, încep să-mă scotocesc prin buzunar- 'după ţigări. Aud paşi care se apropie hoţeşte, abia perceptibili. şi sub nasul meu ţăcăneşte o brichetă. îmi ridic • – calm privirea. In dreptul meu se află Corbul, care şi-a .» 'dezvelit într-un 2Îmbet toţi dinţii galbeni. Duc ţigara la flacăra brichetei şi dau din cap în semn de „mersi**.

— Aştepţi pe cineva? întreabă Corbul, uşor dezamăgit • că stresul nu s-a produs.

— Da, dar pe cineva în rocnie, nu pe unul ca dumneata.

‘ •— Ia te uită ! Şi ce ţi-a venit să aştepţi tocmai aici J • • —- De ce „tocmai aici** ?
Corbul tace un timp, încercînd să-şi rumege răspun- .] sul. Aşadar, admite că m-aş fi putut opri aici întîmplă- tor. Aşadar, nu m-a urmărit, ci acum mă descoperă.
— Nu-i prea departe de cartierul dumitale ? îşi încropeşte el în cele din urmă replica. -.
•— În schimb e aproape de cartierul prietenei mele.
— Ştiu şi.unde îţi locuieşte prietena.
— O ştii pe una. Dar asta-i cealaltă.- – Atunci să aşteptăm împreună. . O nouă umbră lungă cade asupra maşinii. La colţ **a** apărut şi Şarpele. Se apropie încet şl se opreşte lîngă Corb.
— Asta ce caută aici ? întreabă fără urmă de diplomaţie Şarpele.
— Şi eu 'tot întrebarea asta i-am pus-o, îi răspunde Corbul. Iar el vrea să mă tromboneascâ zicînd că-şi aşteaptă prietena.
Şi întrucît vorbesc între ei, nu consider necesar să le tulbur discuţia.'
— Uite ce-i, Şarpe, reia Corbul. Aici locul e destul de liniştit. Ce-ar fi să-i facem de petrecanie ? Să terminăm odată cu el şi gata 1
Şarpele se uită în pămînt, schimbîndu-şi greutatea de. pe un picior pe altul. De felul lui nu-i prea ager la minte.
— Păi, dacă ar fi după mine, tot aşa aş zice şi eu. Dar ni s-a atras atenţia să nu facem nimănui de'petre-, canie fără indicaţii speciale. Nu vreau să am neplăceri..^
— Ce neplăceri, omule I O să ne zică mersi!
■ La intersecţia de vizavi apare o siluetă neclară de • femeie.
— Uite-o şi pe prietena mea, mormăi eu la repezeală, ■pornind în aceeaşi clipă motorul şi demarînd în viteză.
Ies în intersecţie, fac la stînga, apoi la dreapta, ajung în avenue Foch şi curînd mă contopesc în şuvoiul de ma- I şini din Place de l’Etoile. Abia acum realizez că încă nu am cinat, iar pentru a îmbina plăcutul cu utilul, mă duo tocmai în Montmartre, într-un restaurant mic, greu de descoperit, unde e puţin probabil să dea cineva de mine.
; Cînd însă ies spre miezul nopţii din local, constat – că Peugeotul Corbului este parcat chiar în coasta Jaguarului meu. Tipii mă ajunseseră probabil din urmă în Place de l’Etoile sau au tăiat-o direct spre piaţă, raţionînd primi- tiv, dar corect, că mai devreme sau mai tîrziu voi ieşi din viitoarea din jurul Arcului. La fel de probabil este I ca ei să fi luat legătura telefonic cu şefii lor. şi să fi primit instrucţiuni să mă urmărească fără să se agaţe: de mine, căci nu coboară din Peugeot, ci îmi urmă? iese doar cu impertinenţă acţiunile
Această întîlnire, deşi cam surprinzătoare, era deja prevăzută în mintea mea şi eu procedez întocmai cum prevă- . zusem în prealabil în. cazul unei asemenea întorsături. Pornesc calm şi încet spre casă, deoarece joaca de-a fugă- * ritul în condiţiile în care am aparatură la bord este peri- ’ culoasă. S-ar putea ca cei doi să se înfurie şi să mă 'oprească forţat, iar atunci lucrurile s-ar complica de-a binelea. ; * ;
După un sfert de oră ajung în faţa casei, sting motorul, îmi iau de pe banchetă balonzaidul dimpreună cu aparatura pe care o pusesem sub el şi mă îndrept fără grabă spre intrare. O privire cît se poate de fugitivă' aruncată înainte de a intra mă asigură că posesorii Peu- geotului rămîn cuminţi. Deci nu primiseră decît indicaţia să mă urmărească, lucru pentru' care trebuia pesemne să-i fiu recunoscător omului cu accent neplăcut.
■ Prima preocupare odată intrat în *studio-vl* meu este de a piti aparatura într-o ascunzătoare amenajată dinainte în bucătărie, sub aragaz. Potrivit unor sfaturi primite încă în vila de la Fontainebleau, pun un semn abia vizibil, în eventualitatea că aragazul ar fi mutat din loc în absenţa mea, după care îmi prind o ţigară.
Una din misiunile încredinţate pentru seara aceasta este îndeplinită, dar asta îngreuiază îndeplinirea celorlalte. Trebuie s-o sun cu price preţ pe Merry Lamour, deşi cei de jos continuă să patruleze.
Dau drumul aparatului de radio pe postul Monte Carlo, suficient de tare ca să fie. auzit de cel ce ■ ar trage eventual cu urechea. Aprind şi toate lămpile existente în locuinţă, ca lumina să se vadă bine din stradă,' după care, fără a face zgomot, deschid uşa ce dă din bucătărie spre scara de serviciu, cobor în curte, sar gardul, trec în curtea vecină şi, pe poarta acestei burţi, ajung în strada opusă.
Pînă la Madeleine nu mai am decît vreo zece minute. Ajuns în piaţă, mă strecor într-o cafenea încă deschisă şi intru în cabina telefonică. Formez numărul şi după o clipă desluşesc glasul artistei, numai că în locul parolei aşteptate, aud un stupid : „Alo, cine-i acolo ?“
• „Merry – o întreb eu – totu-i în ordine ?“ •
■ în loc de răspuns, răsună o exclamaţie nedesluşită. . ‘ „Merry, insist eu din nou, încercînd să-i sugerez parola. Totu-i îh ordine ? Să vin mîine ?“
„Ce să vii mîine, se aude în cele din urmă glasul artistei. Vino imediat. S-a întîmplat ceva îngrozitor!“
Agăţ receptorul şi rămîn cîteva clipe pe gînduri. în alte condiţii, n-ă? fi trebuit să dau curs unei invitaţii atît de suspecte. Ţinînd însă seama de capacitatea minţii lui Merry...
Ies valvîrtej, cercetez la repezeală strada nocturnă şi la fel de repede cotesc pe prima stradă.- Nu se vede ţipenie de om, dar nu întotdeauna ceea ce se vede coincide cu situaţia reală. Intru pentru orice eventualitate îr.tr-o clădire căreia îi „cunosc bine intrarea de serviciu, pătrund în casa lui Dimov îh modul în care.m-am furişat de acasă, adică sărind peste gardul curţii vecine.
La ciocânitul meu uşor, uşa se deschide Imediat şi înaintea ochilor îmi apare faţa speriată a artistei, care tocmai pentru faptul că e speriată mă linişteşte pe dată.
— Ce s-a întîmplat, o întreb eu. închizînd uşa în urma mea. . „ ’ .
— Dimov e mort...
— ■ De la patru buline ?
— Nu de la buline... De la scrumiera de cristal...
— Aici Merry izbucneşte brusc în plîns, dar nu atît de durere, cît de nervi; ochii ei aproape uscaţi mă privesc cu desperare, dar şi cu o vagă speranţă.
— Şi cine l-a lovit eu scrumiera ? Tu ?
Ea tace. De altfel, răspunsul'e cît se poate de clar.
— Unde se află ? -
Femeia arată cu privirea uşa din faţa noastră. Intru, dar acolo e întuneric. Femeia a stins probabil lumina cu speranţa 'stupidă că bezna va şterge urma celor în- tîmplate'şi totul va trece ca o fantezie absurdă.
— Unde-i comutatorul ?
— Lîngă uşă.
Dau de comutator pe bîjbîite şi-l răsucesc. Dimov e prăbuşit lîngă masa mare şi lăcuită, simbol al confortului burghez. Mă aplec. Decesul i s-a tras într- adevăr de la scrumiera grea de cristal, cu muchii ascu- lite. care zace acum pe covor în apropierea mortului, n clipa în care obiectul greu a fost aruncat» Dimov şi-a întors probabil instinctiv capul pentru a se feri de lovitură şi tocmai în felul acesta lovitura a devenit mortală.
— Vino şi povesteşte-mi totul, îi spun eu ridicîndu-mă.
Femeia continuă să rămînă dincolo de prag, chiar lîngă uşă, cu privirea aplecată, ca şi cum s-âr teme să dea cu ochii de corpul defunctului.
— Mă rog. să trecem dincolo....
Merry străbate sufrageria, cu privirea tot- aplecată, şi mă introduce într-una din camerele alăturate. În -odaie se află o oglindă mare de toaletă, iar în faţa oglinzii zace voalul de mireasă, sfîşiat şi mototolit Orice relatare din partea lui Merry Lamour mi se pare acum de prisis, o ascult doar aşa, pentru a afla unele amănunte.
— îmi spusese că se va întoarce tîrziu... începe femeia printre suspine, astfel îneît abia- îi desluşesc vorbele.
— Uite ce-i, Merry, o întrerup eu. înţelege că n-avem vreme de plînsete. Minutele ne sînt numărate. Dacă vrei sâ te salvez, linişteşte-te şi povesteşte-mi totul pe scurt şi exact aşa cum s-a petrecut.
Merry trage adine aer în piept şi încearcă să se liniş- , teascâ, punîndu-şi mîinile pe sînii imenşi.
.— îmi spusese că se va întoarce tîrziu... şi pentru că mă plictiseam, mi-am scos voalul din pungă şi mi l-am pus din nou... .
— La ce dracu ţi l-ai mai pus? întreb eu mecanic.. . – – Păi doar aşa... îmi imaginasem că mă cunun, dar nu-la primărie şi nu cu Mladenov, ci într-o biserică mare, cu muzică şi... în general. îmi imaginam... Eram singură în casă şi nu-mi era teamă că cineva ar putea să mă surprindă astfel, deoarece aveam să-l aud de cum descuie
. uşa de la intrare în apartament. Şi cum stăteam în faţa oglinzii cu voalul pus. îl văd dintr-o dată pe Dimov..; în oglindă... în spatele meu. Şi am ţipat de spaimă.
Merry închide ochii şi tace o clipă.
• – Apoi a .început scandalul, la fel ca şi-n alte rîn- ' duri, doar că de astă dată mai cumplit decît orieînd. Pentru Toni, zice el, ţi ai pregătit toaleta asta sau te împo- poţonezi deja pentru altul ? Nu e pentru nimeni, spun- eu» mi l-am luat aşa, în glumă... Aha, zice el, în glumă... Dar de ce ai ţipat cînd m-ai văzut în oglindă ? Şi unde mi-ai dispărut azi dis-de-dimineaţă ? Nu mai poţi aştepta nici, măcar să se lumineze de ziuă, .aşa arzi de nerăbdare să porneşti haihui 1 Cum de nu pricepi că voalul ăsta nu-i făcut pentru nişte destrăbălate .ca tine I Şi a tăbărît asupra mea, şi mi-a smuls voalul şi l-a ferfeniţit, şi a. început să mă facă în

fel şi chip. Termină, i-am spus, cu porcăriile astea. Eşti om bătrîn. Iar el • Porcării, a ? Dar de porcăriile pe care le-ai spus cu Toni ai uitat ? Sau crezi că habar n-am ? Nu vrei să ţi le spun ca să ţi le aminteşti ? Ar trebui, zice, să te trimit şi pe tine la-Toni, numai că nu-s atît de prost să-ţi fac un asemenea bine. Am să te fac să te chinui ani în şir. Poţi să-i spui celui cu care pui ce pui la cale că în zadar pofteşte la bănuţii mei. încă de mîine, zice, am să modific testamentul, iar pe

tine, zice, am să te încredinţez vreunui proxenet de la hale, să-mi recuperez astfel şi o parte din ceea ce am cheltuit cu tine, şi am să te pun să faci trotuarul, căci asta ţi-e meseria; Chiar * mîine am să te trimit, zice, şi am să trec zilnic să te văd cum arăţi tot mai mult ca o stricată, aşa cum ai fost dintotdeauna în sufletul tău. Atunci ai să'vezi tu ce-nseamnă om bătrîn, cînd au să înceapă să te hingherească hamalii şi măcelarii. Şi mi-a mai servit o grămadă întreagă de asemenea porcării zbierînd, pînă ce nu m-am mai putut nici eu abţine şi i-am trîntit ce mi-a venit la gură : că e un porc şi o epavă umană şi că mă pune noaptea să-i dansez goală, dar eu nu sînt din piatră şi nu pot trăi numai din asta, iar el e o lămîie stoarsă, că poate să facă nu o crimă, ci chiar cinci, că tot ceea ce e o să rămînă... Aici el a sărit şi a înşfăcat scaunul şi eu, de teamă c-o să-mi spargă capul, am pus pesemne" mîna pe scrumieră... şi...

— Şi i l-ai spart tu pe al lui, completez eu, căci pauza devine foarte, chinuitoare: Găseşte-mi nişte mănuşi de-ale lui Dimov sau mai bine dă-mi unele de gumă, dacă ai.

Merry ridică nişte ochi nedumeriţi, ca şi cum nu ar fi în stare să-şi vină în fire, apoi porneşte spre încăperea alăturată ca să caute mănuşi..

— Şi o cîrpă său un prosop mare,, strig eu în urma ei.

Ea aduce curînd nişte, mănuşi portocalii dintr-un cau- . ciuc subţire, din cele pe care le folosesc femeile la spă- „ latul vaselor, şi un prosop verde de cap.- Trec în cealaltă încăpere, îmi pun mănuşile şi-l percheziţionez rapid pe 'defunct. Din lucrurile găsite, nu Opresc decît un carneţel „de un roşu aprins. Carneţelul unui om ucis constituie un lucru periculos, întrucît este extrem de intim,- dar came- „ţelul acesta conţine date şi nume atît de importante, încît nu-l pot abandona. Apoi scot „scorpionul" meu şi-l înlocuiesc cu cel autentic, punyidu-mi-l pe al meu în" buzunar. . . .

• Cu yala descoperită în buzunarul vestei lui Dimov deschid biroul şi fac o a doua percheziţie rapidă, dar fără nici un rezultat deosebit, deoarece multe din lucrurile găsite îmi sînt deja cunoscute.

Iau apoi din sufragerie scrumiera de cristal şi mă' întorc în odaia cu oglinda. De fapt, poate ar fi trebuit

pur şi simplu să plec şi să las femeia în voia sortii, dar nu sînt în stare de una ca asta.

— Azi-dimineaţă, cînd te-ai întors, te-a văzut cineva ? o întreb eu. _

— Portarul.

—- Asta nu-i prea bine. După aceea ai mai ieşit ?

— N-am mai ieşit nicăieri.

— Dar de venit a venit cineva ţa tine sau la Dimov ?.

• – Nimeni.

— Vecini, încasatori – chiar nimeni ?

—. Absolut nimeni.

— Dar- vreun telefon ai dat sau te-a sunat cinfcva ? – Numai tu.

— Bine, zic eu. în cazul acesta ţine minte următoarea versiune. Şi, dacă eşti întrebată, numai pe ea s-o repeţi: azi-dimineaţă te-ai cununat cu Miadenov. E un lucru ce poate fi verificat. Apoi ai trecut pe aici ca să-ţi iei nişte haine, iar la prînz te-ai dus la Miadenov şi toată ziua n-ai mai ieşit de la el. E clar, nu-i aşa ? ,

. Ea încuviinţează din cap cu un licăr de speranţă în ochii ei obosiţi şi speriaţi. .

:— Acum strînge ţi într-o valijoâră lucrurile strict necesare.

Merry deschide dormitorul alăturat şi începe să scormonească prin şifonier.

— Păi eu am nevoie de toate astea,

— „Toate astea** n-are cine, să ţi le care. Problema este să înscenăm mutarea la Miadenov. la-ţi o rochie şi nişte lenjerie şi înghesuie-le uite aici, în.valijoara asta.

în timp ce Merry aranjează valijgara, eu fac un tur şi şterg atent cu prosopul comutatoarele electrice şi clanţele pe care le-am atins. Apoi iau scrumiera, o înfăşor în voalul cu bucluc, astfel încît cauza şi urmarea să fie împreună, şi vîr pachetul printre lucrurile din valijoară.

— Deci, plecăm, spun eu. Nu mai atingi nimic cu mîinile. Eu am să deschid uşile şi am să sting lumina. Şi roagă-te să nu ne întîlnim cu nimeni, cel puţin aici în. vecinătate. Cînd ajungem la Miadenov, îi voi explica eu totul şi voi trata problema cu el, iar tu vei spăla bine scrumiera şi vei arde voalul, să nu mai rămînă nici urmă 'din el. Apoi ai să te culci şi ai să uiţi totul.

Iau valijoara şi pornesc, urmat de femeie. Sting luminile pretutindeni, cu excepţia celor din sufragerie şi din antreu. Cînd ieşim pe scară, îmi scot mânuşile de cauciuc şi mi le pun în buzunar cu oboseala şi uşurarea unui chirurg care tocmai a încheiat cu succes o operaţie importantă. -

— Să plecăm;- spun eu. Şi fă cît mai puţin zgomot cu tocurile tale interminabile.

Qnd ies de la Mladenov, este foarte tîrziu, asta. 'în-: semnînd, de fapt, cea de-a doua noapte albă a mea, dar nu mă pot culca înainte de a-mi îndeplini şi cea de-a treia şi ultimă sarcină. • Sînt nevoit totuşi să dau o fuga I pînă acasă ca să-mi iau Jaguarul. Noaptea este liniştită, dacă nu ţinem seama de vuietul maşinilor care continuă să răzbată dinspre bulevard. Noaptea emană prospeţime, I dacă facem abstracţie de mirosul de benzină care a îmbibat aerul, asfaltul şi pereţii 'clădirilor. Noaptea este a mea, dacă neglijăm micul amănunt că nu am posibilitatea de a o folosi pentru somn.

Cotesc pe lingă magazinul de instrumente ortopedice, a cărui vitrină luminează singuratic în noapte, oferind trecătorului necunoscut protezele sale scîrţîitoare şi prăfuite. Dar cînd îmi îndrept privirea spre casă, mă încearcă brusc .senzaţia' chinuitoare că cineva îmi strînge cu degete nemiloase stomacul. Jaguarul a dispărut. -J

‘ CAPITOLUL AL OPTULEA ’

Stau întins îhtr-unul din fotoliile roz-pal şi-mi aţintesc ochii, la tabloul de pe peretele de vizavi, ferindu-mă să-i închid, căci ştiu că altminteri voi adormi imediat •Tabloul este „Femeie la scăldat[8] de Renoir, reproducere, se înţelege. Presupun că Francoise a ales-o tocmai pentru că se potriveşte cu culoarea roz ce domină interiorul. Femeia la scăldat, cum se întîmplă de regulă în tablouri, nu se scaldă, doar lasă impresia că-şi freacă bogatele sale cărnuri roşietice. Chipul ei este zugrăvit în degradeuri şi înceţoşat, în stil renoirian, dar eu îl văd şi mal

înceţoşat, ca pe o vagă pata roy pp fondul cenuşiu şi distins al tapetului.

— Observ că tu dormi ! aud deodată un glas de femeie. Doamne, la fel erai şi cînd te-am văzut prima oară şi la fel cred că am să te văd şi ultima...

— Sper că ultima oară nu va fi astăzi, mormăi eu somnoros, făcînd un efort ca să deschid ochii.

Francoise este înfăşurată într-un halat alb de casă, iar părul ei negru este înfăşurat într-un prosop alb. Şi deşi albul nu reprezintă o culoare, ci pur şi simplu lipsa unei culori, Francoise mi se pare grozav de frumoasă. Pe femeia asta toate culorile o aranjează.

Eu moţăi aici în acest *studio* roz-cenuşiu de peste o orii pesemne, dar cu Francoise n-am schimbat decît cîteva replici, au fost mai ales apostrofări din partea ei pentru vizitele mele neaşteptate, la ore dintre cele mai neobişnuite pentru acest scop din zi şi din noapte.

Apoi ca să mă pedepsească sau să profite de trezirea ei matinală. Francoise s-a dus şi ea să se scalde în baie, în timp ce eu. a trebuit să mă delectez cu acea ,,Femeie la scăldat" a lui Renoir.

— Ce-mi oieri să beau ? întreb eu văzînd că gazda se îndreaptă spre bucătărie.

— Vitriol. E puţin neplăcut în clipa în care-l bei, dar te scuteşte de toate chinurile îngrozitoare ce te aşteaptă de acum încolo.

— Nimeni nu ştie ce-l aşteaptă, răspund eu calm.

Din bucătărie răzbate zgomotul neplăcut de rîşniţă electrică de cafea, semănînd cu hîrşîitul unei freze de stomatolog. Se aude apoi plescăitul apei de la robinet şi sîsîitul unui vas ud pe plita. aragazului. în cele din urmă, Francoise reapare în uşă.

— Presupun, că ai cît de cît o imagine cu privire la regulile jocului, mi-o trînteşte bruneta. Dacă reuşeşti, sîntem cu tine. Dacă te laşi prins în capcană, e ca şi cum nu ne-am cunoaşte.

— Ştiu. Şi tocmai această credinţă pe care mi-o păstrezi pînă la- moarte mă mai ţine în clipele grele. De fapt, de ce e nevoie de toate explicaţiile astea ?

— Deoarece presimt că ai făcut o gafă. Altminteri n-ai fi venit să mă trezeşti cu noaptea-n cap.

— E adevărat. Şi încă ce gafă I Aseară... • . •

— lartă-mă, intervine ea. Mai întîi să ne bem cafeaua. înainte de cafea nu pot asculta prostii şi lucruri neplăcute. Francoise dispare din nou în bucătărie şi eu îmi îndrept din nou privirea spre tabloul „Femeie la scăldat", încercînd, pentru a adormi, să reflectez asupra unor probleme legate de pictură. De fapt, o femeie poate avea un corp atît de roşu numai dacă a fost în prealabil cufundată în apă clocotită, ceea ce, de regulă, se practică nu cu femeile, ci cu racii. Şi totuşi această rume- neală este

plăcută şi relaxantă, mai ales cînd începi s-d priveşti pur şi simplu doar ca pe' o pată confuză...
— Săracul de el 1 Iar a adormit 1...
— Iar ? mormăi eu nemulţumit, deschizîndu-mi ochii. Care „iar“, cînd de două nopţi n-am lipit geană de geană.
— Trebuie să-ţi spun că din cauza ta dorm şi eu prost în ultimul timp.;. Hai, mănîncă !
Gustarea este adusă de la bucătărie şi- servită pe 6 măsuţă cu rotile. În general, în acest *studio* totul este bine organizat, cu excepţia faptului că lingă măsuţă nu se află şi un pat. încep să mănînc somnoros, fără să realizez prea bine ce anume mănînc, fără să simt nimic deosebit în afară de gustul cafelei – fierbinţi şi reconfortante. . • .
Se pare că, într-adevâr, cafeaua mă trezeşte, deoarece îmi amintesc din nou de gafa comisă şi încep să-i povestesc lui Francoise despre întîlnirea nedorită de aseară cu Corbul şi cu Şarpele.
‘ – Râmîi un debutant sadea în profesie, oftează Fran- coise şi îşi aprinde o ţigară. Cum e posibil să nu realizezi că sînt pe urmele tale ?
— Nu erau pe urmele mele. Aşteptau acolo şi supravegheau împrejurimile.
— Şi-au dat seama că interceptezi convorbirea ?
— Nu cred *
J – Puteau foarte lesne să-şi dea seama de asta.
— Aparatura o pusesem încet de tot.
— Puteau foarte lesne să-şi dea seamă, repetă Fran- ţoise. În timp ce ai luat masa la restaurant.
— Torpedoul era încuiat cu yala.
— Yala !... Francoise strîmbă dispreţuitor din buze Din partea yaki, puteau să ia toată mişin i...
— Lucru ce, dc fapt, l-au şi făcut...
— A, va să zică aşa ? Femeia îmi adresează o privire ucigătoare.
— Numai că apucasem să ridic aparatura.
— Şi unde-i acum ?
— Acasă. Sub parchet.
— Iar restul?
— Restul, din păcate, a rămas în Jaguar. Dar nu cred să-l fi descoperit.
— Nu crezi... Ţine-o înainte cu acest ,,nu cred“.
— Iartă-mă, dar nu mă puteam învîrti în jurul maşinii sub privirile celor doi indivizi ca să mă dau cu totul de gol
— Te-ai dat de gol şi-aşa destul. Unde ai vîrît, de fapt, revolverul ?
— într-o cutie cu ulei ,,Schell“.
— Aha, în ulei 1 Asta pentru că ştii că o armă trebuie să fie întotdeauna bine unsă. Eşti într-adevăr prea intelectual pentru o asemenea profesie.
— încetează cu spiritele astea nesărate. în cutie nu se află ulei, ci bumbac pentru şters.
— Şi cum îţi explici că nu ţi-au luat maşina din faţa restaurantului, ci abia mai tîrziu, din faţa locuinţei ?
— La început n-au avut ordin s-o facă Apoi au primit ordin şi au făcut-o.
— Dar ca să se ajungă la schimbarea ordinului, a intervenit, pesemne, între timp, ceva.- Ge anume a intervenit ?
— N-am nici cea mai mică idee. De fapt, a intervenit ceva, dar asta n-are nici o legătură cu maşina mea...
Aprind una din „verzile” mele, urîndu-i în gînd lui Merry Lamour baftă, deoarece în caz contrar...
— Ţi-am mai spus să renunţi la figura asta, să încetezi a mă mai ţine sub tensiune !
— Francoise, Dimov a fost ucis.
Femeia îmi aruncă o asemenea privire, înelt simt cum îmi răzbate prin ceafă.
— Tu ai făcut-o ?
■— Nu vorbi prostii.
— Dar cine ?
ii relatez pe scurt şi istoria asta, fără a-i ascunde nici acţiunile pentru acoperirea făptaşului.
Ancheta, spun eu, nu trebuie orientată spre artistă...
— Pentru că şi ea ţi-e amantă...
— Hai, lasă prostiile ! Pentru că e în interesul nostru ca bănuiala – dacă există o bănuială – să cadă asupra celor din Centru, şi nu asupra unor victime în- tîmplătoare ca Merry. Asta va împinge pînă la capăt reacţia în lanţ...
— Mă tem ca-n această reacţie în lanţ de crime să nu fii tu cea de-a patra verigă.
— S-ar putea, dacă nu mă ajuţi să-mi găsesc maşina. Fără maşină parcă sînt cu mîinile legate.
Francoise se ridică şi se îndreaptă spre dormitor, unde se află şi telefonul, dar înainte de a-l folosi. închide cu grijii uşa în urma sa. Cumplită femeie. Dură şi suspicioasă ca un agent fiscal.
Rămîne suspect de mult în dormitor, dar cînd reapare, descopăr cauza. Francoise şi-a slobozit părul bogat din prosopul alb şi şi -a pus un frumos -capot de mătase cu flori albastre şi albe.
— Draga mea. eşti orbitoare în capotul ăsta, mă grăbesc eu să constat. Şi adaug imediat : Se face ceva cu maşina ?
— Nu te grăbi. S-au luat măsuri.
Se aşază vizavi de mine, .încrucişează picioarele şi mă priveşte îngîndurată :
— De fapt, ar trebui să fii mulţumit de evoluţia lucrurilor. Inamicii tăi au părăsit unul cîte unul scena. Ca atare, ar trebui să fii mulţumit.
— Nu întru totul. Dimov trebuia să fie compromis prin desconspirarea unor documente. El trebuia să-şi îndrepte furia asupra lui Kralev şi să înceapă lupta pentru lichidarea lui Kralev. Iar acum s-a ajuns în situaţia în care Dimov a fost lichidat, iar Kralev a rămas.
— Şi ce-i cu asta [9] în schimb Kralev te va lichida pe tine şi toată povestea se va termina. Idealul este ideal tocmai pentru eu nu <e realizează niciodată.
^ — Uite ce-i, Francoise : frumoasele tale recvieme mă
mişcă într-adevăr, dar acest doliu puţin prematur n-ar trebui să-ţi înceţoşeze raţiunea. în condiţiile în care lucrez, nu văd ce aş putea face mai mult. Eu sînt aproape izolat şi singur împotriva acestei bande. Eu sînt....
— Mai pe . scurt! mi-o retează bruneta. Ştiu foarte bine ce eşti. . .
— Important e că, în linii mari, lucrurile se îndreaptă spre finalul prevăzut, deşi nu chiar după modul prevăzut de noi.. Ştii foarte bine că eu n-am contat pe vărsări de sînge şi nici n-am căutat aşa ceva. Era de ajuns ca hienele <astea să se discrediteze reciproc. Dar tocmai pentru că sînt hiene?.. •
— Mai pe scurt ! mi-o retează Francoise din nou. ■ — Oricum, Centrul e pe punctul de a fi definitiv li
chidat în actuala sa formulă. Se va forma un nou comitet în frunte cu Mladenov, exact aşa cum vi-l doriţi – un Centru în întregime subordonat vouă.
—. Şi nu te gîndeşti că atunci cînd Mladenov va prelua conducerea, tu s-ar putea să-i pari inutil ?
\ • – Singur, Mladenov este neajutorat şi, în sinea sa, realizează foarte bine acest lucru. Deocamdată el îşi permite luxul de a alege între doi adjuncţi – între mine şi Kralev. Cînd va rămîne însă un singur adjunct, alegerea se va face de la sine. ,
. – Bine, încuviinţează Francoise din cap, vom aştepta să rămînă un singur adjunct. – - • •
îşi aprinde o altă ţigară şi sloboade spre mine o şuviţă densă de f um. -
— Ai făcut, firește, şi o mică inspecţie în locuinţa lui Dimov. Ce-ai găsit interesant ?
— Nimic. în plus faţă de ceea ce ştiam. N-am avut timp la dispoziţie pentru un control mai'amănunţit.
— Bine. Controlul îl. vor face- oamenii noştri. Acum povesteşte-mi ce anume au discutat cei trei.
Deşi această întrebare vine la sfîrşitul discuţiei, eu o ’• aşteptam chiar de la început şi, respectiv, mă pregătisem ca atare : redau amănunţit replicile auzite, cu excepţia * celor referitoare la operaţiunea „Nu-mă-uita“. De fapt, • întrucît îmi cunosc îndatoririle, amintesc şi de operaţiune, dar numai printr-o frază niţel scăldată :
— A venit vorba şi de organizarea unei operaţiuni, dar n-am reuşit să aud nimic concret, deoarece tocmai atunci au venit ăia....
Nu-mi pot permite să spun ceva mai mult, căci mă tem că, aflînd prea devreme amănuntele legate de această operaţiune, şefii lui Frarigoise şi ai lui Lecomte ar putea să intervină cu brutalitate şi să-mi dea peste cap tot pia- nul. Nu e nevoie să creez tocmai înainte de' sfîrşit o situaţie care să-i permită lui Kralev să se* fofileze. Eu am' nişte socoteli de lichidat cu omul ăsta.

Spre surprinderea şi uşurarea mea, Francoise nu manifestă nici un interes mai deosebit la menţionarea acestei operaţiuni.
— Bine, spune ea şi-mi mai sloboade o şuviţă de fum în faţă. Să vedem ce rămîne de făcut de acum înainte.
îi expun în fugă planul privind acţiunile imediat următoare. Frangoise încuviinţează din cap sau face scurte observaţii. Apoi, după ce termin, mă fixează din nou cu acea privire care-mi pătrunde prin ochi: şi-mi răzbate prin ceafă. . . ■ ‘ •
— Bine. Şi ţine minte ce ţi-am spus t în caz că o încurci, să ştii că eşti singur. .Orice încercare de a te referi îa noi nu va face decît să-ţi complice şi mai mult situaţia. . ' . •
Işi stinge ţigara şi se ridică.
— Dacă intervine ceva, poţi să-mi telefonezi A Pînă la prînz sînt aici. Voi fi acasă şi după şapte seara, în eventualitatea că ai nevoie de mine în probleme de muncă.
— Am nevoie, mormăi ridicîndu-mâ la rîndul meu. Cumplit de mult am nevoie de tine. .
Şi-i îmbrăţişez umerii prin capotul de mătase. Ea mă apucă de braţ şi-şi consultă preocupată ceasul. – *
— De fapt, aş putea să te amuz o oră. Deşi, după toate poveştile astea ale tale cu femei, n-ai merita-a deloc. Ce să fac însă dacă, aşa mi-e felul i mă dau în vînt după debutanţi.
Şi eu mă dau în vînt după asemenea femei tandre. De aceea o îmbrăţişez şi mai strîns, gîndindu-mă distrat că unora ca noi nu le e scris să rămînă singuri nici măcar în pat. Nu e exclus ca tocmai din această cauză Francoise să nu rostească niciodată cuvinte tandre, convinsă că în
acelaşi, timp, undeva în apropiere, rolele unui magnetofon se învîrtcsc gata sâ imprime pentru eternitate clipa ce '
I zboară. „O, clipă, opreşte-te !“ – îmi vine să spun cum spusese Faust sau mai ştiu eu cine.
/■’■. * .
f Cînd cineva e mereu pe urmele tale, logic ar fi să te fofilezi cît mai repede cu putinţă. Uneori însă e mai simplu să te duci în
întîmpinarea lui şi să-i spui; „Salut, cum merg treburile ?“ ' i
Cazul meu se -încadrează tocmai. în această categorie.
După ce în seara din ajun fusesem surprins în flagrant ■
' Jdelict, după ce fusesem urmărit prin tot oraşul, după ce ■ în cele din urmă îmi fusese săltată maşina de către oa- .
'menii de la Centru, iată-mă îndreptîndu-mă pe la ora
' *zece spre acelaşi Centru: ajung, sun, trec uite aşa, fără nici o jenă pe lingă Corb, care mi-a deschis şi mă priveşte cu gura
căscată de mirare, şi intru liniştit în biroul
• !Jneu. Arunc pe masă grămada de exemplare din numărul nou, abia aduse de la tipografie, mă aşez pe scaun şi-mi ţintind picioarele pe birou, conform exigenţelor celei mai bune educaţii americane. Nu trece mult şi în cameră intră Mladenov. Este clar că vestea despre asasinarea lui Dimov e deja cunoscută la Centru, căci Mladenov şi-a îndreptat . ^orpul ciolănos şi în mersul său se poate distinge demnitatea de adevărat şef. Priveşte ţintă, cu un' evident reproş, ■ picioarele mele puse pe masă, dar cum nu catadicsesc să-mi schimb poziţia, trece la problemă :
— Emile, cred că ne-am înţeles : rămînerea ta pe mai departe în Centru devine indezirabilă.
— Ei, se yede treaba că în sfîrşit ai fost uns şef, ripostez eu fără a mă lăsa impresionat de aerul- său important
— Cam aşa- ceva. După discuţiile’ care au avut loc azi-dimineaţă aici cu factori de răspundere, conducerea
. mi-a fost încredinţată mie. Printre altele, mi s-a amintit bă tu trebuie să fii neapărat înlăturat din Centru. Tre-
[1] buie să-ţi spun că chiar şi din partea unuia – bătrânul rosteşte răspicat prenumele – au fost făcute aluzii jig-
nitoare în.sensul că eu m-aş afla sub influenţa ta. Asta constituie un motiv în plus să părăseşti imediat Centrul.
. Ar fi trebuit să-i răspund : Va să zică, ţi-am asigurat o bună moştenire şi postul de şef, iar acum îmi întorci spatele. Stai, tataie, că treburile astea nu merg chiar aşă. „Dar astea-s copilării, mai ales că nu se poate discuta liber într-o încăpere unde totul este interceptat. De aceea mă mulţumesc să mormăi :
— Ce să .zic, nu mai pot eu fără Centrul vostru. Am adus exemplare din numărul nou, căci aşa ne-a fost înţelegerea. În rest, nu-ţi face nici o grijă. Poţi considera că nici nu ne cunoaştem.
Mladenov dă să schiţeze cît de. cît un protest ipocrit, dar precauţia învinge şi el rosteşte sec ; /
— Cred că asta-i cea mai bună' soluţie. De fapt, dacă nu te grăbeşti, mai aşteaptă vreo zece minute. Şi Kralev voia să discute ceva cu tine.
■ Noul şef schiţează un uşor salut din cap şi iese. De astă dată spinarea lui e şi mai dreaptă, căci de pe ea a căzut povara unei prietenii care. îi dădea” bătaie de cap^
„De ce nu, am să aştept, îmi spun eu. Nu poţi şti niciodată ce poate rezulta dintr-o discuţie/*
Este clar că'Kralev se află undeva afară. Nu sînt însă nevoit să aştept mult, căci ■ după cîteva minute el şi dă buzna în încăpere şi se proţăpeşte în faţa biroului meu, cu mîinile aşezate ameninţător în şolduri. Ochii săi mici şi negri sînt înroşiţi de ură. o şuviţă din părul său rar şi unsuros îi atîrnă pe frunte Dar înfăţişarea asia înspăi- mîntătoare mă lasă rece, fiindcă nici nu mă aşteptasem la altceva. Mai surprinzătoare îi este însă întrebarea :
— Unde-i fata ?
Am pus-o de mămăligă : Mă aşteptam să aud „unde ai fost aseară ?“ sau „cine l-a ucis pe Dimov ?“ dar nu şi „unde-i fata ?“ ;
. .,
— S-a •măritat, răspund eu sec.
— Cu cine s-a măritat ? întreabă Kralev făcînd un pas spre birou. . . -
^ Cu Mladenov. , -
— Ce, eşti idiot! ţipă Kralev, care în mod evident nu se mai poate stăpîni. Cum e posibil ca fiica să se mărite' cu taică-său ? . ,
— A, dumneata de fiică întrebai. Şi eu care credeam că te interesezi de Merry Lamour ? .
— Ascultă,' mîrîie brunetul printre dinţi, nu încerca să mă tragi în piept! Unde-i fata ? .
— Dacă-i vorba de Lida, n-am idee.
— Minţi!
•— Eu nu mint decît la nevoie, precizez calm şi-mi scot ţigările. Iar în cazul acesta, nu există o asemenea nevoie. Poate că aş fi izbutit să ştiu mai multe despre ca, dacă cei doi tîmpiţi ai dumitale nu şi-ar fi băgat nasul acolo unde nu le fierbe oala. ' -
— Ce mai e şi cu vorbele astea ?
— Asta e, na I Ieri după-amiază mă aflam la Colisee eu o prietenă şi pe cine crezi că văd acolo : pe Lida. Mi-a zis că a venit să mă caute, pentru că ştia că după-amiază voi fi la Colisee şi voia să discute ceva serios cu mine. I-am spus că nu-mi pot lăsa prietena de dragul discuţiei la care mă solicita ea. Dar pentru că Lida insista şi pentru că mi s-a părut foarte agitată, i-am promis că voi trece mai tîrziu pe la dînsa. „Eu, mi-a zis ea, nu mai stau la tata. M-am mutat temporar la un hotel în apropiere de Place de l'Etoile.“ „Bine, i-am spus, am să te caut la hotel.” „Nu vreau să vii la hotel/* „Ei, în cazul ăsta spune-mi ce vrei, zic, doar vezi că nu sînt singur.” Şi ea mi-a spus în ce stradă să ne vedem, am convenit şi ora şi ne-am fi văzut în mod sigur, dacă tipii dumitale nu mi-ar fi pus beţe-n roate. – - – . -
— Minţi, repetă Kralev, dar de astă dată fără siguranţa anterioară, căci spusele mele i-au dat, se pare, în- trucîtva de gîndit.
— Eu îţi spun adevărul gol-goluţ. Iar dumneata eşti liber să crezi ce pofteşti.
—- Eşti un şmecheraş, dar de-ăia proşti, îndrugă Kralev. în apropiere de Place de î’Etoile nu există un milion de hoteluri. Le vom lua pe toate la rînd şi dacă te prindem cu minciuna, pregăteşte-ţi rugăciunea.
— Din moment ce a fugit, nu cred că s-a înregistrat cu numele adevărat, i-o servesc eu.
— N-are importanţă cu ce nume s-a înregistrat. Oricum vom da de ea. Numai să nu ne fi minţit. Că atunci...-
— Bine, îl întrerup eu. Treaba cu rugăciunea ai mal spus-o. Poftim numărul, e gata. Şi acum spune-le idioţilor ălora să-mi restituie maşina.
— Ce maşină ? face Kralev pe miratul.
— Maşina mea, care mi-a fost şterpelită din ordinul, dumitale. * • • . ,
— Aici altcineva- dă ordine. De ce nu i te adresezi lui Dimov ? .
Brunetul mă priveşte cercetător, dar se înşală. amarnic dacă socoate că am să-i. cad în plasă.
— De ce să mă adresez lui Dimov ? Nu sînt nici eu un ageamiu. Ştiu prea bine cine trage sforile.
— Altceva ştii dumneata 1 îmi. urlă în faţă Kralev. Altminteri te-ai fi dus la Dimov, şi încă de dimineaţă, căci Dimov e maj îngăduitor decît mine. Dar ştii foarte bine că .Dimov nu mai există, că Dimov e pe lumea cealaltă ! Cine l-a trimis pe lumea cealaltă, nu cumva chiar dumneata ?
Kralev s-a .aplecat ameninţător peste biroul meu şi eu abia rezist tentaţiei de a-mi sălta piciorul şi de a-l izbi, în maxilar.
— Nu mă stropi, cu salivă. Vorbeşte mai de la distanţă. Şi lucrul cel mai important – nu vorbi prostii.- Faptul că Dimov e pe lumea cealaltă de la dumneata îl aflu. Şi dacă cineva l-a trimis. în chip violent pe lumea cealaltă, nu-i deloc greu de aflat cine’este acela... .
. —. Că bine zici, cum să fie greu. Dumneata i-ai făcut de petrecanie. .
Uite ce-i, Kralev; presupun că la crime te pricepi mai bine decît mine, ca atare e imposibil să nu ştii că nimeni nu comite o crimă premeditată fără uh motiv anume. Şi mai ştii că eu n-am nici un motiv să-t lichidez-pe Dimov. Mă întreb însă de ce te-ai

făcut că plouă mai adineaori cînd ţi-am spus că Mladenov s-a căsătorit cu Merry Lamour ? . .

— Pentru că şi asta-i tot b minciună de-a dumitale...- – La primăria arondismentului nouă există un certificat înregistrat sub numărul 5311, care consemnează existenţa acestei căsătorii. Căsătorie ce a fost încheiată nu mai demult decît ieri dimineaţă. în virtutea acestei căsătorii, Mladenov al nostru se lipeşte de o moştenire bo-

gata, dacă-i adevărat ce se spune cum că Dimov ar fi • lăsat totul pe numele lui Merry. Ţi-e clar ? Ţi-e clar, cum să nu-ţi fie clar, doar că atunci cînd ai interes, te pricepi de minime să faci pe prostul.

— Ia mai ţine-ţi gura! mîrîie Kralev, deşi nu încape nici o îndoială că gîndurile îi sînt acum absorbite de cu totul altceva.

'— Ai dat dispoziţie să-mi fie restituită, maşina ? îi ' reamintesc eu. * . . :

Mă priveşte distrat, ca şi cum nu mi-ar înţelege cuvintele, apoi rosteşte cu indiferenţă :

— Maşina ţi-e jos, în stradă. la-ţi-o şi întinde-o. Şi să nu te mai prind pe-aici. . . ■

Într-adevăr, hîrbul meu mă aşteaptă jos, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Cîteva minute mai tîrziu, cînd o iau din loc şi mă uit în oglinda retrovizoare, constat că miram găsit exact ceea ce căutam : Peugeotul Corbului • se ţine scai de mine şi nici nu-şi dă .osteneala să rămînă •neobservat. Povestea despre întîlnirea cu Lida mi-a convenit pentru moment, dar mi-a asigurat şi o supraveghere nedorită, cel puţin pînă la sfîrşitul zilei.

Jaguarul meu rulează fără grabă pe Rue de Paradis, pe caldarîmul ei întunecat, pe care-l părăsesc pentru totdeauna. împrejurarea e pentru mine , ca-o nouă izgonire din rai, dar fără a fi în compania vreunei Eve. O izgonire tăcută din paradisul de cristal şi porţelan, unde nici măcar n-am reuşit să-mi plimb niţel elefantul visurilor. Deşi, vorbind la figurat, nu puţine lucruri s-au spart mai ales în întreprinderea aceea numită „IMPEX“.

Cînd eşti filat de cineva, frumos e să te prefaci că nu l-ai observat, pentru a nu-i leza orgoliul. Dar cînd filatorul e o cizmă cum e Corbul, delicateţea devine inutilă, mai ales în cazul în care treburile îţi cer să rămîi singur. '

Eu continuu totuşi să conduc încet, fără a acorda nici cea mai mică atenţie Peugeotului, ca să-i adorm cizmei vigilenţa. Abia după ce ieşim în faţa Operei şi mă asigur că între mine, şi Corb se află alte două maşini, îmi caut

o poziţie comodă şi mă năpustesc vertiginos pe roşu. Poliţistul fluieră lung şi asurzitor, dar circulaţia de aici nu-i permite să se ocupe de mine. Jaguarul meu intră în plină viteză pe Avcnue de l’Opera, o parcurge pînă la capăt, traversează Rivcli şi piaţa Caroussel şi iese pe chei. Din moment ce Corbul n-a reuşit să mă ajungă pînă aici, de aici încolo acest lucru va fi total imposibil, căci circulaţia de pe chei este mult mai lejeră,-iar rabla mea – uluitor ' de sprintenă.

Accelerez peste viteza legală, aşa cum face de fapt toată lumea, ajung la Bastilia, trec de Daurnesnil, traversez.. pădurea Vincennes şi ies pe Marna. Cu excepţia sărbătorilor; locul e pustiu şi liniştit. Pe faţa apelor verzi – uleioase, aproape rtemişcate ale rîului plutesc umbrele întunecate ale copacilor. Plaja-şstrand este pustie. Micile berării .—: la fel.

O iau pe'drumul îngust de asfalt de pe marginea rîului, parcurg cam un kilometru, apoi mă abat din drum şi opresc Jaguarul într-o poiana înconjurată de tufe. Trebuie să rezolv şi ultima sarcină rămasă neîndeplinită în ajun. Trebuie să pun în funcţiune şi restul tehnicii; căci nu ştiu ce mă aşteaptă.

• Mă înarmez cu o şurubelniţă şi mă strecor sub Jaguar. Şuruburile cu care patronul garajului montase cutia metalică se desfac uşor, dar de cum m-am apucat să le desfac, rămîn cu impresia că. cutia este anormal de uşoară. Nimic de mirare, ea se dovedeşte a fi goală.

Deci, maşina mi-a fost restituită abia după ce a fost . supusă unei minuţioase percheziţii. Arunc, cutia în tufişul alăturat şi deschid portbagajul. Cutia pentru ulei şi -revolverul din ea sînt intacte, dar asta nu mă linişteşte cî- • tuşi de puţin. Pierderea tehnicii de sub şasiu este pentru mine atît de importantă, încît pune sub semnul întrebării întreaga reuşită a operaţiei.

Singura mea consolare în asemenea cazuri grave este că, deşi foarte improbabile, şi ele fuseseră avute în vc-

dere, deci, în pofida lor, eu îmi pot vedea de treabă. Consolarea nu-mi ţine prea mult de cald, dar, în lipsa altora...

Oricum, trebuie să mă folosesc de circumstanţa că deocamdată nu mă filează nici Corbul, nici Şarpele. închid portbagajul,.mă urc în Jaguar şi pornesc spre foburgul Nogent. întreb şi aflu unde este oficiul poştal . local, fac o comandă telefonică fulger cu Marsilia şi iau legătura cu Lida. pentru a verifica dacă îfhi respectă instrucţiunile şi pentru a-i da unele indicaţii suplimentare. Apoi mă urc din nou în rablă'şi mă întorc. în oraş, evitînd străzile unde m-aş putea întîlni cu cunoştinţe neplăcute. Ajung la Gara Saint-Lazare şi' parchez pe Rue de Rome, care abundă în aparatură radio la fel ca Rue de Paradise în porţelanuri. •

Micul microfon, mica staţie de amplificare şi cei cîţiva metri de sîrmâ pe care mi-i procur l-ar face probabil pe orice confrate de breaslă să zîmbească batjocoritor, dar uneori n-ai încotro şi trebuie să te mulţumeşti ca un simplu amator cu ceea ce găseşti la îndemînă. încui pacheţelul în torpcdou şi îmi văd de drum. Mă opresc în piaţa Saint-Augustin şi -intru într-o cafenea ca să-mi consum cotidianul biftec cu cartofi prăjiţi. Dupâ-masă însă, cu toată cafeaua dublă, simt că mă copleşeşte somnul şi hotărăsc că-mi pot permite două ore de somn înainte de a-mi continua treburile. , .

Cînd parchez în faţa .casei, remarc fără a rămîne deosebit de surprins, că doi emigranţi, pe care-i ştiu din vedere, instalaţi cu ziare' în mîini într-un Opel Record hîrbuit, îmi aşteaptă sosirea -Se mulţumesc să .mă privească, doar pentru a lua notă de sosirea mea, aşa că, nestingherit de nimeni, urc eternele nouăzeci şi două de trepte.

înainte de a mă întinde. în. pat, verific pentru orice eventualitate dacă aparatura se află, la locul ei sub ara-

gaz. Aparatura este într-adevăr acolo unde am lăsat-o, aragazul fiind însă mutat în lipsa mea – firul de păr pe care l-am lăsat ca semn lipseşte. ■ . ‘

Următorul la rînd. Nici .de astă dată nu sînt eu următorul. Dimov este cel condus pe drumul de veci. Dimov, care, la rîhdul său, se va odihni undeva, hu departe de Heine şi Stendhal. O excelentă posibilitate pentru el de a face cunoştinţă, pe lumea cealaltă, cu numele unor autori de care e puţin probabil să fi apucat să audă cît a fost în viaţă.

Şi de astă dată, versiunea celebrului nostru, medic de casă este „atacul de cord“. Se pare că acestui, om nu i s-au pus în buzunar şi alte diagnostice. Tîmpla spartă a defunctului este acoperită cu flori şi nu se vede. Şi, în general, este lipsit de sens să se. facă prea mult zgomot în jurul unor poveşti de familie. În schimb, printre emi- granţi a fost lansat şi de astă dată cu insistenţă zvonul că moartea este opera comuniştilor.

Poate tocmai din această cauză,' dar poate şi pentru că astăzi nu se joacă nici un meci interesant, la cimitir s-au strîns peste o sută de persoane. Floarea emigraţiei este în plenul ei. Nu lipsesc nici eu.

Ca să fiu sincer, răposatul nu figura printre prietenii mei. Lucru lipsit însă de orice importanţă, mai ales că eu n-am nici un prieten aici. Mai ales că am venit aici nu pentru defunct, ci pentru doi-trei supravieţuitori. • Unul dintre ei, în costum negru, arborînd o ţinută distinsă, de om în vîrstă, cu mărul lui Adam repezit agresiv înainte, rosteşte tocmai în clipa aceea discursul funebru. După ce cu cîteva zile în urmă vorbise despre tînăra gardă, el clădea acum cele cuvenite şi celei vechi – luptătorilor încercaţi, cărora le aparţinea şi defunctul, rămas credin-

cios pînă la moarte sacrelor idealuri naţionale. În general, nu se face economie de cuvinte, pentru că ele nu costă nimic şi pentru că unii nu au o bucurie*mai mare decît să-şi audă melodia propriului lor glas, mai ales cînd me- – lodia are o rezonanţă solemnă,.funebră.

. Este evident că îngîmfarea lui Mladenov în intervalul cit nu ne-am văzut a luat proporţii. La sfîrşitul fiecărei fraze, el îşi dă cit mai pe spate creştetul cu cele cîteva fire de păr alb, ca şi cum ar întreba „am zis-o tare, nu-i aşa ?“ şi îşi întinde deseori pumnul osos, de parcă s-ar pregăti să pocnească pe cineva în nas. Cuvîntarea pune un plus de patetism în pasajul consacrat celor care nu VQT lăsa sfînta cauză neterminată, avîndu-se, evident, în vedere mai ales pe sine însuşi.

, \ În pofida aşteptărilor mele, Merry Lămour nu numai că nu se află în primul rînd al îndoliaţilor, dar s-a aşezat chiar În urma tuturor, ba un moment dat, la o privire aruncată fugitiv în jur, femeia îmi remarcă prezenţa şi, ignorînd orice măsură de prudenţă, se apropie şi îmi şopteşte la ureche ! •

— Emile, / trebuie să mă ajuţi. Am căzut într-o adevărată. cursa. Arunc în grabă o privire cercetătoare, dar constat că mulţimea din faţa noastră este absorbită de cu- vîntul funebru, toţi cei prezenţi, Inclusiv Corbul şi Şarpele, Îl urmăresc pe orator cu gura, căscată, admirîndu-l capacitatea de a vorbi atît de mult fără a spune nimic.

— Ce cursă 7 întreb eu tot în şoaptă.

— Mladenov al tău vrea să-i transfer toată moştenirea. ..Dacă nu, zice, te dau pe mîna poliţiei.®

— Nu te teme. Pînă primeşti moştenirea, e nevoie de cel puţin două-trei zile pentru formalităţi.

— Două-trei zile nu-nseamnă mult.

~ Sînt de ajuns. E un răgaz arhisuficient pentru a-l îmblînzi pe bătrîn.

— Eşti sigur ? ^

— Dacă-ţi spun.

— Mor de Mea.. Asta nu ştie multe, are să mă dea pe mîna poliţiei. - .

— Nu-ţi fie teamă. Doar te ameninţă. Dacă ţi-e teamă, diseară nu te mai întoarce la Mladenov. Du-te în altă parte. La hotelul „Nacional", de pildă. E un hotel mare, n-are să te descopere nimeni.

— Aşa am să şi fac. Şi vino neapărat. Numai pe tine pot conta.

Merry Lamour mă priveşte într-un fel cu totul nepo- • trivit pentru locul în care ne aflăm, dar eu o invit din privire să se întoarcă la locul ei şi ea procedează întocmai. .

În liniştea îndoliată răsună vioi îndemnul „să-ţi fie memoria veşnică!", după care vine ritualul coborîrii trupului şi, la sfîrşit, cunoscutul răpăit al bulgărilor de pămînt peste capac, un răpăit în genere surd, dar mult mai consistent decît orice cuvîntări.

Mulţimea se îndreaptă spre ieşire. Eu rămîn departe, aşteptînd modest să se retragă mărimile. Kralev şi Mladenov .merg împreună şi discută. Cînd cei doi se apropie de mine, Kralev mă priveşte cu coada ochiului, dar se face că nu mă vede şi-i spune ceva lui Mladenov. Acesta . îşi consultă ceasul şi încuviinţează din cap. Rezultă în mod logic că-şi dau o întîlnire. Nu se ştie însă unde şi 'cînd. ' ■ ' .

De fapt, indiferent dacă va avea sau nu loc o întîlnire şi indiferent unde şi cînd ar urma ea să fie, planul meu este dinainte stabilit. Un plan cît se poate de simplu, deoarece este întocmit după regula : „vei face numai ceea ce se poate face în condiţiile respective".

Prezenţa mea la ceremonia funerară urmăreşte printre altele şi un anumit efect practic : de a arăta unor oameni că nu am nici un interes să mă mai ascund şi că puţin îmi pasă dacă mai sînt sau nu urmărit. 'Cînd pornesc cu Jaguarul spre piaţa Clichy, constat că Opelul celor doi emigranţi nu se mai vede Nu mă grăbesc însă să mă bucur de libertate şi, prin oglinda retrovizoare, ţin sub observaţie peisajul din spatele meu. urmărind totodată şi taxiul din faţă, în care s-a -instalat Mladenov. Treptat, în circulaţia haotică ce se derulează în urmă începe să-mi atragă atenţia un element des repetat. E vorba de o banală şi cenuşie furgonetă Citroen, care induce în eroare cu aspectul ei blajin şi preocupat. Cînd şi cînd se pierde în 'mulţimea maşinilor sau dispare lacîte o curbă, pentru că apoi să-şi facă iar^ apariţia, cel mai ades fiind vizibilă abia în depărtare.

. S-ar putea să fie vorba de o simplă coincidenţă, lucru puţin, probabil însă în condiţiile date. între, timp s-a încheiat pesemne şi verificarea hotelurilor din zona Place de l'Etoile. Singura şansă a lui Kralev de a da de Lida este să mă urmărească din scurt. Cît timp va nutri această speranţă, el va continua să mă urmărească, dar şi viaţa mea va continua. Altminteri, dacă Kralev n-ar fi continuat să spere că îl voi călăuzi la Lida, mi-ar fi făcut precis de petrecanie.

Din cîte pot judeca după direcţia urmată de taxi, Mladenov se întoarce acasă, ceea ce pentru mine- constituie cea mai bună întorsătură a lucrurilor,- numai de-aş izbuti cumva să mă descotorosesc de furgonetă cenuşie.

Taxiul coteşte într-adevăr spre Rue de Provence. Fără să-i mai acord atenţie, îmi văd de drum, ies în Haussmann şi mă îndrept spre Etoile. Furgonetă este în urma mea, deşi destul de departe. O coincidenţă de itinerar atît de -îndelungată nu poate fi întâmplătoare. în timp ce caut o soluţie pentru a mă descotorosi de furgonetă.' remarc un al doilea element des repetat. Acesta este un Mercury
sport albastru-închis. pe care-l zărisem încă de pe Clichy. Aşadar, sînt blocat din ambele părţi, iar cum cel care merge înaintea mea dispune de o maşină suficient de puternică, nu-mi pot permite vreo tentativă ieftină de evadare.

Cînd două maşini te filează cu succes de la o anumită distanţă, în pofida fiţelor pe care le faci tu în dreapta şi-n stînga, logica îţi cere să te gîndeşti că ele dispun de ra- dioaparatura necesară. Ceea ce complică şi mai mult problema evadării. Nu-mi rămîne nimic altceva de făcut decît să-mi iau rămas-bun de la maşină şi să mă întorc la tradiţiile glorioasei infanterii.

între timp pie^d orice interes pentru Place de l'Etoile. Intenţia mea de a crea impresia că mă duc s-o vizitez în acest cartier pe Lida, după care să dispar'fără urmă, cade. A mă despărţi do maşină nu înseamnă defel că trebuie s-o abandonez la celălalt capăt al oraşului. Cotesc pe Rue Tronchet. Ajuns la Madeleine, constat că acel Mer- cury albastru-închis se află din nou în faţa mea. îmi continuu drumul fără a da semne de panică şi în timp ce rotesc cu o mină volanul şi aştept la semafoare, descui torpedoul şi iau de acolo lucrurile achiziţionate în cursul dimineţii şi mi le vîr în buzunare. Nu uit nici ambalajul, întrucît firma magazinului de aparaturii radio imprimată pe el poate suna destul de suspect pentru, cineva.

Acum maşina este curată. Nu-mi rămîne decît s-o ascund undeva. Cotesc prin spatele Bursei şi intru pe Rue Vivienne. Suspectul Mercury albastru-închis a dispărut undeva pe o stradă laterală, dar furgoneta se află la vreo sută de metri în spatele meu. Parchez la repezeală în primul loc convenabil, sar din maşină şi mă -furişez în pasajul Vivienne. Pasajul este lung, dar frînt în două-sub un unghi drept. Exact la colţul acestui unghi se află un vechi anticariat, ale cărui vitrine sînt bine ticsite cu polîţe de cărţi prăfuite. Mi a fost scris să-i cinstesc memoria lui Toni repetîndu-i figura. Intru în anticariat cu -înfăţişarea indiferentă a omului care trece pe aici din curiozitate şi încep să cercetez volumele din raftul de pe colţ, fără a mă obosi să citesc titlurile. Anticarul, un zdrahon în vîrstă-, cu faţă blajină, nu-mi acordă nici o atenţie. Este antrenat într-o discuţie cu un client tot în vîrstă despre preţul fantastic la care s-ar fi vîndut ediţia princeps a „Florilor răului" la nu ştiu ce licitaţie. Apoi discuţia se transferă asupra lui Baudelaire însuşi şi a locului pe care-l ocupă în poezia franceză, unul dintre opo- nenţi considerîndu-l parnasian, iar celălalt – simbolist, în acel moment mintea mea nu este preocupată însă atît de „Florile răului*', cît de una dintre florile nu mai puţin funeste, purtînd modestul nume de ,,Nu-mă-uita". Asta mă împiedică să urmăresc prin deschizătura dintre două poliţe circulaţia din pasaj. După cîteva minute, un necunoscut trece pe lingă vitrină cu mersul caracteristic unui urmăritor, care se abţine din decenţă să nu gonească. Puţin mai tîrziu, trece un al doilea individ, cu acelaşi mers, dar în direcţie opusă.

Am cercetat deja întregul raft de sus şi-l iau la rînd pe următorul. în asemenea momente nu se recomandă să dai dovadă de nerăbdare. Cazul lui Toni se vădeşte a fi > destul de instructiv în acest sens. Un gest pripit este suficient pentru a declanşa lanţul de cauze şi efecte care te pot trimite pe lumea cealaltă. Poate că nenorocirea lui Toni s-a datorat tocmai faptului că a intrat într-un anticariat, şi nu într-un bistrou. Dacă ar fi intrat într-un bistrou ar fi avut toate şansele să se îmbete, pe cînd într-o librărie, ce altceva poţi face decît să te învîrţi niţel şi să ieşi.

— Doriţi ceva ? mă întreabă serviabil bătrînul, re- mareîndu-mi în cele din urmă prezenţa.

■— Caut „Candide", ediţia prlnceps, îi răspund eu pentru a spune ceva.

— Ila-ha-ha, pe asta o caut şi eu. Dac-o găsiţi, spu- neţi-mi şi mie !

Mă priveşte de parcă aş fi trînlit. cine ştie ce nostimadă şi adaugă :•

— Şi reţineţi pentru dumneavoastră'că ediţia prin- ceps a operei „Candide" nu are nici formatul, nici numărul de volume pe care-l are „Illustration".

Mulţumesc pentru informaţie şi plec. Ies pentru orice' eventualitate de cealaltă parte a pasajului şi ajung cu- rînd la Palais Royals în grădină. Grădina este înconjurată de arcade lungi,- unde arareori apar pietoni solitari şi unde de departe poţi vedea dacă ai pe cineva în faţă sau în urmă. Parcurg pentru a mă asigura întreaga arcadă, ajung În mica piaţă Palais Royale şi iau un taxi,

— Frumoasă zi, hu-i aşa? spune şoferul în vîrstă, punînd cu trosnet în mişcare bătrînul cupeu. :

E dintre cei vorbăreţi.

— Splendidă ! îngaim eu, gîndind exact contrariul.

Cheia scîrţîie trădător în broasca ruginită, dar **pe** scară, din fericire, nu există ţipenie de om. Intru în încăperea întunecată şi încui. În fund se află o altă uşă – probabil spre scara de serviciu. Apăs pentru Orice eventualitate pe clanţă şi constat că şi această uşă-i încuiată. În apropiere se află un comutator electric, dar eu nu mă hotărăsc să-l răsucesc, să văd dacă funcţionează sau nu. Prin mica ferestruică a mansardei, îngrădită' cu gratii groase şi ruginite, deocamdată pătrunde suficientă lumină. . -

Trebuie să mă grăbesc, deoarece începe deja să se întunece şi lumina ce răzbate acum prin fereastră se va

I

stinge curînd. În afară de asta, orice întîrziere îmi reduce şansele de a auzi ceea ce aş putea auzi acţionînd mai energic; aş afla astfel dacă jos va avea într-adevăr loc vreo întîlnire sau dacă nu cumva a şi»avut loc.

încăperea nu a fost folosită pesemne de ani de zile, căci este toată năpădită de păienjeniş. Într-un colţ sînt înghesuite două dulapuri vechi, cîteva scaune giorsăite şi un teanc de cărţi şi ziare, acoperite de atîta praf, îneît cred că nici măcar anticarul din pasajul Vivienne nu le-ar fi observat. Pentru moment, atenţia îmi este îndreptată spre cele cîteva coşuri ce-ies în relief pe pereţii mansardei. Reconstitui mintal cum arată apartamentul lui Mladenov şi hotărâse că şemineul din hol este legat de coşul al doilea din dreapta.

Cu ajutorul briceagului şi cu o anumită doză de răbdare, reuşesc să scot din construcţia coşului o cărămidă, apoi încă una, ferindu-mă să fac zgomote inutile. Montez bine la un capăt al firului microfonul şi-l cobor prin spărtură în aşa fel îneît să nu se arate trădător în gura şemineului. 11 fixez apoi, legîndu-l de unul dintre fotoliile veterane, iar la celălalt capăt al firului montez un amplificator. După toate acestea mă instalez eu însumi pe veteranul prăfuit, îmi pun casca şi-mi aprind precaut o ţigară. Nici măcar nu visasem că pentru misiunea mea din mansardă voi dispune de un asemenea confort.

Un timp nu percep nimic. Apoi se aude o uşă deschi- zîndu-se şi închizîndu-se, iar ceva mai tîrziu alte zgomote lipsite de importanţă. Urmează un sunet greu de desluşit, o nouă deschidere a uşii şi, îndată după aceea, zgomotul cîtorva perechi de paşi.

— Pe ăştia doi pentru ce mi-i aduci ? se distinge glasul nemulţumit al lui Mladenov.

— Pentru pază, răsună şi glasul de trîmbiţă al lui Kralev. ,

^ De aici se poate conchide că „cei doi“ sini Corbul şl Şarpele.

Se aude tîrşîit de scaune. Nou-veniţii iau loc pe ele probabil.

— Williams încă n-a venit... spune curînd bătrînul.

— Williams nu va veni, ripostează sec Kralev.

. – Cum să nu vină ? Doar trebuia să convenim amănuntele referitoare la operaţiune ?

— Totul este deja convenit Operaţiunea mi se încre- . dinţează mie.

— Păi cum aşa, hodoronc-tronc ?

• – Uite aşa, hodoronc-tronc. Nu ne putem pierde timpul în discuţii. Trebuie să plec chiar mîine.

• – Ei, mă rog. Şi eu n-am nici un cuvînt de spus ? Atunci de ce aţi mai stabilit întîlnirea asta ?

— Ca să discutăm alte treburi, .răspunde cu un aer indiferent brunetul, v

— Ascultă, Kralev, dacă ai de gînd s-o ţii ca înainte» trebuie să-ţi spun că te înşeli amarnic. Ai auzit doar azi- dimineaţă chiar din gura lui Williams că eu sînt noul şei al Centrului. Şef în înţelesul deplin al cuvîntului, pricepi ţ ' Aşa'că trebuie să renunţi o dată pentru totdeauna la practica de a discuta dumneata cu Williams, în timp ce pe mine mă ţii doar la curent.

— Asta mai vedem noi, ripostează sec Kralev.

— Cum aşa, „mai vedem noi“ ? N-ai auzit ce-a Spus Williams azi-dimineaţă ?

— Asta a fost azi-dimineaţă. Iar acum e seara. Şi între timp s-au lămurit o grămadă de lucruri.

— Ce s-a lămurit ? ridică Mladenov tonul. Cu- ce intrigi mai umbli iarăşi ? Dacă cu Dimov ţineau figurile astea, cu mine n-o să ţină, asta şă-ţi intre bine în cap 1 Sfîrşeşte odată cu asemenea maniere l

— Păi tocmai de aceea am şi venit, ca s-o sfîrşim, rosteşte Kralev cu acelaşi calm. Eşti în pragul sfîrşitului, Mladenov. în seara asta ţi-e sfîrşitul.

. – Ce-i cu circul ăsta ? strigă bătrînul cuprins de o revoltă amestecată cu note de spaimă instinctivă.

— N-am venit ca să facem circ, rosteşte sumbru Kralev. Am venit să executăm sentinţa în cazul tău. De pronunţat au pronunţat-o alţii, noi ne vom mulţumi s-o executam.' ~

— Sentinţă pentru ce ? întreabă bătrînul şi glasul său sună deja speriat de-a binelea.

— Pentru uciderea lui Dimov. Dumneata l-ai ucis pe Dimov, ca să-i iei locul. Iar înainte de asta te-ai căsătorit cu moştenitoarea lui ca. să pui mîna şi pe banii defunctului. . •

:— E o eroare la mijloc... – . . <

— O eroare este, numai că ea îţi aparţine. De iertare, în schimb, nici vorbă nu poate fi, încearcă Kralev să-şi etaleze umorul.

— Repet: e o eroare la mijloc,. insistă bătrînul cu-- prins acum de panică. Pe Dimov l-a ucis Merry Larnoun- – – Pe Merry Lamour n-o duce nici- mintea, nici curajul să facă o treabă ca asta. Merry n-ar avea ce să cîştige dintr-o căsătorie cu tine.

— Păi nu-i aşa., omule !... „ .

— Uciderea lui- Dimov este doar una dintre faptele reprobabile de care te faci vinovat, o ţine una şi,bună brunetul, fără a-l mai asculta. Cealaltă este şi mai gravă i dunineta l-ai introdus pe Bobev în Centru I...

■— Păi pe Bobev l-am dat afară azi-dimineaţă. Eu l-am dat afară...

—- Da, dar după ce l-ai introdus. Şi după ce ne-a creat o mulţime de necazuri şi ne-ar mai fi creat şi altele dacă n-aş fi intervenit eu.

Se pare că în acest moment Kralev se ridică sau se pregăteşte să se ridice, căci aud vocea bătrînului :

— Stai jos, Kralev. Stai să ne înţelegem.

imediat însă răsună vocea lui Kralev, de astă data nu către Mladenov. ci către altcineva :

— Hai o dată I Ce mai aşteptţi ? Să înceapă a ţipa ?'

• — Staţi... urlă Mladenov. /

În aceeaşi clipă însă se aud patru împuşcături înăbuşite de revolver dotat cu surdină. Apoi vocea răguşită a Corbului :

— De astă dată o s-o încurcăm. Nu aici trebuia s-o facem. Aici n-avem cum şterge urmele...

— Ce să ştergi, deşteptule, o s-o punem pe seama porcului de Bobev, intervine Şarpele.

Amîndoi încep să discute cu voce tare cum să rezolve problemele referitoare la urmele crimei.

îmi scot casca şi mă ridic. încăperea este cufundată* în întregime în întuneric. Doar în’ preajma ferestrei mai stăruie o slabă lumină crepusculară albăstrui-cenuşie. Şi în această semiobscuritate apare Kralev ţinînd revolverul îndreptat spre mine

— Ai auzit tot ? întreabă Kralev cu glasul său de trîm- biţă, fixîndu-mi burta cu revolverul.

Tac, apreciind mecanic situaţia în care mă aflu şi căutînd totodată şi cele mai neînsemnate posibilităţi de a ieşi din ea. Asemenea posibilităţi însă nu există.

— Ai auzit ? repetă Kralev şi mai tare.

Şi întrucît vede că n-am de gînd să-i răspund, adaugă i

— Dacă ai auzit, înseamnă că ştii care-i procedura.

Aş putea încerca un salt prin surprindere, dar ar fi un gest desperat, căci glontele m-ar găuri încă. înainte de a face saltul şi chiar dacă nu m-ar găuri, ce folos, din mo--

ment ce sînt convins câ afară stau la pîndă Corbul şi Şarpele, care ar realiza prin eforturi comune ceea ce Kralev . n-ar reuşi să realizeze de unul singur. Şi totuşi saltul ră- mîne unica posibilitate. Aşa că urmăresc cu atenţie gesturile brunetului, spre a prinde momentul potrivit. Kralev mă studiază însă şi el cu atenţie. Se pare că a interpretat în felul său încordarea din privirea mea, căci mă întreabă deodată, cu o vagă curiozitate :

— Ţi-e teamă ? . .

S-ar putea să nu fie decît o joacă – îmi trece pe loc prin cap. S-ar putea ca brunetul să fi venit doar pentru a mă speria cu revolverul lui, ca să scoată ceva de la mine. Dacă a venit să scoată ceva de la mine, înseamnă că e vorba de un lucru, pe care eu nu i-l pot spune. Deci, ace- • eaşi soartă mă aşteaptă.

— Există, şi pentru mine o sentinţă ? întreb eu doar aşa, pentru a mă dumiri cît de cît asupra situaţiei mele.

— O sentinţă de condamnare la moarte, precizează Kralev..

— Se pare că e vorba de sentinţe pe care dumneata • le pronunţi şi tot dumneata le şi execuţi.

— Nu eu le pronunţ, ripostează brunetul. Ştii foarte bine că nu eu le pronunţ, ţi s-a dat şi un avertisment, dar ţii morţiş să faci pe prostul.

Tac, gîndindu-mă că dacă reuşesc să lungesc niţel discuţia, se va face suficient de întuneric pentru a încerca cu un dram de noroc figura cu saltul.

- – Te crezi probabil mare specialist în a face pe prostul, reia Kralev, lucru pe care, de fapt, nu reuşeşti să-l faci pentru simplul motiv că aşa şi eşti – un prost. Dacă n-ai fi fost prost, te-ai fi descotorosit mai devreme de căşti. Nu te-ar fi salvat nici asta, firește, dar -cel puţin ne-ai fi îngreuiat misiunea. Dacă n-ai fi fost un prost, ai fi realizat că-i o prostie curată să încerci să scapi de filajul
maşinilor noastre. încă mai zilele trecute ţi-am lipit de maşină o drăcovenie de-aia minusculă care ţipă tot timpul în eter -^piu-piu" şi care ne spune de departe unde te afli. Şi chiar dacă izbuteai să scapi pentru puţin de filajul nostru, tot îţi dădeam din nou de urmă. Aşa s-a întîmplat' – şi aseară, cînd ai venit să ne spionezi...

•— Ţi-am mai spus că aveam o întîlnire...

— Da, dar eu nu sînt un prost ca dumneata^ ca să te cred.. Azi după-amiază, de pildă, ai crezut că te-am lăsat în pace şi te-ai şi înfiinţat aici, iar noi ne-am zis că n-are rost să ne dăm sufletul gonind după dumneata şi te-am' aşteptat, instalaţi comod la fereastra clădirii de vizavi...-

îi ascult lăudăroşenia stupidă cu o ureche, continuînd să reflectez asupra celor întîmplate. Rezultă cît şe poate de'clar că furgoneta şi acel Mercury sport n-au fost trimise de Kralev. Este, de asemenea, cît se poate de clar că chiar dacă aş fi reuşit eu prin cine ştie ce minune să scap de urmărirea lor, asta n-ar . fi fost decît pentru a
' nimeri în mîinile altora. E adevărat, n-am fost chiar prostul proştilor, dar nici de suficientă precauţie n-am dai dovadă. Dacă aş fi zăvorit cumva, uşa spre scara de serviciu, Kralev n-ar fi ajuns chiar atît de uşor pînă la mine. Deşi nici asta nu cred că mi-ar fi fost de cine ştie ce folos.' Ce mai la deal, la vale – acum du-te şi te plînge lui tai-' că-tu şi lui maică-ta... •

— Am venit pentru că m-a solicitat Lida, rostesc eu ca să spun totuşi ceva. Lida presupunea că vrei să discuţi cu taică-său despre ea şi dorea să ştie ce veţi hotărî, şi...

— Minţi, mă întrerupe Kralev. Lida nu se află în – 'Paris. E lucru verificat. Şi asta tot din cauza maşinaţiu- nilor dumitale murdare...

— Pentru asta m-aţi condamnat la moarte ?

— Ştii prea bine pentru ce ! Eşti un trădător, Bobev, şi-acum trebuie să plăteşti pentru trădare !

— Asta am mai auzit,o încă atunci cînd ţineaţi să mă- îmbăiaţi.

— Acuzaţiile de atunci nu erau decît o bagatelă. Pe atunci nu te consideram decît un simplu agent al francezilor. Acum însă *ne-am dat seama că eşti şi agent al bulgarilor ! .

— Am impresia că nu eşti în toate minţile, rostesc eu încet. Sau poate că procedezi astfel deliberat, ca să te răzbuni pe mine pentru altceva.

— Fie şi aşa, cedează Kralev. Dar. ia spune, unde ai dispărut azi-dimineaţă ?

— Intreabă-l pe Corb, că doar s-a ţinut tot timpul scai de mine. întreabă-ţi „piu-piul", că doar ziceai că-ţi spune totul.

— Dar de ce nu vrei să-mi răspunzi dumneata însuţi ? Pentru că te-ai dus să iei legătura radio, nu-i aşa f Numai că ia emiţătorul de unde nu-i I A dispărut ca prin farmec 1

În mansardă răsună' un fel de tuse. Kralev rîde cu o voluptate evidentă, fără a mă slăbi însă din ochi.

— Poţi să-mi explici ce nevoie aveai de emiţătorul acela ? Sau, hai să lăsăm asta. Ştim că prin el trebuia să ţii legătura cu Bulgaria. Spune-ne însă măcar de la cine şi cînd l-ai primit 1

— E vorba de o neînţelegere.,, mormăi eu apreciind că în mansardă s-a făcut suficient de întuneric pentru a încerca cu prima ocazie figura cu saltul. „

S-ar putea însă ca brunetul să-mi fi intuit intenţiile, sau o fi fost vorba doar de o simplă coincidenţă : un snop larg şi orbitor de lumină ţîşni din mîna stingă a lui Kralev şi mă învălui. ...

. – Te deranjează ? mă întreabă Kralev compătimitor. N-am încotro, e incomod de discutat pe întuneric,
ba s-ar putea-să şi greşesc – să-ţi nimeresc ţeasta Irt locul burţii. Ştii, eu unul trag întotdeauna în burtă : e mai ... uşor de nimerit şi mergi la sigur, mai ales cînd slobozi -' tot încărcătorul... Deci, zici că-i o neînţelegere, ai ?

Tace şi urmăreşte un timp clipirile mele chinuitoare.

— Trebuie să clipeşti mai des, mă sfătuieşte Kralev. În felul ăsta lumina se diluează... Deci, neînţelegere spui, ai ? E adevărat, dar o neînţelegere pe care noi am limpezit-o... Asta pentru că stăpînul garajului lucra pentru voi, iar soţia lui – pentru noi. Vizita dumitale, instalarea staţiei de radio, totul s-a lămurit. L-am lichidat, ca să ştii şi dumneata, căci aşa îi promisesem soţiei sale. Ea e incu tînără şi poftea la un altul. Slăbiciuni omeneşti. Iar acum ţi-a venit dumitale rîndul să te lichidăm... '

— Uite ce-i, Kralev, spun eu străduindu-mă să pri- I vesc în afara snopului luminos emis de -lanternă. Dumneata l-ai lichidat deja pe Milko. L-ai lichidat în prezenţa mea. Regret'că n-am avut posibilitatea de a interveni. În schimb, i-am informat amănunţit pe franţuji. I-am informat şi despre- intenţia dumitale de a mă lichida...;

— Interesant, mîrîie brunetul batjocoritor.

— Ia seama că în momentul de faţă nu spun vorbe goale. .Mă aflu acum în mâinile dumitale şi mă poţi li- chida, iă însă seama că dacă prima oară ai'scăpat basma curată, de astă dată vei plăti cu dobîndă cu tot. Nu te . vor scurta decît cu un cap, atâta tot.

— Mare prost mai eşti! mîrîie Kralev printre dinţi. Ţi-ai şi găsit cu ce să mă sperii. Păi nu numai pe Milko şl pe dumneata, dar dacă aş lichida o duzină întreagă din- tr-ăştia de teapa voastră, şi tot nu s-ar atinge nimeni de mine. Aşa să ştii, prostule I -N-ai înţeles nici măcar atît, că aici comuniştii nu sînt consideraţi oameni ? E mai periculos să loveşti un cîine decît să lichidezi un comunist. Auzi, prostul proştilor, şi-a găsit cu ce să mă sperie l
mormăie Kralev ca şi cum s-ar- adresa unui martor nevăzut. Nu te mişca ! urlă el fără veste.

Nu făcusem nimic altceva decît încercasem să -duo mîna la ochi, ca să se odihnească niţel de lumina orbitoare.

— Ascultă, şmecheraş, rosteşte brunetul pe un ton mai liniştit: Dacă vrei să ajungem la o învoială, să ştii că ea n-o să fie aşa .cum o. vrei dumneata. în general, cu franţujii n-ai să mă sperii. Aşadar, dacă vrei să ajungem la o învoială, hai s-o facem serios.

. „Va să zică, pînă acum a fost totuşi vorba de o joacă, gîndesc eu încercînd să privesc printre gene, atît cît să pot urmări mişcările brunetului. De asta e Kralev atît de vorbăreţ. Nu-i nimic, joaca asta promite totuşi un anumit i ăgaz."

— Fie, îngaim eu. Spune-mi ce-mi oferi. Şi ia-mi lanternă, asta din ochi.

Generos, Kralev abate cu cîţiva centimetri snopul de lumină, astfel incit acum cel puţin un ochi îmi este în penumbră. '

— Unde-i Lida ? întreabă brunetul.-1

. — Asta va fi învoiala ?

— Asta. Spune-mi unde-i Lida şi să nu te mai văd-în faţa ochilor.

' – Stai, asta nu ţine 1 îl opresc eu. Auzi la dumnealui, cică spune-mi unde-i Lida şi primeşti un încărcător în spinare. în burtă sau în spinare – rezultatu-i acelaşi, Kralev. • - - .

— îţi dau cuvîntul meu că n-am să trag 1

— Şi ce să fac eu cu cuvîntul dumitale? Nu-mi da cuvîntul, dă-mi garanţii I -

— Ce garanţii ? Doar n- ai vrea să-ţi dau revolverul ?

■— Nu sînt chiar atît de lacom. Mă declar mulţumit dacă-l împărţim î dumitale revolverul, iar mie – încărcătorul. După ce.-mi arăţi însă că n-ai im altul în buzunare.

— începi să devii foarte capricios ! mîrîie Kralev. Ai să mă faci să renunţ la orice învoială.

— Uite ce-i, Kralev : N-ai decît sâ te consideri foarte viclean, dar să nu-ţi imaginezi că cu vicleniile dumitale ai să dai de Lida. Fata se află într-un loc atît de sigur, încît nici dracul n-o poate descoperi. Ba mai mult, în două-trei zile are să dispară şi de .acolo. Definitiv şi fără nici o urmă. Aşa că dacă ţii într-adevăr la ea, nu-ţL rata ultima şansă.

— Păi dumneata mă poţi trimite foarte bine după cai verzi, cum ai făcut-o în dimineaţa asta cu hotelurile aflate în Place de l’Etoile.

— Iar dumneata n-ai decît să verifici. Locul unde se află Lida dispune de o legătură telefonică. La cinci minute după ce ţi-l spun, vei şti dacă Lida se află sau nu acolo.

Kralev mă priveşte' pătrunzător, cîntărindu-mi cu-, vintele. Apoi, fără a lăsa revolverul din mînă, îşi pune lanterna între picioare şi cu mîna stingă îmi arată repede. conţinutul buzunarelor sale. -

— Şi buzunarele de la spate ! îl zoresc, eu.

Se. răsuceşte fără tragere de inimă puţin în stingă, scoţînd interiorul unui buzunar, apoi spre dreapta, scotocind în celălalt buzunar. Acolo se află într-adevăr un încărcător de rezervă.

— Va să zică, umbli cu viclenii ? Despre ce învoială mai poate fi vorba ? ' .'

—Nu umblu cu nici un fel de viclenii l Uitasem pur > şi simplu de el, şmechefaş ce eşti I

— Aruncă-mî-1!

Kralev îmi aruncă încărcătorul şi eu îl prind din zbor.

— Acum aruncă-mi-l şi pe celălalt I I

Brunetul scoate . încărcătorul din revolver .şi mi-l aruncă şi pe acesta.

— Dar cartuşul de pe ţeava ?

Kralev se uită la mine abia stăpînindu-se să nu mă înjure de toţi dumnezeii, apoi, cu un.gest nervos, trage închizătorul şi cartuşul ţîşneşte într-o parte, rostogolin- du-se în întuneric

— Hai, arată-mi locui, mă zoreşte el.'

Acum brunetul nu mai este înarmat M-aş putea năpusti asupra lui ca să-mi încerc puterile, dar asta ar produce zgomot, iar cei'doi pîndesc fără doar şi poate la uşă. M-ar ciurui cît ai zice peşte. Mai bine să-i spun. Va fi silit să iasă pentru a verifica informaţia, iar asta îmi va da ci te va clipe de răgaz şi una-două posibilităţi de a mă fofila. ' ' .

— Hai, spune odată ! repetă Kralev. Dacă crezi că m-ai tras pe sfoară, te înşeli amarnic. Oamenii mei se află acolo, la locul lor, în spatele uşii.

Şi el face un gest neglijent spre mica uşă ce dă spre scara de serviciu. • i • • ' . '

■' – Ştiu, încuviinţez eu. Şi mai ştiu că de îndată ce-ţi voi comunica adresa, îi vei slobozi ca să mă lichideze.

— Exact aşa va fi, dacă vei continua să mă duci cu zăhărelul. Cheia dumitale se află acolo, la uşa cealaltă. Dă-mi adresa şi întinde-o I .

— Lida e în Marsilia... rostesc eu.

' în mai puţin de o secundă văd fata singură în camera cenuşie şi banală de hotel, stînd în dreptul ferestrei şi privind strada luminată cadaveric de lămpile fluorescente, cu frunzele copacilor prăfuite, cenuşii, cu faţadele scorojite ale tristelor case provinciale. Ea aşteaptă o salvare puţin probabilă. Ea mă aşteaptă pe mine. Iar eu în aceeaşi clipă îi trimit omul de care a fugit

— Unde anume ? Marsilia e mare ! mă zoreşte Kralev.

O fracţiune de secundă stau în cumpănă întrebîndu-mâ dacă n-ar fi bine să-i dau o adresă falsă. Apoi realizez că acest lucru ar. putea fi constatat imediat. Singura mea şansă e să spun adevărul. Altminteri totul se va duce de rîpă. . .

' >

— Hotel „Terminus”.

— Ce telefon ?

- ,~ Ii spun şi telefonul.

Abia am rostit numărul şi Kralev a şi ajuns la mica uşă ce dă spre scara de serviciu.

' ’ – la-ţi căştile, îmi ordonă el. Astfel vei auzi cu propriile dumitale urechi verificarea telefonului. Dacă verificarea va fi în folosul dumitale, vei spune: „E-n regulă, Bobev“, şi poţi s-o întinzi. Dacă nu, ţi-e clar ce anume te aşteaptă. În orice caz, te sfătuiesc să nu pleci înainte de a-ţi fi spus „E-n regulă”. Altminteri nu garantez de nimic.

Iese şi închide repede,uşa în urma sa. în broască se aude un ţăcănit de cheie, dar cheia rămîne pe dinafară în uşă. - \ .

Eu unul nu intenţionez cîtuşi de puţin să iau căştile şi nici să-l aştept pe Kralev să spună „e-n regulă”. Problema e să folosesc cele eîteva minute de viaţă ce-mi rămîn pînă la terminarea verificării. Brunetul nu-mi va face de petrecanie pînă nu se va asigura că a descoperit ascunzătoarea Lidei. *

În mansardă domneşte acum întunericul, care mi se . pare mai compact după dispariţia luminii orbitoare a lanternei. Găsesc pe pipăite butonul şi-l apăs. încăperea se umple cu o lumină cadaverică, verde-gălbuie. Nu este exclus ca fostul chiriaş să fi fost vreun fotoamator – asemenea becuri se folosesc în laboratoare foto – dar, în condiţiile existente, această lumină pare cam lugubră.

Uşa ce dă spre scara de serviciu se deschide; înăuntru. Trag unul dintre dulapuri şi-l lipesc de ea, apoi îl proptesc cu cel de-al doilea. Baricada nu este prea solidă, dar poate rezista un timp. Sper că nici grătarul ruginit de la mica fereastră nu se va dovedi prea rezistent. Aici însă mă înşel. Nu există nici o posibilitate de a forţa acest grătar, fără a folosi nişte unelte, cate insă mie îmi lipsesc.

Singura ieşire posibilă rămîne uşa dinspre scara principală. Mă apropii de ea, .mă aplec spre gaura cheii şi trag cu urechea. De afară nu răzbeşte nici un zgomot. Din cîte put deduce după crăpătura de sub uşă, pe scară este întuneric. Tocmai cînd plănuiesc să-mi încerc norocul prin- tr-o ieşire bruscă, clanţa uşii este acţionată încet şi precaut. Cineva dă să vadă dacă este încuiată şi acest cineva nu poate fi decît Corbul sau Şarpele.

În timp ce stau în faţa uşii dinspre scara principala, cheia celeilalte uşi. aflate în fund, scirţîie din nou.

..S-a baricadat*', se aude surd.o clipă vocea Şarpelui, – pentru ca' apoi baricada mea să be zgîlţîie ameninţător, căci uşa este izbită de Şarpe din răsputeri După prima izbitură urmează o a doua, apoi – o a treia. Este puţin probabil ca dulapurile să reziste la mai mult de cîteva ' asemenea izbituri, căci singurul lucru de care în mod neîndoielnic nu duce lipsă Şarpele sînt muşchii săi.

Inspectez fără nici o speranţă încăperea – ferestruica CJ grătarul masiv, uşa dinspre scara principală, îndărătul căreia mă pîndeşte un om cu revolverul în mină şi mica uşă dinspre scara de serviciu, ale cărei balamale scîrţîie şi se îndoiesc sub izbiturile bădăranului. Greu de găsit o capcană mai ideală decît cea în care singur m-am vîrît Totul este pierdut. Singura întrebare ce se pune e peste cîte minute va interveni sfîrşitul.

Totul este pierdut. Privirea mea rătăcitoare cade pe teancul de cărţi şi ziare vechi. S-ar putea totuşi să nu- fie totul pierdut. înşfac la iuţeală un braţ de ziare şi le strecor pe acoperiş prin’grătarul ferestruicii. Apoi le dau foc şi mă întorc după un nou braţ.

Cîteva secunde mai tîrziu pe acoperiş ţîşneşte un foc îmbelşugat, ale cărui flăcări se zvîrcolesc alarmant în bezna nopţii. Ziarele hu ard îndelung, dar eu alimentez necontenit focul şi else ridică tot mai sus şi mai alarmant pe acoperişul bătrînei clădiri. .

încăperea se umple de fum. Abia mai -pot respira,- leoarcă de sudoare de la căldură şi de la agitaţie, dar continuu să car cu zel cărţi şi ziare, în timp ce trosnetul de la izbiturile Şarpelui devine tot mai ameninţător. Sînt puţine speranţe ca baricada astfel şubrezită să reziste mai mult de trei-patru minute. ’

în clipa aceea de undeva de departe se aude urletul prelung al sirenei pompierilor. îmi întrerup activitatea şi mă rezem de perete cu picioarele tremurînde, înecat de tuse şi renăscut din speranţă. Sirena se-aude tot mai tare şi curînd coteşte asurzitor pe Rue de Provence. Ceva mai tîrziu, pe scară răsună tropăit greu de paşi, mulţi paşi.

De la un timp, asediul zgomotos al Şarpelui a încetat. Cu toată prostia sa înnăscută, bădăranul a realizat că deocamdată trebuie să se ascundă sau să dispară. Sting lumina, descui fără zgomot uşa principală şi rămîn lîngă ea astfel, încît atunci cînd va fi deschisă să mă ascundă pe cît posibil. Foarte curînd uşa este deschisă larg şi În înc ăpere dau buzna cîţiva pompieri, tîrînd un furtun şi cîteva extinctoare. Uşa larg deschisă, fumul dens şi faptul că atenţia tuturor este îndreptată spre foc îmi oferă o bună posibilitate de a mă strecura neobservat afară. înainte însă de a o faee, arunc pentru orice eventualitate o privire prin crăpătura uşii şi-l observ pe Corb urcînd precaut scara. Se ascunsese pesemne doar două minute în apartamentul lui Mladenov şi acum se grăbeşte să-şi ia din nou postul în primire. Aş spune că omul acesta este rău şi căpos ca un buldog, dacă nu mi-ar fi teamă că astfel aduo o ofensă cîinelui.

În clipa cînd Corbul urcă ultima treaptă, eu ies val- vîr tej pe palier şi cu toată puterea de care dispun în piciorul drept izbesc garda Centrului drept în burtă. Corbul îşi desface braţele pentru a-şi păstra echilibrul, dar întrucît îndărătul său nu există nici un fel de balustradă, 'cade cu spatele pe scară şi se rostogoleşte pînă pe palierul Următor. Mă reped după el sărind cîte două trepte, dar. cînd îi trec pe alături, Corbul dă să se ridice şi se agaţă de mine. 11 ajut să se ridice şi cu o nouă lovitură, de astă dată drept În dinţii galbeni, II trimit pe următorul palier. De astă dată Corbul încremeneşte locului şi, cum a avut norocul să cadă în cap, s-ar putea să-şi revină ceva mai tîrziu. • •

' îmi trag sufletul şi o iau agale, ca un om care a ieşit să vadă ce s-a întîmplat şi ce-i cu tot vacarmul acesta. Jos, în faţa intrării, s-a adunat un grup de locatari şi de gură-cască. Kralev-şi Şarpele nu figurează printre ei. Mă amestec în mulţime, ca să ascult comentariile, dar cînd realizez că nimeni nu mă bagă în seamă, o iau la pas pe stradă în jos, gîndindu-mă că chibiţii parizieni sînt un soi cu totul aparte. Fac mare caz pentru cîteva ziare ce ard pe acoperiş, dar nici măcar nu le trece prin minte că în acelaşi moment, un etaj mai jos, s-ar putea să zacă ucis un lider politic.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA’

Ceasul meu arată doar ora nouă, şi asta mă fa.ce 'sa cred că s-a oprit. Cînd îl apropii însă de ureche, constat că funcţionează normal. După toate cîte mi s-au întîmplat în ultimele ore, am impresia că ar trebui să fie cel puţin miezul nopţii. _ •

Faptul că e doar ora nouă îmi convine, fireşte, de minune. Iau un taxi de la La Fayette şi mă opresc pe Rue de Vivienne pentru a-mi recupera Jaguarul. Ajuns la faţa locului, realizez că am dat degeaba drumul taxiului. Maşina mea nu se mai afla unde o lăsasem.

O iau înapoi pe străduţa îngustă cu gîndul la acţiunile pe care trebuie să le întreprind imediat. Nici nu ies însă bine în piaţa din faţa Bursei şi constat că sînt filat îndeaproape şi temeinic : un tip înaintea mea, altul în spate, iar altul pe carosabilul dinspre mine, călare pe un scuter verde.

Sistemul de filaj ce mi se aplică este suficient pentru a mă dumiri că nu poate fi vorba de oameni de-ai lui Kralev. Şi nici filajul din cursul zilei cu furgoneta şi acel Mercury albastru-închis n-a fost opera lui Kralev. Deci, sau este vorba de americani, sau de prietenii mei, francezii. Cred mai curînd că sînt francezii.

Unul mai sensibil decît mine s-ar fi simţit’ pesemne jignit de faptul că după ce a dovedit atîta abnegaţie în slujba unor servicii, aceleaşi servicii îl iau în- colimator. Eu însă îmi permit rareori luxul de a fi sensibil şi cunosc destul de bine regulile jocului pentru a conta pe recunoştinţă.

Singurul lucru de care sînt conştient acum cînd păşesc pe Marile Bulevarde, escortat de doi pietoni şi de un scuterist, este că, deşi mă aflu sub cerul liber, situaţia mea se dovedeşte a fi aproape la fel de tragică precum era şi în capcana din mansardă. Operaţiunea „Nu-mă-uita” va începe nu mai tîrziu de poimiine. Kralev probabil .-că zboară deja pe şoseaua ce duce la Marsilia. Se va răfui cu Lida, o va lăsa pe nişte mîini sigure, iar după aceea va porni spre Grecia sau Turcia, pentru a se ocupa personal de această operaţiune. Singura persoană care ştie de iminentul atentat la viaţa a zeci de mii de oameni nevinovaţi sînt eu – un jalnic şi dezarmat solitar, care păşeşte pe bulevardele pariziene sub supravegherea a trei filatori 1 râncezi, care a rămas fără staţia de radio, fără maşină şi fără

armă şi care, colac peste pupăză, nu mai are în buzunar decît cîtiva amărîţi de franci.

Merg încet pe stradă zgîihdu-mă fără noimă la vitrinele împodobite cu monede, galbeni şi tabele conţinînd cursul lirei turceşti şi al napoleonului. Merg şi aproape că nu-mi mai simt picioarele, nu mai simt nimic altceva decît apăsătorul sentiment de pustietate, de izolare deznădăjduită în acest spaţiu infinit şi gol în care nu răsună decît paşii singuratici ai unui om, care s-ar putea să fiu chiar eu.

,,Ilai, luaţi-mă ! Că şi aşa, tot nu mai sînt bun de nimic !“ le poruncesc eu în gînd urmăritorilor, apreciind totodată mecanic dacă, într-adevăr, nu mai sînt bun de nimic sau faptul că văd totul în negru se datorează pur şi simplu oboselii.

Aş putea să mă duc la Francoise. Doar îmi spusese dimineaţă că după ora şapte va fi acasă. Aş putea să mă duc şi s-o iniţiez în tot ce ştiu despre operaţiunea „Nu- mă-uita“. Dar Francoise nu este decît un simplu executant, ca mine. Ea nu poate hotărî nimic de una singură, iar ceea ce vor hotărî alţii – nu se ştie. După toate probabilităţile, nu vor intra în conflict cu americanii doar aşa, ca să-mi facă mie o bună impresie.

Şi totuşi în momentul de faţă vizita la Francoise devine inevitabilă. Nu pentru a o iniţia în operaţiunea „Nu-mă-uita”, ci pentru a rezolva nişte treburi. Printre altele, pentru a-i spune că a-ţi fila propriii tăi oameni înseamnă o adevărată risipă a banilor statului.

Ies pe Marile Bulevarde şi iau un taxi de la prima staţie. Cu iritare, dar şi cu o anumită notă de mîndrie, constat că escorta pe jos este înlocuită cu o escortă auto. Vine deci momentul cînd şi ostaşul de rînd îşi primeşte partea sa din atenţia obştească.

Francoise îmi deschide şi mă introduce în *studio* fără a recurge la apostrofări inutile, dar şi fără urmă

3e afecţiune. Ca să fiu mai exact, comportarea ei este de-a dreptul glacială. Pur şi simplu să nu-ţi vină a crede că cu numai zece ore în urmă leşina de plăcere în bra-. ţele mele. Am bănuit-o de altminteri dintotdeauna că este în stare cu o mină să mă mîngîie, iar cu cealaltă' să-mi tragă un glonte fără a clipi măcar. Şi asta nu din răutate, ci pur şi simplu pentru că aşa-i cere slujba.

— Ce vînt te aduce ? mă întreabă ea rece, iar tonul ei face ca întrebarea să sune mai degrabă I „N-aş fi crezut că poţi avea tupeul de a mai trece pe-aici”.

— Nici măcar nu mă inviţi să iau loc ? ocolesc, eu întrebarea. Femeia ridică indiferentă din umeri s

— Stal jos. Ai însă în vedere că nu-ţi pot acorda prea mult timp.

— Nici eu nu dispun de prea mult timp. Sînt aşteptat jos de filatorii voştri. Nu-i pot face să aştepte cu orele.

îmi ignoră remarca, ia de pe masă pachetul cu „albastre” şi îşi aprinde una fără să se aşeze. în general, comportarea ei te face să crezi că toate duritățile de care a dat pînă acum dovadă n-au fost decît nişte efuziuni sentimentale.

— Aş vrea să ştiu, Francoise, de ce anume m-am făcut vinovat ? . .

în alte cazuri, mi-ar fi spus : „dar tu ce crezi ?“ sau „nu mai face pe idiotul”, de astă dată însă mi-o retează scurt i

— De cel mai grav lucru : joc dublu.

— Fantezii I rostesc dispreţuitor, aprinzîndu-mi şi eu o „albastră”, căci ale mele, ca şi banii, sînt pe terminate.

— Eşti un tip cu mult tupeu. Dar pentru a fi de folos, tupeul trebuie asociat şi cu o anumită doză de precauţie. în ceea ce. te priveşte însă, n-ai vrut să ţii

seama de faptul că oameni ca tine rămîn întotdeauna sub semnul unei anumite suspiciuni • cine a trădai o dală o poate face foarte bine şi a doua oară.

în condiţii obişnuite, o asemenea apostrofare didactică mi-ar fi trecut aproape nesesizată pe lîngă urechL De astă dată însă ea sclipeşte în mintea mea ca o săgeată indicatoare. în meseria asta nu e bine să trăncăneşti prea mult, căci vrînd să spui ceva,

îţi poate scăpa altceva. Este clar că pentru Franţoise eu continuu sâ rămîn un trădător de patrie, dar un trădător care face un joc dublu. Va trebui însă să aflu ce anume o determină să creadă că este vorba de un joc dublu.

Azi-dimineaţă o asemenea acuzaţie nu exista. Deci ea a apărut ulterior. Singurul lucru care, din. cîte îmi pot da seama, a intervenit mai tîrziu în cursul zilei de azi este micul control făcut în lipsa mea aparaturii ascunse sub aragaz. în momentul respectiv nu acordasem prea multă atenţie acestui fapt. Mi-am zis că Franşoise, cu suspiciunea ei înnăscută, a dispus să se verifice dacă eu mi-am ascuns într-adevăr aparatura sau am lăsat-o în maşină. Acum însă lucrurile îmi apar într-o altă lumină. Aşa îmi explic şi efuziunea amoroasă neaşteptată de azi-dimineaţă a brunetei, menită să mă reţină cît mai mult posibil la ea. în cutia aparatului exista un magnetofon, care a înregistrat totul – inclusiv acea parte a discuţiei pe care eu nu i-am relatat-o lui Fran- ţoise, iar înregistrarea a fost ascultată astăzi în timp ce eu mă aflam în această locuinţă.

Nu sînt specialist în aparaturi – pentru treaba asta există tehnicieni – dar dispun de cunoştinţe necesare pe care profesia le reclamă. încă de cum am primit mica cutie din plastic, am studiat-o cu atenţie şi, judecind după dimensiunile miniaturale şi după faptul că este alcătuită din două părţi lipite complet, am apreciat că este impo-
sibil să conţină un magnetofon. Neîncrederea faţă de progresul tehnic mi-a servit o figură urîtă. Aparatura conţinea pesemne un magnetofon extrem de mic, iar cutia- fusese deliberat lipită, spre a constitui un control pentru unii ca mine şi spre a exclude propriul meu control. Oamenii care îmi trecuseră azi-dimincaţă pragul locuinţei în lipsă înlocuiseră pur şi simplu aparatura mea cu o alta, identică.

Toate aceste cugetări durează exact trei fumuri de ţigară. Planul de acţiune este clar.

— Francoise, eu am fost întotdeauna sincer şi exact în informaţiile pe care ţi le-am furnizat, cu o singură excepţie. Dar nici în cazul respectiv inexactitatea nu a fost rezultatul unui joc dublu.

— Lasă baltă generalizările, mă întrerupe bruneta. Treci la concret !

— Concretul se referă la faptul că am trecut sub tăcere o parte din conversaţia ascultată cu aparatura. La drept vorbind, „am trecut sub tăcere” e cam mult spus, căci, dacă-ţi aminteşti, ţi-am mărturisit că a venit vorba de o anume operaţiune. M-am rezumat la o simplă referire, deoarece voiam ca mai întîi să aflu toate amănuntele legate de această, operaţiune denumită „Nu-mă-uita“. şi abia atunci să-ţi prezint toată problema. Ai remarcat doar şi singură că. într-o oarecare măsură, sînt omul efectului...

. – Al prostului efect... mă corectează Francoise.

— ...Aşa că am vrut să fac şi eu niţică impresie, prezentîndu-vă cu lux de amănunte ceva important. Tar acum n-aş mai aduce decît o singură precizare : în clipa de faţă, ca rezultat al ultimelor mele cercetări, sînt aproape pe punctul de a face această comuni'■are.

— Stai, mă opreşte Francoise Rămîne de văzut iacă mai este nevoie de descoperirile taie senzaţionale. Spu-

ne-mi mai bine dacă, într-adevăr, nu faci joc dublu, **de ,** ce fugeai azi cuprins de atîta panică de filajul nostru ? Probabil tot ca să faci impresie ? Să faci impresie cu motorul puternic pe care ţi l-am pus noi la dispoziţie.

— Nici prin .minte nu mi-a trecut că sînt filat de – oamenii voştri. De mine se ţineau scai doi măgari de **la** Centru de .care trebuia neapărat să mă descotorosesc, pentru a da un telefon.

— Cui? ; . – ' ' ‘ '

— Lidei, la Marsilia. ; ’

— Pe ce temă ? . '

•— Pe tema: Kralev, care a turbat de-a binelea. Am ' instruit-o să nu iasă în nici un caz din cameră. .

.— De unde ai telefonat ?

— De la oficiul poştal din Nogent.

— Bine, vom verifica-, mormăie Francoise, deşi, e convinsă că spun adevărul. Chiar aşa să fie, asta nu – exclude jocul dublii. ? .

— Franţoise, nu uitaţi că eu v-am informat imediat şi după ce m-a contactat americanul.

•— În asemenea cazuri, aceste informaţii sînt obliga- . torii pentru a induce în eroare partea adversă. Pe ame-.- rican l-ai refuzat pentru că a făcut prostia de a veni în locuinţă ta şi pentru că presupunea! că ai microfoane în locuinţă. Cu prima ocazie însă, din teamă sau din lăcomie, ai acceptat. .

— Fantezii! ripostez eu cu dispreţ şi-mi sting ţigara.

— Dar goana de azi după-amiază tot fantezie a fost ?

Ai dispărut undeva înainte de pasajul Vivienne... De ce “trebuia să fugi ? Şi unde trebuia să ajungi ?

— Ţi-am spus că voiam să mă descotorosesc de oamenii lui Kralev, trebuia să mă duc la Miadenov...

— A, eşti chiar atît de naiv încît să crezi că poţi discuta cu Mladenov în propria sa locuinţă fără ca oamenii lui Kralev să te asculte ! Asta să i-o spui cui vrei, nu mie...

— încă n-am apucat să-ţi spun nimic, o opresc cu. Şi întrucît nu dispui de prea mult timp, nici n-am să mai apuc pesemne s-o fac. Ţin însă să-ţi mărturisesc următorul lucru : deşi nu fac un joc dublu, mi se plăteşte într-adevăr din două locuri. Voi mă plătiţi cu acuzaţii, iar americanii cu condamnări la moarte. În scara asta Kralev a încercat să mă lichideze.

— Iar poze ! lar efecte ! strigă bruneta, căci eu mu aprind din nou o „albastră” şi slobod concentrat spre tavan o şuviţă largă de fum. Hai, spune ! mă zoreşte ca. S-ar putea să găsesc totuşi puţin timp ca să te ascult. Cu ţipi ca tine omul trebuie să renunţe la orice viaţă particulară.

Relatez concis, dar exhaustiv peripeţiile de care am avut parte în mansardă, fără a ascunde nimic, cu excepţia principalei acuzaţii ce mi-o adusese Kralev. înlocuiesc această acuzaţie cu o alta, nu mai puţin gravă – că am dezertat din serviciul american şl că lucrez pentru francezi. în toate celelalte mă ţin strict de faptele exacte, căci există cazuri, deşi rare, cînd adevărul e cea mai bună minciună.

Francjoise posedă arta de a asculta cu răbdare şi nu mă întrerupe nici măcar o singura dată. De altfel, ea mă ascultă cu totală indiferenţă cît este vorba de peripeţiile mele şi manifestă un anumit interes doar pentru detaliile referitoare la sarcina ce mi-a fost încredinţată.

— Deci a fost lichidat întreg Centrul, cu excepţia omului care trebuia lichidat şi care foarte curînd va repune toată şandramaua pe picioare, conchide bruneta, privindu-mă nemulţumită.

— Aşa e, recunosc eu. Efectul reacţiei în lanţ s-a dovedit puternic, dar invers celui scontat. Mladenov, pe care contam să devină stîlpul noului Centru, este ucis, iar Kralev, care urma să fie discreditat, a scăpat.

— E bine totuşi că realizezi care este rezultatul.

— Rezultatul de pînă acu m, precizez eu cu modestie.

— Aha, asta pentru că ai impresia că ai s-o ţii la ncsfîrşit cu lanţul ăsta de crime? Sau cel puţin pînă ce vei deveni şi tu o verigă a lui ?...

— Deocamdată bilanţul este în favoarea noastră, îi amintesc eu. Este adevărat că Mladenov a fost lichidat, dar voi nu

pierdeţi nimic prin asta. Ai avut dreptate 5 Mladenov ar fi putut acţiona sub influenţa mea doar dacă americanii n-ar fi plătit atît de bine. Dar ei plătesc bine. Aşa că n-are rost să regretăm chiar atît. Acum mai trebuie reglementată situaţia lui Kralev...

— Tu intenţionezi s-o reglementezi ?

.— Cred că aş putea. Înţîmplător» zilele astea dispun, de mai mult timp liber. Spre deosebire de tine. -

— Nu cumva să îndrăzneşti ! mă avertizează Fran- goise. Tu cam ai slăbiciunea de a merge mai departe • decît instrucţiunile ce-ţi sînt date.

— Uite ce-i, Frangoise : nu intenţionez să mă amestec în marea politică, nu e treaba mea, dar mi se pare că voi riscaţi prea mult cu Kralev. Dacă operaţiunea asta de coşmar reuşeşte, opinia publică se va îndrepta împotriva voastră, căci operaţiunea va fi condusă de o persoană venită din Franţa, lucru ce e puţin probabil să rămînă secret. E mai bine ca toată răspunderea să le revină' americanilor, fără ca prestigiul vostru să fie implicat...

— în problemele astea nu-ţi cere nimeni părerea, mă întrerupe bruneta.

— Pe ele altă parte, continuu eu, ca şi cum n-aş fi auzit-o, prin lichidarea lui Kralev, Centrul în configuraţia lui de pînă acum se va duce definitiv de rîpă, ceea ce ne va oferi posibilitatea de a ne încerca norocul în eventualitatea reorganizării noului 1MPEX. Aici mai trebuie să adaug şi faptul că Kralev nu se bucură de o popularitate deosebită nici în cercurile de emigranţi. Ei este în unanimitate dispreţuit pentru grosolănia şi lipsa sa de scrupule. Ce-ai zice dacă am traco cu buretele şi am lua-o de la capăt ?

— Nu pot spune nimic. Hotărirea în asemenea probleme nu-i de competenţa rangului meu. Voi informa unde trebuie şi răspunsul îl vei primi ulterior.

— „Ulterior[51] operaţiunea va fi încheiată şi problema „Kralev[55] – clasată.

— Nu ţi se pare, Emile, că operezi destul de dibaci cu logica pentru a-ţi camufla dorinţa pur personală de a te răfui cu omul acesta ? El a încercat să te lichideze. Nu-i exclus ca el să încerce s-o facă din nou. Şi ceea ce te afectează cel mai mult, după cum mi se pare mie, este faptul că se află pe cale de a-ţi duce într-o direcţie necunoscută aleasa inimii.

— Fantezii ! îngaim eu pentru a treia oară în scara asta. Deşi o compătimesc într-o oarecare măsură pe' Lida, trebuie să recunosc că ea nu-mi este defel simpatică. Dar, lăsînd la o parte problema simpatiilor şi a antipatiilor, pentru mine ea nu reprezintă în momentul de faţă nimic altceva decît o capcană.

îmi sting energic ţigara, pentru a imprima mai multă pondere dispreţului meu faţă de Lida şi reiau :

— Ascultă, Fran^oise : nu sînt un copil şi ştiu prea bine că există probleme pe care le poţi rezolva singură şi altele pe care nu le poţi rezolva. Mai ştiu însă şi că timpul trece îngrozitor de repede şi că nu există nici

o posibilitate de a-l opri. în vreme ce noi doi stăm aici şi discutăm, Kralev acumulează kilometri pe drumul spre Marsilia. Din fericire, Kralev' şofează prost, iar Peugeotul 'de care dispune este şi el prost, aşa că şi dacă aş pleca la miezul nopţii, cred că l-aş ajunge şi l-aş depăşi cu uşurinţă. Apelez la tine cu o rugăminte absolut, nevinovată : să plec la Marsilia, s-o duc pe Lida într-un loc sigur, la Cannes sau ia Nisa, să zicem, , şi să aştept să mă suni acolo pentru a afla- dacă, pot să

mă răfuiesc cu Kralev sau trebuie să mă abţin.

— Asta o poţi face şi .fără să apelezi la mine. În general, relaţiile tale particulare cu femeile nu interesează serviciul nostru.

— Da, dar eu vreau să te ţin la curent şi, lucrul – cel mai important, să mă informezi cel tirziu .mîine la prînz dacă mi se acordă 'sau nu dreptul de a acţiona.

> — Dacă' se hotărăşte ca Kralev ’ să fie reţinut, asta sc poate face şi fără concursul tău, remarcă bruneta.

— Da, dar în acest caz voi . veţi fi siliţi să vă de- mascaţi faţă de americani. în timp ce, prin participarea mea, totul va fi taxat ca o răfuială între emigranţi i < ură personală, mîncătorie, poveşti cu femei etc.

> Franţoise' reflectează un timp. Apoi îşi aprinde o ţigară, trage adine fumul în piept, îmi trimite o şuviţă deasă în faţă şi mă ^ţinteşte cu una din privirile sale pătrunzătoare, nu prea plăcută în asemenea momente.

— Bine. Vei trage la Cannes – hotel „Martine^”. Vei aştepta tel ■' : ul meu mt-e douăsprezece şi unu. Ţin însă să te previn :. Dacă-ţi permiţi să acţionezi de capul tău. ţi-ai semnat sentinţa de condamnare.. Şi ar fi vorba de o sentinţă care, spre deosebire de cele de – pînă acum, ar fi executată. . •

> , – Lasă promisiunile astea tandre, mormăi eu. Mai bine spune-le oamenilor tăi să nu se mai ţină după mine.

— Eu nu sînt şeful serviciului de filare. [7]

— Da, dar în cazul de faţă, iniţiativa ţi-a aparţinut.'

— Voi vedea ce pot face, remarcă ea concesiv. Ai însă în vedere că a trecut de zece. \

— Tu poţi face orice. - ’ >

— Dacă ar fi aşa, te-aş sugruma. pe loc. Din cauza încurcăturilor tale, am ratat o întîlnire la care ţineam.

— Nu mă face gelos. Omul conduce prost cu mintea răvăşită de gelozie,?

Ultimele replici sînt schimbate pe picior de plecare.

— Francoise, telefonul tău e la doi paşi. Spune-le • să-mi restituie» .maşina şi. îmorumută-mi nişte .hani .do benzină.

— Iar ţi-a fost furata maşina ? işx ridică Francoise cu ironie sprîncenele. Ţin să te asigur că nu e opera oamenilor noştri.' • ,

‘ – Eşti sigură ?

— Absolut. În privinţa celui de-al doilea punct, disponibilităţile ’ inele în momentul,. de faţă se ridică la cincizeci şi cinci de franci. la-i şi fă ce vrei cu ei.

îşi scoate portmoneul din geantă şi-i deşartă conţi? nu tul pe masă. Iau bancnota de cincizeci de franci, re-; minţind cu generozitate la mărunţiş. ;

Puţin măi tîrziu ne luăm rămas bun în antreu. În clipa în care îmi- strînge mîna, Francoise mă priveşte . îngîn durată, cu ochii,săi întunecaţi şi mări i

— Nu cred; în presimţiri, dar m-a încercat deodată senzaţia că ne vedem, pentru ultima oară...

.— încă de azi-dimineaţă îmi cînţi recviemul. Chiar aşa de-ar fi, în definitiv nu-i cine ştie ce pagubă. Tu însăţi ai‘spus că eu nu sînt nimic altceva decît domnul ' Nimeni. . ;.. , [7]

— A, deci n-ai Uitat, înalţă Francoise din sprîncene. Ei bravo l Atunci, cu bine, domnule Nimeni I

De regulă, în privinţa instinctului, femeile sînt mai tari decît noi. Noroc însă că datele privitoare la instinct) sînt destul de neclare şi greu de descifrat. Francoise intuise cît se poate de exact că ne vom vedea pentru ultima dată, fără a realiza însă, din fericire, cauza acestei despărţiri.

în clipa în care părăsesc casa de pe Saint-Honore, sînt preocupat de probleme cu totul diferite – material-financiare şi de transport. Intru într-o cafenea şi mă interesez la telefon cînd există tren spre Marsilia. Aflu că rapidul pleacă cu puţin înainte de miezul nopţii. Ies şi iau primul taxi pe carc-l văd ;

— Hotel „Nacional” !

Banii de care dispun sînt cam puţini pentru un transport atît de scump, dar timpul care-mi ră- mîne e mai puţin. în afară de asta, chiar dacă mi-aş scutura toate buzunarele, n-aş putea, strîngc suma necesară pentru un bilet Paris-Marsilia, deoarece cîţiva franci în plus sau în minus nu schimbă situaţia. Deocamdată, singura salvare posibilă pentru a ieşi din această situaţie capătă înfăţişarea unei femei frumoase, cu forme masive şi cu o sensibilitate fragilă.

în timp ce taxiul mă duce spre hotel, urmăresc fără gesturi inutile circulaţia din faţă şi din urma noastră şi constat că filajul continuă, fiind acum preluat de un puternic Citroen cenuşiu şi de un şubred Renault verde. Lucru de aşteptat, de altfel, întrucît indicaţiile de filare sînt executate imediat, dar se anulează destul de greu. Dacă în general se ajunge la anulare.

Taxiul opreşte în dreptul faţadei masive a hotelului „Nacionalf‘. Eliberez şoferul lăsîndu-i 0 bacnotă în-
trcagă cu'generozitatea caracteristică săracului, intru În holul plin de lume şi aflu de la recepţie numărul camerei ocupate de Merry Lamour.

Merry mă priveşte fremătînd de nerăbdare sub' capotul ei transparent. De fapt, nerăbdarea este reciprocă, doar că cu reuşesc s-o disimulez tu mai multă pricepere.

— Condoleanţele mele, dragă ! o salut eu pe fru- . moaşă. Cu vreo trei ore În urmă ginerică şi-a dat duhul.

La această ştire zguduitoare, Merry mă îmbrăţişează cu manile ei grase şi, cu ochii scăldat! în lacrimi de bucurie, începe să mă sărute.

— Nu te emoţiona, dragă, bolborosesc eu încercând să mă eliberez din “îmbrăţişarea ce mă potopeşte ca fluxul mării. Gata cu emoţiile.

— Tu l-ai lichidat ? mâ întreabă prozaic artista, venindu-şi în fire. ■ -

— A, nu. Eu nU sînt în stare de asemenea lucruri. L-au lichidat Corbul şi Şarpele, la indicaţia lui Kralev. De fapt, astea sînt nimicuri. Merry dragă, tu eşti liberă şi bogată; ‘ ’

— Mulţumită ţie, băieţel scump, şopteşte artista, în- ’ , cercînd din nou să mă îmbrăţişeze şi să ajungă astfel cu mine pe canapea.. ' „ •

Curînd însă, revenindu-şi în fire, face brusc ochii mari: – I .

— Dar Kralev? Mi-e o teamă de moarte de omul ăsta. Kralev n-o să lase lucrurile chiar aşa....

’ . .— Care lucruri ?

— Cu moştenirea. Ăsta n-o să-şi găsească astim- părul pînă nu mă va dezmoşteni.

— Cred că ai dreptate, recunosc eu. Cu atît mai mult, cu cît e convins că tu şi Mladenov aţi fost complici în asasinarea lui Dimov. De fapt, el pentru asta
l-a lichidat pe Mladenov —• ca să-l pedepsească pentru ■uciderea lui Dimov.

— Deci o să vrea, să mă ucidă şi pe mine !...

— Nu-i exclus • ' – • .

— Emile, tu trebuie să mă scapi de banditul ăsta. Ăi făcut deja atît de. mult pentru mine... Cum ai să .
' laşi un bandit ca ăsta să mă omoare !...

— Te-aş ajuta cu plăcere. Dar. din păcate, n-am cum.

— Cum adică n-ai cum ?'

— Păi uite aşa.; Kralev pleacă la Marsilia pentru nişte afaceri dubioase. Asta-i foarte bine, căci la Marsilia am oameni care i-âr putea face de petrecanie. Numai că. din. păcate, mi-a fost furată maşina şi, colac peste pupăză, am rămas şi în cîţiva franci...

— Păi ia Citroenul lui Dimov, adică al meu.

— Şi bani de unde ?

— Pot să ti dau pînă-n cinci sute de franci. îţi ajung [7]

— Berechet. Dragă Merry,. salvarea ta se şi jntie- zăreşte. Apropo, unde-i Citroenul ?

— L-am parcat jos, la cealaltă intrare.

. —- Dă-mi cheile. . :. ■ • '.

— Păi cum o să pleci aşa ? Te aştept de'atîta vreme . . • – • -

— Păi tocmai de asta trebuie să găseşti puteri ca sâ mai aştepţi niţel. „Orice minut -este extrem de preţios pentru noi.

Artista secate din geantă cheia. încă împodobită cu emblema scorpionului, şi mi-o întinde . făcind un botic răsfăţat.şi încruntîndu-se drăgălaş :•

— Eşti un rău.. .

T— Râu, dar eficient. Vezi, să nu uiţi cumva de cei cinci sute de franci...

Suport cu stoicism îmbrăţişarea de despărţire, garnisită cu cîteva sărutări moi • şi umede şi pornesc val- vîrtej pe scară în jos.

*' ■

Omul de la benzinărie desface capacul rezervorului, introduce ţeava pompei şi începe să facă plinul. Scoica galbenă de neon a firmei „Schell“ străluceşte deasupra capului său ca aureola unui sfînt. Urmăresc mecanic deplasarea cifrelor contorului şi mă-ntreb dacă n-am dat dovadă- de niţică superficialitate înlocuind rapidul cu maşina.

, Citroenul este o maşină minunată, dar nici cea mai minunată maşină, chiar dacă este condusă nebuneşte, nu poate atinge la drum nici pe departe viteza sa maximă. Goneşti, chipurile, cu o sută treizeci de kilometri, iar în medie nu reuşeşti să atingi nici nouăzeci : localităţi, curbe, depăşiri, bariere de cale ferată,' ambuteiaje ici- colo, fără a.mai vorbi de ambuscadele agenţilor de circulaţie aflaţi în continuă căutare de contravenienţi. Trenul în schimb lasă la fiecare oră în urma sa, cu o exactitate de cronometru, o sută douăzeci de kilometri. Feroviarii francezi' sînt renumiţi. . Spre deosebire de şoferii francezi, care sînt la fel de neisprăviţi ca toţi colegii lor din lume.

— S-a făcut, rosteşte omul de la benzinărie, înşu- rubînd la loc capacul şi ştergînd cu grijă parbrizul.

îi întind suma cuvenită, plus cuvenitul bacşiş şl plec. Pînă la Marsilia Citroenul nu va fi decît în dezavantajul meu, dar mai apoi îmi va fi în avantaj. Nu m-aş putea descurca cu Kralev fără a avea ladispo- ziţie o maşină, iar ca să fur una, m-aş supune unui risc în plus. în general, jarurile au fost aruncate şi de aici încolo nu-mi rămine decît să apăs cît mai tare pe accelerator, fără a mă teme că piciorul mirat putea,.amorţi de încordare.

Citroenul este o maşină frumoasă şi puternică La – viteză mare se lipeşte de asfalt şi nu riscă să fie aruncată la vreo curbă ca suratele ei americane. Numai că nu am cum să ating o viteză mare. Suburbiile astea se fin tind îngrozitor de mult, cu toate intersecţiile lor, cu . camioanele care ies. din garaje, cu autobuzele care se opresc cînd nici nu te aştepţi şi .cu toate celelalte _ obstacole.

Cînd ies la drum întins, arunc o privire pe cadranul luminat al ceasului de bord : unsprezece fără zece. Acul vitezometrului sare imediat* la .o sută două-

. zeci. Trec pe fază lungă şi mă arunc în noapte împo- (ţriva vîntului care bate în parbriz şi şuieră pe lingă geamul coborît.

Pe şosea circulaţia este destul de intensă. La fel ca mine însă, toată lumea se grăbeşte şi eu mă amuz arătîndu-le că pot conduce mai repede decît ei şi-i depăşesc semnalizînd preventiv cu fază lungă şi scurtă şi deseori trec atît de aproape pe lingă ei. incit aceştia – se feresc speriaţi . rulînd cît mai mult în dreaptă.

Singura maşină care. reuşeşte să menţină ritmul meu. este Citroenul cenuşiu care mă urmăreşte încă din Saint-Honorâ. Apoi, undeva pe lîngă kilometrul treizeci, Citroenul dispare pe neaşteptate. În primele minute mă străduiesc să stabilesc cine anume- l-a înlocuit Curînd însă realizez că nu l-a înlocuit nimeni. Fran- coise s-a ţinut totuşi de promisiunea făcută în doi peri : deocamdată filajul a încetat. *

Da, Francoise nimerise fără să vrea spunîndu-mi domnul Nimeni. Exact aşa ceva şi sînt, exceptînd titlul de „domn“, căci un copil abandonat, fără tată şi fără mamă, nu poate deveni domn. Cele mai timpurii amintiri ale mele sînt legate de orfelinat, de coridorul întunecat şi îngust al orfelinatului, de dormitorul gol ca de
cazarmă al orfelinatului, ticsit cu trei rînduri de paturi soldăţeşti cu păturI cenuşii şi cearceafuri gălbui şi tari ca pînza de sac. Curtea umedă, pardosită cu lespezi, mirosul de varză acră venind de la bucătăria aflată în fundul curţii, mirosul cîrpei ude şi murdare cu care spălam în fiecare dimineaţă duşumelele, mormăitul monoton al rugăciunilor din faţa ciorbei sărace de post şi a

feliei de pîine neagră şi clisoasă – aceasta a fost orfelinatul.

Şi vocea ascuţită ca un scîrţîit de uşă a pedagogei, care mă batea cu palmele ei ciolânoase : ,,Du-te şi te plinge lui taică tău şi lui maică-ta 1“

Ceilalţi copii cunoşteau mă”ar numele tatilor şi mamelor lor, carc-i abandonaseră sau muriseră. Eu nici măcar atit nu ştiam Ştiam doar că fusesem adus de un necunoscut, care mă găsise în faţa uşii sale. Mi s-a spus Naiden (Găsitul), dar acest nume mi-a fost dat tot aici, la fel ca şi numele de familie Naidenov, căci orice om trebuie să aibă totuşi un nume şi un prenume.

îmi amintesc momentul cînd a venit tatăl lui Petko să-şi ia băiatul Mama lui Petko murise, iar taică său fusese închis pentru nu ştiu ce. iar acum ieşise din închisoare şi venise să-şi ia fiul. Şi în timp ce Petko se schimba febril în dormitor cu hainele ce-i fuseseră aduse, noi, strînşi ciorchine pe la ferestre, ii priveam părintele ce rămăsese jos în curte. Pantalonii îi erau destul de şifonaţi şi capul îl avea tuns chilug, dar era un tată adevărat şi noi îl priveam îngrămădiţi la geamuri.

îmi amintesc acel moment, căci de atunci, ori de cite ori mi se întîmpla să mă bată zdravăn pedagoga sau să mă ciupească cu degetele ei'tari ca nişte cleşti şi cînd mă viram în pat şi mă înveleam pînă peste cap cu pătura înţepătoare ca să nu mi se audă hohotele de

plîns, îmi imaginam că a doua zi vine la orfelinat un om, tot un zdrahon ca tatăl lui Petko, şi-i spune aspru pedagogei : „Aduceţi-l imediat pe. Naiden Naidenov. Eu sînt tatăl său. Am venit să-l iau !“ . •

Cele două snopuri strălucitoare ale farurilor mele se izbesc de corpul' unui camion imens, împodobit cu lumini avertizoare roşii şi verzi ca un brad de Anul nou. Din sensul opus ţîşnesc necontenit maşini şi eu sînt nevoit să merg în urma colosului ce înaintează anevoie şi-mi barează drumul. Se vede treaba că de aici încolo voi întîlrii în cale tot mai multe asemenea camioane, căci transportul mărfurilor pe şosele se face mai ales noaptea. ‘ •

în cele din urmă, şirul maşinilor ce vin zburind-spre' mine se întrerupe, şi. eu, semnalizînd insistent cu farurile, depăşesc camionul şi apăs pînă la refuz pe accelerator. Cînd traversez strada Fontainebleau cufundată deja în somn, ceasul arată unsprezece şi jumătate. Şaizeci de kilometri în patruzeci de minute – o performanţă sa-

' tisfăcătoare. Dacă reuşesc să menţin * acest ritm, ar trebui să ajung Peugeotul lui Kralev încă înainte de Lyon. -

Şoseaua despică în faţa mea marea pădure seculară Fontalnebleau. La fiecare cotitură, farurile îmbrăţişează într-un larg arc luminos coroanele Imense ale bătrî- nilor fagi şl revin apoi pe şosea pentru a străpunge spaţiul şi bezna. Linia albă din mijlocul şoselei zboară uniform pe sub maşină, copacii sar unul- cîte unul îndărăt, ca şi cum i-ar număra o mină nerăbdătoare şi invizibilă şi doar şuierul vîntului. în geamul coborit arată că viteza Citroenului este mult peste cea permisă.

Tatăl meu n-a venit niciodată; Pesemne că nici măcar nu-mi bănuia existenţa, sau poate că trecuse de mult în nefiinţă. Şi totuşi într-o bună zi a venit cineva

să mă ia şi pe mine. Asta s-a întîmplat după terminarea primelor clase de liceu – cînd orfelinatul se despărţea de elevii săi, repartizîndu-i persoanelor doritoare de copii. Persoana care mă voia pe mine era o femeie. O femeie deja trecută, dar frumoasă, cu o rochie foarte curată şi cu buzele foarte rujate. După ce examina cîţiva elevi, îşi opri ochii verzui asupra mea. Apoi mă mîngîie pe obraz şi mă întreabă : „Cum te cheamă, băieţaş ? Naiden ? Naidene. vrei să vii să stai la noi ?“ „Vreaurostesc eu cu o voce aproape stinsă, simţin- du-mi pieptul inundat de atîta căldură pentru femeia cu ochi verzui, îhcît am impresia că-mi voi pierde cunoştinţa. Doamna Elena locuieşte într-un apartament imens, de patru .camere cum n-aş fi crezut vreodată că poate exista – peste tot covoare, mobilă ţapi ţaţă în catifea şi tablouri cu nobili şi femei îmbrăcate în veşminte diafane. Soţul ei pleca deseori în călătorie, ocupîn- du-se cu negoţul, sau lipsea nopţi de-a rîndul de-acasă. Doamna Elena compensa lipsa soţului primind vizita unui întreg alai de cucoane, care trăncăneau mult, beau mult şi făceau mult deranj în camera de oaspeţi şi în sufragerie. O femeie venea zilnic să facă rînduialâ şi curăţenie, dar nu lucra decît pînă la prînz, aşa că-mi rămîneau şi mie treburi de făcut : să spăl farfurii şi pahare, să alerg după tot felul de cumpărături, să le servesc pe musafire şi să fac curăţenie după plecarea lor.

Ulterior, amintindu-mi de lucrurile acestea, eram tentat să cred că doamna Elena contase şi pe nişte servicii mai speciale din partea mea. încă – în a doua seară după sosirea mea, ea m-a pus să-i fac o frocţie. slobozindu-şi cărnurile grase pe canapea, dar eu m-ani dovedit a fi foarte neajutorat sau timid, căci după ce scoase de cîteva ori exclamaţii ca-: „uf, cît de neajutorat poţi fi 1“, „oh, tare necioplit mai eşti !” şi _ei.

ce mal aştepţi !**, m-a izgonit în cele din urmă în bucătărie. •

Pînă în clipa aceea fusese atentă şi chiar tandră cu mine şi- eu purtam în sinea mea un sentiment spontan de căldură pentru doamna Elena, în pofida aerului sufocant de parfum tare şi de transpiraţie de femeie ce o însoţeau necontenit. Ulterior însă, doamna Elena începu să se răstească la mine şi să mă înjure, pînă ce într-o zi se în- ■ tîmplă ireparabilul. ‘ □

• În după-amiaza aceea se strînseseră în sufragerie vreo jumătate de duzină de musafire. Vermutul pregătit pentru acel prilej se termină repede şi doamna mă trimise să mai cumpăr un. litru şi două sticle de apă gazoază şi-mi dădu 'o monedă de o sută de leve, cerîndu-mi să mă grăbesc. Deşi circiuma din. cartier era ticsită de muşterii, am făcut repede cumpărăturile şi m-am întors.. . . . ‘

. . „Dar restul ?“ mă întreabă doamna Elena.

Mi-am dat pe loc seama că uitasem restul pe tejghea în timp ce eram preocupat cum să apuc cele trei sticle mari cu braţele mele două. Am dat fuga înapoi, dar cîr- ciumarul mi-a zis că n-a văzut nici un fel de bani uitaţi. M-am întors simţind că-mi vine să intru în pămînt de rjişine.

„Circiumărul minte – zice că n-am uitat, nici un ban.** v „Cîrciumarul nu minte, tu minţi**, strigă doamna Elena şi mă pocni din răsputeri cu dosul mîinii. Eram obişnuit cu bătaia, dar nenorocirea făcu ca lovitura să mă nimerească drept peste ochi şi în mine se declanşa o asemenea furie instinctivă, incit, atunci cînd doamna vru să mă pocnească pentru a doua oară, am muşcat-o de mină. leşin- ^au-şi din fire, femeia se aruncă asupra mea cu o asemenea' .înverşunare, incit mi-am dat seama că palmele îndemîna- tice, dar manevrate maşinal ale pedagogei erau o nimica toată. ~ .

„Ai umplut copilul de sînge, tu 1“ încearcă s-o oprească una dintre musafire, intrata în bucătărie ca să ajute la prepar irea sandvişurilor. Remarcă o scoase însă şi mai mult din sărite pe doamna Elena şi ea continuă să mă pocnească pînă cînd îmi trecu în sfîrşit prin cap s-o iau la fugă. Mai mult nici că m-am mai întors în acel apartament plin de tablouri cu nobili şi duhnind a „Chipre“ şi a transpiraţie de femeie.

Panglica şoselei, izbitor de albă în bezna nopţii, zboară pe sub- Citroen. Uneori străbat în goană aşezări amuţite, cu case întunecate şi lipsite de viaţă, prin care drumul descrie curbe periculoase. Cînd şi cînd, pe lingă maşină se perindă în zbor cîte o benzinărie, cu aureola galbenă de -neon a firmei „ScheH“ sau qu cea alb-roşie a firmei „Esso“. Trec de Sens şi ajung la Auxerre. încă o sută zece kilometri cadou pentru kilometrajul lui Merry Lamour. Se apropie ora unu-. • .

îmi aprind o ţigară fără a reduce viteza. Din cînd în .cînd. apar în depărtare farurile vreunei maşini ce vine spre mine. Urmăresc mecanic aprinderea şi stingerea lor şi la fel de mecanic semnalizez cu farurile mele, gîndin- du-mă în acelaşi timp la ceea ce mă aşteaptă, precum şi la ceea ce a trecut demult.

Evit să mă mai uit la ceas, ca să nu văd cît de repede .trece vremea. Mă voi uita abia la Chalon, iar pînă acolo – mai sînt o

sută optzeci de kilometri. Nu voi privi, niciodată îndărăt, nici la ceea ce a trecut demult, pentru că, deşi a trecut demult, ori de cîte ori îmi' aduc aminte, mă cuprinde un sentiment sfîşietor de pustietate, de parcă în pieptul meu ar fi pustiu şi în jurul meu ar fi tot pustiu şi nu mi-ar mai fi rămas nimic de care să mă agăţ, ci doar să mă scufund şi să mă topesc în pustiu.

Nu ştiu dacă toată lumea încearcă uneori un asemenea sentiment de pustietate,- sau el mă năpădeşte doar pe

mine, fiindcă arh fost încă de la început un Nimeni, fiindcă am venit de nicăieri, fiindcă primul lucru, de. care am devenit conştient a fost pustietatea.

Unica femeie care a trezit în pieptul meu căldură, spunîndu-mi „Vrei să vii să stai la noi ?“, m-a învăţat să mă feresc de căldură. Cu cît se aprinde mai puternic în tine pasiunea pentru ceva,- cu atît trebuie să te tragi mai mult înapoi, ca să nu cazi în capcană.

„Regula asta trebuie respectată mai ales în relaţiile cu femeile”, ar spune cel de-al doilea protector al meu.

Cel de-al doilea protector al meu era editor. Spre deosebire de doamna Elena, el a fost dur cu mine încă de la început. Şi tot spre deosebire de acea doamnă, el dădea uneori dovadă de omenie, fireşte, în măsura în care era în stare şa facă acest lucru. întreprinderea era alcătuită dintr-o clădire veche cu două încăperi – director şi contabilitate – şi un depozit în curtea din spate. Depozitul .semăna cu un hambar şi avea rafturi tocmai pînă în tavanul înalt, rafturi ticsite cu pachete de cărţi. Eu alergam prin depozit sau mă căţăram pe scara lungă, dirijat de bai Pavel, care-mi dicta aplecat asupra notelor de comandă :

„Venera blondă* – zece bucăţi, „Bărbaţii preferă blondele? – opt bucăţi, „Palmierii de lîngă marea tropicală”...

• Editorul îşi făcuse studiile la Paris şi, deşi nutrea un sincer .dispreţ pentru acest oraş, adusese de acolo morala că poveştile de dragoste se vînd mai uşor decît cărţile de istorie- a religiei. Această morală îi dăduse posibilitatea de a consolida întreprinderea aflată în prag de faliment a răposatului său tată, măcar cît pentru a acoperi necesităţile risipitoarei sale soţii.

Cînd comenzile primite peste zi erau onorate, mă . cuibăream într-un colţ şi mă cufundam în lectura vreunei

cărţi aflate la dispoziţie. Lipsa mea de discernămînt faţă de hrana spirituală îl irita deseori pe *bai* Pavel : „lar pornografie... lar literatură deşucheată. în schimb «De la Heraclit la Darwin», pe care ţi-am adus-o, zace şi acum necitită !“

***Bai* Pavel îşi propuse să mă educe din punct de vedere ideatic, dar cărţile pe care mi le aducea mi se păreau totdeauna plicticoase, iar el nu avea în suficientă măsură harul elocinţei pentru a mi le desluşi cu cuvintele sale. Editorul, dimpotrivă, era cu mult mai elocvent, mai ales după cel de-al doilea litru. Cînd se întîmpla să fie în conflict cu soţia sa – iar asta se întîmpla cel puţin o dată pe săptămînă – venea să doarmă în biroul Său, pe canapeaua acoperită cu un pseudopersan prăfuit, mă trimitea cu damigeana după vin şi bea îndelung de unul singur. De alături, din odăiţa-cămară unde dormeam eu, auzeam cum se plimba şeful încoace şi încolo prin birou şi aşteptam să mă cheme, căci la un anumit stadiu al beţiei sale mă chema invariabil, simţind O' dorinţă nestăvilită de a avea un interlocutor sau, mai exact, un ascultător.**

„Stai acolo ! poruncea domnul Bobev, indieîndu-mi ■ ^ scaunul vienez din colţ. Stai şi ascultă bine ce-ţi voi spune 1“

Se aşeza şi el, ca şi cum ar fi căutat o poziţie iniţială mai temeinică, îşi apleca cu un aer preocupat capul şi îşi ridica sentenţios mîna ce ţinea ţigara :

„Băiete, tu eşti un bastard. .. Pentru oameni ca mine asta n-are, fireşte, nici o importanţă. Mîna cu ţigara descria un gest vag şi neglijent. Villon şi Apollinaire au fost şi ei nişte bastarzi. Asta însă nu trebuie să te împingă la înfumurare. Căci între ei şi tine există o diferenţă şi ea e aîci.“ Mîna cu ţigara indica elocvent fruntea oratorului.

„Eu, se înţelege, aş putea să te înfiez. Uneori chiar iau hotărîrea s-o fac, aşa, pentru a o înfuria pe doamna, cur vă de nevastă-mea. Pot s-o fac, dar ce-ai avea tu însuţi de cîştigat din asta ? Te-ai simţi îndatorat faţă de mine, ai crede în minciuna privitoare lă natura bună a omului, te-ai transforma într-un sclav al relaţiilor sociale. Să nu devii un sclav I Să fii un spirit liber !“

De regulă rostea ultima replică luîndu-şi un aer belicos, cu capul ridicat, gata parcă sa mă şi lovească dacă aş refuza să fiu un spirit liber.

„Aş putea să te înfiez, revenea Bobev la ideea sa iniţială. Mai ales că nu există nici o şansă ca doamna* cur vă de nevastă-mea să~mi facă vreodată un. urmaş. Lucru de care ea dă, bineînţeles, vina pe mine, deşi eu socot că el se datorează mai degrabă deselor ei vizite la ginecolog. Oricum, stă în puterea mea să te înfiez. Din asta însă tu n-ai avea nimic de cîştigat. Mai bine, rămîi un bastard, dar citeşte ! Citeşte, îţi dau voie 1 Braţul schiţa un gest larg spre dulapul cu cărţi. Numai că. .trebuie să te previn : nu vei găsi aici cartea care să-ţi dezvăluie totul! O nouă zvîcnire a braţului spre dulap? Ea nu este'încă scrisă şi nici nu va fi vreodată scrisă. Ea se află aici! Degetele tutunii loveau fruntea oratorului. Şi aici va rămîne! Lumea nu o va vedea niciodată şi vină pentru asta o poartă Parisul şi femeile Parisului! Ţine minte ce-ţi spun: risipă, degradare, a- mortizare în exerciţii de alcov, iată ce sînt femeile !“■

Capul lui Bobev cobora treptat tot mai jos, dar braţul său rămîneâ la nivelul dinainte, agitîndu-se mult deasupra – capului şi risipind gesturi neglijente şi fum de ţigară.

Cînd nu era băut, editorul uita şi de nihilismul său, şi de mine, cu excepţia cazului cînd trebuia să mă înjure pentru vreo greşeală comisă în onorarea comenzi-* lor. După fiecare, noapte petrecută în birou, soţia, lui

se prezenta să-i ceară iertare şi bani şi reuşea, pesemne, să obţină şi una, şi alta. Era zveltă, cu o faţă frumoasă şi impertinentă şi cu o anume indecenţă în umblet, ca şi cum s-ar fi mişcat doar pentru a-şi scoate şoldurile în evidenţă. Conflictele dintre coi doi soţi conteniră abia după ultimul bombardament, cînd fură amîndoi ingropaţi sub dârîmăturile apartamentului. Ceea ce constituie ulterior o bună circumstanţă pentru legendarea mea drept fiu al lui Bobev.

Farurile maşinii luminează panoul mare de pe marginea drumului : „Chalon“. Mă uit la ceas : trei şi douăzeci. Urmează un al doilea indicator rutier „60 km“ şi eu decid să reduc viteza la o 'Sută. Străzile sînt pustii. La intersecţii clipesc preventiv ochii galbeni ai semafoarelor. Există ceva neliniştitor şi alarmant în aceste lumini galbene ce clipesc în beznă : treci, dar pe riscul tău. Eu unul sînt obişnuit cu acest avertisment, el constituind o axiomă în meseria mea, aşa că-mi văd de drum cu aceeaşi viteză, redueînd-o doar la virajele bruşte.

Clădirile întunecate de pe marginea şoselei se răresc. Ies din nou la drum deschis. Circulaţia s-a împuţinat de-a binelea şi cînd ajung din urmă cîte un camion imens, împodobit cu becuri verzi şi roşii, îl depăşesc cu uşurinţă şi-mi continuu drumul, pătrunzînd tot mai adînc în noapte şi în vîntul noptatec.

Şoseaua şerpuieşte printre coline joase ce se profilează ca nişte siluete negre pe fondul cerului întunecat. Uneori, cele două coloane de lumină ale farurilor se izbesc de cîte o ridicătură ivită chiar în faţă, ca şi cum drumul s-ar termina, dar nu este vorba decît de o nouă curbă şi eu ridic pentru o clipă piciorul de pe accelerator, pentru ca după aceea, odată intrat în

curbă, să apăs din nou pe el pînă ce lumina farurilor mătură viile şi tufele de pe marginea drumului.

Macon. încă vreo şaizeci de kilometri au fost arun- eatj îndărăt şi cam tot atîţia mai rămîn pînă la Lyon.

în împrejurimile: Lyonului circulaţia devine mai intensă, camioanele grele îşi fac apariţia tot mai des şi, la rîndul meu,-sînt silit să mi ridic tot mai des piciorul de pe accelerator. Maşina apucă în sfîrşit pe un pod lung, apoi intră într-un tunel interminabil, luminat fluorescent în galben, iar după aceea trece din nou peste un pod. Ronul îşi mină unda largă şi întunecoasă, , conturat de reflectările lămpilor singuratice de pe chei.

Străbat Lyonul gîndîndu-mă că s-ar putea ca în clipa aceea Peugeotul negru să moţăie lîngă vreunul din hotelurile oraşului. Dacă-i aşa, cu atît mai bine pentru mine. în caz că ajung în Marsilia înaintea lui Kralev, voi şti unde să-l aştept. Dacă ajung după el, nu-l voi mai vedea probabil niciodată. .

La ieşirea din oraş mă opresc în aureola galbenă a unei- benzinării şi-mi fac din nou plinul. Parbrizul este presărat cu mici pete – urmele insectelor nocturne strivite în viteză. Turtit de somn, omul de la benzinărie şterge parbrizul ; nici măcar bacşişul nu-i în stare să-l trezească de-a binelea.

Se apropie ora cinci. Pînă la Valence mai sînt o sută de kilometri'şi dacă pînă aici Kralev nu s-a oprit nicăieri pentru a înnopta, este foarte posibil să-l ajung tocmai • de aici încolo. Şi după Lyon circulaţia se dovedeşte a fi destul de intensă, dar treptat maşinile se răresc.' Şoseaua merge în paralel cu Ronul, uneori lipindu-se strîns de malul rîului larg şi întunecat. Undeva departe, în siînga, începe să se lumineze de ziuă; pe fondul cerului se disting coroanele întunecate şi neclintite ale copacilor, şi eu constat cu surprindere că exişti clipe cînd pînă şi în Franţa e linişte.

Acum, în ceasul ce precede dimineaţa, şoseaua este aproape pustie. Apăs pe accelerator pînă la refuz, scru- tînd cu privirea locul unde snopul luminos al farurilor destramă bezna şi străduindu-mă să-mi sugerez că nu-mi este defel somn şi că în toată viaţa mea nu m-am simţit decît foarte rar atît de înviorat.

înaintea mea ţîşnesc şi dispar fulgerător în urmă indicatoarele rutiere. Le remarc mecanic, fără a le acorda prea multă atenţie – un Z, doi Z. Drum alunecos 1 Pericol 1 Cuvîntul pericol se întîlneşte atît de des, îneît încetezi să-l mai bagi în seamă. Cu atît mai mult, cu cît şi pe şosea, ca şi pretutindeni altundeva, cele mai mari pericole ne pîndesc acolo unde nu există indicatoare de prevenire.''

Ajung la Valence pe la şase şi jumătate. Deşi continuu să mă minunez de faptul că este puţin probabil să fi fost cândva mai vioi decît în clipa aceea, simt că riscul de a adormi la volan sporeşte ameninţător. Mă opresc în piaţa încă pustie, intru în cafenea şi beau un filtru dublu, cheltuind pentru acest popas exact opt minute. Apoi pornesc din nou la drum, repetîndu-mi că acum – de astă dată' fără să-mi fur singur căciula – am să plesnesc pur şi simplu de vioiciune.

Mă aşteaptă penultimul mare tronson – o sută douăzeci şi patru de kilometri pînă la Avignon. Cerul albastru- cenuşiu dobîndeşte treptat o armonioasă culoare albastră, soarele aureşte crestele înălţimilor, dar eu rămîn total indiferent la aceste particularităţi ale naturii, căci atenţia mea se concentrează asupra panglicii zburătoare a drumului. De Kralev nici pomeneală încă. Ciudat, ca să nu spun şi alarmant. Ţinînd seama de lipsa de experienţă a negriciosului în ale şoferiei, exclud posibilitatea ca el să fi putut conduce fără a face popas. Este adevărat că dra-

gostea îi dă omului aripi, dar pentru un diletant ca acest Kralev, chiar înaripat să fi fost, este aproape imposibil să realizeze o medie mai mare de cincizeci-şaizeci- de kilo- _ metri la oră. N-ar fi exclus ca eu să-i fi subapreciat niţel forţele şi în acest caz ar trebui să-l ajung undeva spre Avignon, dacă nu cumva a rămas peste noapte la Lyon sau altundeva. Ar, mai exista şi un al treilea poate, dar cel puţin deocamdată nu simt nici o dorinţă de a-l admite.

în clipa de faţă, oricît de neverosimil ar părea, eu nu . mă gîndesc nici la Kralev, nici la Lida, nici la posibilităţile şi primejdiile pe care mi le poate aduce viitorul imediat. La aceste lucruri am chibzuit deja şi n-are nici un sens să mi le perind din nou prin' minte. De aceea mă gîndesc la altceva, la ceva cumpănit de asemenea nu o dată, dar care îmi revine invariabil în memorie.

Asta se întîmplase la Nouă Septembrie, la primul Nouă Septembrie. Aflasem că *bai* Pavel a ajuns un fel de. şef în Direcţia generală a miliţiei şi am reuşit să dau de el. L-am găsit într-o încăpere neprimitoare, stînd de vorbă, cu omul instalat la birou.

— Salut. Ce s-a întîmplat ? mă întreabă *bai* Pavel, grăbindu-se în mod evident să mă expedieze, pentru a-şi continua discuţia.

În ziua aceea toată lumea se grăbea.

— Vreau să intru în miliţie, i-am răspuns eu tot pe , un ton grăbit.

— Prostii, eşti încă prea mic, mi-o retează *bai* Pavel.

— Nu sînt prea mic. Am păşit într-al optsprezecelea an, mă obrăznicesc eu, căci de fapt, abia păşisem într-au şaptesprezecelea.

Bai Pavel mă priveşte îngîndurat, ca şi cum doar acum realiza prezenţa mea. Apoi se* întoarce spre omul de la birou.

— Ce zici ? îl luăm.

— 'l cunoşti bine ? întreabă celălalt.

— Fireşte. E băiat de-al nostru. Orfan.

Asta îmi fu toată caracterizarea de cadre. Nu numai scurtă, dar şi inexactă, căci, din delicateţe, *bai* Pa vel spusele „orfan" în loc de „bastard". Omul de la birou luă un formular pentru cadrele din miliţie, bătut la maşină.

| • — Cum te cheamă ?

•—Emil. ‘ . ' ’ ■ ~

► — Cum adică. Emil? intervine *bai* Pa vel. 5 Nu eşti .

Naideu ? . ,; : I

— Emil mă cheamă I insist eu. Naiden am fost • botezat în orfelinat, dar pe. mine mă cheamă Emil.

Cei doi bărbaţi se privesc o clipă în tăcere.

— Bine, încuviinţează cel de la birou. Vom trece „Emil". Tu ştii cel mai bine cum te cheamă. Numele de familie? ’ ■

-

— Boev.. • ■ : ■ y .

>— Da. Emil Boev... , \ - ^y.'Cy

Omul îmi trecu numele, semnă dedesubt şi puse ştampila. Apoi îmi întinse formularul. . yypLJy^

— Du-te jos la tovarăşul Savov. El va stabili ce sarcină ţi se va încredinţa. – . y : – -y yy^

• Acesta a fost botezul meu. Nu în cristelniţa vreunei; biserici, ci la mulţi ani după sorocul obişnuit În schimb,/ ! am primit un nume pe care mi-l alesesem singur. J _

Mi-l alesesem încă din orfelinat, în timp ce citeam o cărţulie fără coperţi şi fără primele pagini. Toate cărţu- . liile de lectură din orfelinat erau de regulă fără primele pagini, sau fără sfîrşit. Noi le preferam, fireşte, pe cele • cărora le lipsea începutul, căci începutul era uşor de ghicit. pe cînd sfîrşitul era deseori total imprevizibil. Păţaniile ’ din cărţulia ferfeniţită s-au şters de-a lungul anilor cu desăvîrşire din memoria mea. De fapt, era vorba de nişte poveşti piratereşti de-a dreptul neverosimile. Ascuns în corabia cucerită de piraţi. Emil reuşea pînă la urmă să lichideze toată banda şi să-i elibereze pe ostatici, printre care figura, fireşte, şi o fată de o frumuseţe fără seamăn. Nu mai ţin minte decît fraza : „Deşi avea umărul drept sfişiat de pumnal. Emil nu lasă pistolul din mină. Nţutîn- du-l în mină stingă, el îl doboară ne Chior cu un foc ucigător." .

Intru într-o curbă lungă şi reduc puţi.i viteza, cugetind distrat: „De ce «Chiorul* ? Prostii' Kralev nu i dâor. În general, poveştile astea piratereşti sînt pline de născociri."

În timp ce citeam cărţulia ferfeniţiti, muream de dorinţa de a mă numi Emil. Iar mai tîrziu cînd Bobev îmi vorbea de înfiere, îmi spuneam că poate aş accepta acest nume, dacă ar fi eliminat „b"-ul din mijloc, căci Bobev sună stupid şi te duce cu gîndul la bob. pe cin 1 Boev* sună eroic şi se potriveşte perfect cu Emil. Toate astaa, se înţelege, nu reprezentau decît nişte visuri

deşarte şi n-ar fi bănuit defel că într-o bună zi. într-un birou sumbru şi cenuşiu de miliţie, voi primi în dar nume!? dorit împreună cu o nouă profesie...

Mă apropii de Avignon. Citroenul zboară pe lingă loturile dreptunghiulare ale viţei-de-vie. pe 'ângă micile cringun argintii cu măslini, pe lingă zidurile înalte ale chiparoşilor, crescuţi în pofida asalturilor mistralului. ■ Citroenul zboară şi depăşeşte camioane grele şi autoturisme, dar de Peugeotul lui Kralev nici urmă. În depărtare, se conturează silueta sobră a palatului papal, apoi strălucesc din nou- apele galbene ale Ronului cu un pod pe jumătate distrus, poate acelaşi pod din cînteml copilăriei, pe care „se dansează, se dansează" şi din nou se perindă chiparoşi şi măslini, şi vii. iar printre ele panglica zburătoare a şoselei, la fel de nesfîrşită şi de albă

[1] De la *boi* – luptă (bulg.).

Este ora opt. Pînă la Marsilia rămîn mai puţin de o sută de kilometri. • Parbrizul mi-e din nou împestriţat de micile puncte ale insectelor strivite în goană. Acul vitezometrului vibrează undeva între 120 şi 130 Ceea ce nu este puţin în condiţiile în care, circulaţia pe şosea se inten- • şi fi ci tot mai mult. Maşinile pe lingă care trec în zbor mă salută pentru viteza mea nebună cu acel claxonat prelung, care în semnalizarea şoferească are rol de înjurătură. .

Depăşesc un Peugeot negru, stropit cu noroi, dar nu e vorba de Peugeotul lui Kralev. Mi se pâre de necrezut ca brunetul să se fi fofilat. În cazul acesta, totul se duce pe apa şîmbetei. Legenda minuţios elaborată privind biografia mea burgheză. Intrarea la Radiodifuziune şi înscenarea cu concedierea mea. Manevrele îndelungate şi pline de precauţie pentru a cîştiga .încrederea lui Mladenov. Născocirea scenetei „Salvare la frontieră" cu intervenţia pregătită în prealabil a pichetului de frontieră şi cu cele două ' cartuşe oarbe trase de mine eroic în pieptul grăniceruluL Lunile de interogatoriu, nesomn şi iar interogatoriu sub raza orbitoare a lămpii şi refrenul acela idiot „eşti un trădător nemernic"... Totul se duce pe apa şîmbetei. Totul devine o poveste în sine. O istorie de care nu va, afla nimeni. O istorie lipsită de orice sens.

Ajung la periferia Marsiliei. Pietoni care traversează drumul pe unde apucă, semafoare cărora parcă nu le func-l ţionează decît luminile roşii, camioane care traversează cu o încetineală . desperată pentru a intra în vreun garaj sau pentru a ieşi de: acolo. în cele din urmă, ajung la bulevar- • dul La Canebiere. Hotelul se află pe una dintre ştrăzile care cad perpendicular pe el şi mi-e foarte bine cunoscut'. La sosire, cu trei luni în urmă, aici am tras.

Cu trei luni în urmă. Am senzaţia că de atunci au trecut cel puţin trei ani. Deocamdată însă teoria privind caracterul relativ al timpului poate să .mai aştepte. Tata şi strada. Coteşc pe ea, trec pe-lingă hotel fără a opri, dar remarcînd în trecere lipsa Peugeotului din faţa hotelului, apoi cotesc pe prima stradă laterală şi mă Opresc la adăpostul unui camion. De fapt, orele nu mai au acum nici o importanţă.

Mă întorc pe jos la notei şi intru în micul hol. Funcţionarul de la recepţie se ocupă de o pereche de turişti vîrst- nici. care sînt pesemne gata de plecare şi au obiecţii în legătură cu nota de plată. Tocmai mă pregătesc să întreb de • camera *mademoisellei* Mladenof, cînd auzul meu percepe un zgomot de motor ciudat de cunoscut. Mă uit prin vitrină şi văd că dragul meu Jaguar a ţîşnit pe neaşteptate din necunoscut şi frînează în faţa hotelului.

Singurul adăpost imediat este cabina telefonica, a cărei uşă din păcate este prevăzută cu sticlă. Mă vîr înăuntru, mă întorc cu spatele spre intrare şi, desprinzînd receptorul, port o discuţie muta cu un interlocutor inexistent.

— *Mademoiselle* Mladenof ? îl aud eu pe Kralev rostind în spatele meu întrebarea nerostită de mine.

— Camera trei sute nouă, răspunde funcţionarul, între- rupînd pentru o clipă litigiul cu perechea în vîrstă.

O scurtă' privire mă asigură că Kralev se îndreaptă ■ spre scară. Hotelul nu dispune de lift, iar trei sute nouă, camera Lidei, se află la etajul doi. Deci am la dispoziţie cîteva' minute. Ies repede din cabină, îi spun în fugă funcţionarului de la recepţie, care abia acum mă observă, că am uitat ceva în maşină şi ţîşnesc afară.

Cînd n-ai timp suficient pentru a analiza o anume situaţie, singura soluţie este de a fi făcut acest lucru înainte. Kralev cu Jaguarul meu,.reprezintă cel de-al treilea poate, dar nu în cea mai. proastă variantă â să. Dacă şoferul ar fi dispus de mai multă experienţă, întîlnirea nici n-ar mai fi avut loc. Rabla a venit dintr-o direcţie

opusă bulevardului Canebidre. Neajutorat, brunetul a pornit pesemne la întâmplare pe străzile oraşului şi a ajuns la botei doar întrebînd pietonii. Neajutorare ce mi-a dat un avans de cîteva minute Descui portbagajul şi iau dinăuntru cutia, cu ulei „Schell". Ineui apoi la loc şi mă retrag pînă la colţ, lîngă maşina mea. astfel încît să potxţine hotelul sub observaţie, fără a-mi trăda prezenţa. Între timp întrucît strada este pustie, smulg capacul de la cutie, scot mauserul şl mi4 pun în buzunarul din dreapta, iar cutia o las lingă trotuar, pentru â face reclamă firmei.

Minutele trec fără vreo schimbare vizibilă a situaţiei. Ceea ce nu înseamnă însă citaşi de puţin că de întîmplat nu se întâmplă nimic nicăieri. Nu este exclus ca tocmai în aceste minute, acolo la hotel. într-o cameră de la etajul doi, o femeie să fie maltratată sau chiar ucisă. ..Nu te mai gîndi ia această femeie – îmi spun eu. Pe tine nu te 'interesează Uda, ci Kralev. Trebuie să te gîndeşti la viaţa acelor mii de oameni, şi nu la o proastă oarecare/*

A trecut aproape o jumătate de oră. cînd în sfîrşit din ' hotel ies Kralev şi Uda. Kralev o ţine pe tânăra femeie de braţ. Uda arată puţin palidă, dar. liniştită. Deci, m am alarmat degeaba. Există femei care se obişnuiesc uşor cu orice situaţie. Doar că simt nevoia de a dramatiza mai întâi lucrurile. Kralev instalează fata în macini -e ^sazâ – lîngă ea şi porneşte spre ba Canebi^re.

Citroenul meu urmăreşte de departe vechea maşină sport. De astă dată rolurile s-au inversat – un Citroen negru e ceva cu totul lipsit de personalitate şi banal cu condiţia să păstrezi o anumită distanţă pentru a nu ţi face .remarcat numărul maşinii. Kralev este un şofer de-a dreptul jalnic, dar asta nu-l împiedică să conducă nebuneşte, contând pe faptul că ceilalţi, pentru.a se feri pe ei înşişi, **Il .vor** feri şi pe eL **La** intersecţia de la ieşirea din oraş,
Jaguarul reduce viteza şi apucă apoi pe şoseaua ce duce spre Coasta de Azur.
• Totul arată că în ajunul primejdioasei sale misiuni, brunetul şi-a rezervat o zi de miere în vreunul dintre hotelurile luxoase ale litoralului. Lucru ce nu intră în contradicţie cu propriile mele proiecte, cu condiţia ca acel colţişor liniştit sâ nu fie prea departe. După zece ere petrecute la volan, călătoriile lungi, chiar dacă sînt de nuntă, îşi pierd mult din farmec. *

Jaguarul traversează Toulonul şi îşi vede mai departe de drum, fapt .ce mai poate totuşi fi considerat normal – un oraş mare, străzi neatrăgătoare, forfota din port. Cînd însă rabla abandonează în acelaşi fel şi localitatea Saint- Tropez, această nestemată a Coastei de Azur, eu expediez o înjurătură pe adresa brunetului. înjurătura va fi repetară după Saint-Maxim şi întreită după Saint-Rafael. E clar că mărgini tul ăsta s-a hotărît să-i servească iubitei sale nu altceva, ci Nisa sau Monte Carlo. *

Drumul urmează din aproape malul mării – coline în verdeaţă, stînci roşietice, mare albastră, în general apă de ploaie, mai ales cînd eşti toropit de somn şi te ţii după un sinucigaş, lipsit de grijă şi înfumurat ca orice începător, care ia virajele cu nouăzeci la oră. Urmăresc Jaguarul de departe – cu cel puţin două curbe în urmă – sfidînd timpul şi încercînd sâ mă conving că sînt mai vioi decît orieînd. „ ~ ‘ '

Maşina lui Kralev intră în Cannes, 0 apucă pe La Croiseţte şi reduce treptat viteza. Am presimţirea că brunetul caută un hotel potrivit, de_ aceea, la rîndul meu, încetinesc şi opresc în faţa hotelului „Medi- terranee**, de unde se vede întregul bulevard. Jaguarul se opreşte într-adevăr cîteva sute de metri mai încolo. Un timp, pasagerii rămîn în maşină. Apoi coboară Kralev şi
o ajută pe femeie să iasă. Lida porneşte cu greu, sprijinită de braţul lui,'ca şi cum i s-ăr fi făcut pe neaşteptate răii. Se pare că într-adevăr îi este rău, căci după cinei-şas^ paşi se opresc amîndoi. Kralev îi spune ceva, apoi o conduce din nou la maşină şi intră singur în cafeneaua de vizavi. Mă hotărăsc să profit de pauză şi intru şi eu într o cafenea apropiată. Beau o cafea dublă şi un sfert de perier, după care intru în cabina telefonică pentru a-mi anunţa la hotelul „Martinez** iminenta sosire.

. „Aştept să fiu căutat de la Pariş. Rog să comunicaţi din partea mea că voi ajunge la «Martinez» abia după oră două, întrucît o pană de maşină m-a silit să mă opresc la Marsilia.** • -
\ Comunicarea mea este primită la capătul celălalt al firului cu solicitudine şi mulţumiri, lucru ce se poate întîmpla doar acum,

mult înainte de deschiderea sezonului, cînd personalul hotelului nu este răsfăţat de afluxul ele cMenţi. ‘

Ajuns din nou pe faleză, constat că Jaguarul se află în acelaşi loc. Mă instalez în maşină şi aştept. Kralev iese curînd din cafenea cu o sticlă de apă minerală Vittel şi se îndreaptă spre rablă.

Şi iată-ne din nou la drum. Inspectăm toate micile staţiuni balneare dintre Cannes şi Nisa, dar brunetul nu se opreşte nicăieri. Nisa reprezintă doar localitatea de tranzit Este clar că scopul călătoriei de. nuntă nu poate fi decît Monte Carlo.' Aşa că, atunci cînd în depărtare apar clădirile albe ale capitalei hazardului, cocoţate în amfiteatru pe stîncile ce strălucesc în soarele amiezii, răsuflu în sfîrşit uşurat. Spre mirarea mea însă şi Monte Carlo e pentru Kralev tot localitate de tranzit. Singura dintre •localităţile care urmează şi merită atenţie este Menton. Menton .se află însă chiar la graniţa franco-italiană şi eu nu-mi pot asuma riscul de a-l urma pe brunet pînă acolo.

Revăd mecanic acţiunile elaborate pentru această variantă. Propriii mei ochi mă studiază .în oglinda retrovizoare, înroşiţi şi tulburi. Urechile îmi vîjîie şi craniul mi-e parcă strîns într-o menghine. Ceea ce pare cu totul normal după un drum de peste o mie de kilometri şi paisprezece ore de şofat continuu.

Apăs aproape pînă la refuz pe accelerator, apreciind că a sosit momentul să pun capăt acestui joc de-a fugă- ritul. La ora amiezii şoseaua este aproape pustie şi destul de potrivită cu pantele şi curbele ei pentru anumite acţiuni tactice. Remarc însă imediat că Jaguarul, fără nici un motiv evident, măreşte şi el viteză. Apăs pe accelerator pînă la refuz, dar distanţa dintre cele două maşini nu se reduce. Este clar că nu poate fi vorba decît de o singură cauză : Citroenul meu.. Kralev a remarcat, pesemne, demult că-l urmăresc la două curbe distanţă, dar s-a mulţumit să păstreze această distanţă. Iar acum, văzînd că încerc s-o scurtez, a început şi el să reacţioneze..

Cunosc -îndeajuns calităţile ascunse ale rablei mele şi îmi dau perfect de bine seama că şansele de a o ajunge sînt aproape nule. Formidabila mea idee de a monta un motor supraputernic sub o caroserie suprauzată dă, în-
* tr-adevăr, rezultate, dar, vai, nu în favoarea mea. Şi totuşi, faţă de Jaguar, Citroenul prezintă un avantaj pentru omul de la volan, chiar dacă acesta are ochii tulburi şi o infernală durere de cap.

Continuu să apăs pînă la refuz pe accelerator, reducînd viteza doar la curbele periculoase şi aştept să vină momentul meu. Acesta va fi fie vreo curbă foarte periculoasă, cînd Kralev va pierde viteză, dacă nu va zbura în mare,, fie o serie de curbe, sau...

■ Tăiată în stîncile de pe litoral, şoseaua* se lasă brusc în jos şi apoi urcă la fel de vertiginos. Jaguarul zboară cu toată viteza la vreo trei sute de metri în faţa mea, pentru
a-şi asigura inerţia necesară la urcuş. În clipa aceea însă, pe panta din faţă apare un camion grea, care, cu tupeul caracteristic acestui calibru, ocupă mijlocul şoselei. Kralev claxonează îndelung, dar camionul continuă sâ se deplaseze pe mijlocul şoselei, şi Kralev este nevoit sâ reducă viteze pentru a nu se ciocni de gigant. Abia în ultima clipa şoferul camionului virează leneş la dreapta, dar Jaguarul şi-a pierdut deja inerţia. îndată ce rabla, trece de camion, eu o ajung vertiginos din urmă şi, gonind în paralel cu ea, îl aţintesc pe Kralev cu revolverul, apoi virez în faţa Jaguarului'. Rabla se loveşte de aripa Citroenului şi încremeneşte, zdrăngănind jalnic.

— Sus mîinile ! rostesc eu. Nu-ţi grăbi moartea !

Brunetul îşi ridică fără tragere . de inimă braţele păroase. •

. —Coboară! ; . <

/ Kralev se şterge la ochi, sperînd pesemne că totul n-ă fos' decît un vis.

— Coboară, îţi spun ! Nu vezi că drumul s-ă terminat ?

El iese din maşină, în timp ce eu îi urmăresc vigilent mişcările. Lida rămîne locului, cu capul lăsat pe tetieră, ca şi cum ceea ce se întîmplă nu se referă şi la ea.

./ – Unde ţi-e revolverul ?

A —N-am nici un revolver, răspunde apatic brunetul. _ – – Dar unde l-ai ascuns ? ,

• ■;— N-am nici un revolver, repetă el. Nu port revolvere cînd intenţionez să trec graniţa.

Este cît se poate de evident că. intenţiona să. treacă frontiera. Şi, pesemne, nu are într-adevăr revolver.

.^A— Râmîi acolo! îi ordon eu indicînd cu mîna marginea prăpastie! dindărătul unei stînci.

A Locul este potrivit pentru o discuţie între patru ochi, fiindcă nu se vede din şosea. Kralev îmi execută ordinul cu aceeaşi apătie.

— Ei, ajungem la o învoială, sau trag direct ?

. _— Şi ce propui ? mă întreabă cu indiferenţă brunetul, de parcă chiar întrebarea asta o aştepta.

— Următoarea trampă: operaţiunea „Nu-mă-uita“ contra vieţii dumitale.. ■

— Contra vieţii mele, plus Lida, mă corectează Kralev.. – Bine, plus Lida, dacă ea doreşte.

— Doreşte, numai să n-o forţezi.

• – Mă rog. Vorbeşte !

— Şi garanţiile ? ’ . „

— Nici un fel de garanţii. Eu nu sînt un mincinos ca dumneata ca să-mi ceri garanţii. Dumneata nu mă interesezi. Mă interesează operaţiunea. Hai, vorbeşte !

Este evident că brunetul ezită.

- -— Uite ce-i, spun eu. îţi dau jumătate de miatut ca sa începi. Dacă nu, încep eu. ~ .

> Şi agit revolverul îndreptat spre burta interlocutorului.

* – Scopul operaţiunii este otrăvirea apei destinată alimentării Capitalei... începe Kralev.

* Şi după ce s-a hotărît să înceapă, continuă domol şi metodic : livrarea chimicalelor ascunse într-o partidă cu mărfuri de import, organizarea transportării lor la lacul de acumulare, numele şi adresele persoanelor angajate în această operaţiune, parola şi ora exactă cînd ea va fi transmisă de postul de radio străin...

— Conducerea din străinătate a întregii operaţiuni îmi este încredinţată mie personal. întreaga operaţiune ‘ trebuie executată în cel mult trei ore.

— Şi cine vă controlează din partea americanilor ?

întrebarea este doar de probă. Kralev menţionează cîteva nume. Numele sînt exacte. Mai urmează trei-patru întrebări de probă. Brunetul răspunde şi la ele.

— Eşti sigur câ tot ceea ce spui este adevărat? mai întreb eu.

— Ce âş avea de cîştigat încurcînd ceva ici-colo ? Serviciul meu la americani s-a terminat.

— Păi de ce atît de brusc ? *«

— Din cauza uciderii lui Mladenov. Am vrut s-o pun pe seama dumitale. Dar habar n-am avut că americanii instalaseră microfoane în apartamentul acestui tîmpit.

— Şi cînd ai aflat ?

■— Exact în ajunul plecării din Paris. „Nu trebuia să
• faceţi asta“, mi-a spus Williams, după ce mi-a dat ultimele indicaţii. Practic, ei nu aşteaptă decît să-mi închei operaţiunea pentru a-mi cere explicaţii mai amănunţite...

— Şi de ce a fost nevoie şă-l ucizi pe Mladenov ?

— Asta-i treaba mea.

— Ascultă, Kralev !... ■_

, :— Pentru că întotdeauna Centrul a fost condus de>

mine şi pentru că întotdeauna eu am rămas în umbră. Iar sub patronajul lui Mladenov tot aşa ar fi fost...

— Deci, elanuri nobile : glorie şi conturi bancare. Da, i . asta e într-adevăr treaba dumitale.

— Nu oricine poate fi prost ca dumneata, ca să lucreze doar de dragul ideii, bolboroseşte dispreţuitor brunetul.

— Exact. Şi acum fă stînga-mprejur şi contemplează marea pînă auzi că am pornit motorul. Altminteri, cred ✓ că-ţi dai seama...

I ’— Lida... rosteşte Kralev.

în prim uf moment mă gîndesc că el nu urmăreşte decît .să-mi amintească de înţelegere, dar imediat după aceea • . . văd că femeia coboară din Jaguar şi se apropie, cu paşi nesiguri de. noi. Privirea îi este sticloasă, faţa – palidă şi încremenită.. Abia acum bag de seamă că' e drogată. Pesemne că abia acum îmi îndrept atenţia asupra ei.

O atenţie care mă costă foarte mult. Kralev se năpusteşte spre mine aruncîndu-se la pămînt şi apucîndu-mă de picioare. Eu îmi pierd echilibrul şi mă prăvălesc peste

el. Brunetul se răsuceşte cu o iuţeală surprinzătoare şi dă să-mi smulgă mauserul, eu însă intuiesc această tentativă şi, proptit zdravăn cu spatele de pămînt, îl izbesc din răsputeri cu picioarele în faţă. E gata-gata să cadă, dar se opreşte în genunchi şi în clipa următoare sare în picioare, ştergîndu-şi cu mîna sîngele ce-l orbeşte. între timp însă ţîşnesc şi eu în picioare, cu mauserul îndreptat spre burta lui. *

— Dă-te îndărăt! îi ordon eu. La locul de unde ăi plecat! Şi să nu mai faci glume, că...

Kralev se retrage alene, cu faţa îndreptată spre mine, ştergîndu-şi ochii şi urmărind pistolul din – mîna mea. Omul ăsta a fost întotdeauna' mai neîncrezător decît se cuvine. Aşa cum se află, cu faţa spre mine şi cuprins de frică să nu trag cumva prin surprindere, Kralev face un pas mai mult. Un pas care se dovedeşte a-i fi fatal. Răsună un'ţipăt înăbuşit şi zgomot de pietre-n cădere, apoi încă un ţipăt, dar de astă dată în spatele meu.

— A căzut ! ţipă Lida. ,

— Zău ? îngaim eu. Nici n-am observat.

— Cine a căzut ? ţipă din nou femeia, zgîindu-se cu ochi goi şi îngroziţi spre marea ce -plescăie surd colo jos, la o sută de metri 'de noi.

Lida încă nu-şi poate veni în fire. Nu-i nimic. Şocul căderii îi va accelera trezirea. O apuc de mînă şi o trag spre Citroen, îndrugînd liniştitor că n-a căzut nimeni şi că, dacă totuşi a căzut cineva, acesta se va ridica din nou. îmi iau rămas-bun printr-o privire fugitivă de la rabla mea şi observ sticla cu apă gazoasă aflată pe banchetă. O deschid, o agit bine şi, astupîndu-i pe jumătate gura, îndrept jetul spre faţa Lidei. Ea încearcă să evite arteziana, neaşteptată, dar eu continuu s-o împroşc cu vestita apă de Vittel. regină apelor minerale, pînă ce femeia ţipă cu glasul acela arţăgos ce-mi este cunoscut.

— Nu mă stropiţi cu apă asta !

— Zi „vă rog“ !

— încetaţi odată! . *;

— Fie, cedez eu. pentru că şi aşa apa s-a terminat. Tar acum fii cuminte, că n-avem timp de pierdut.

— Unde mergem? mă întreabă Lida oprindu-se lingă Citroen. , . ■

— Asta îmi vei spune dumneata, răspund eu.

- în clipa aceea atenţia îmi este absorbită de bătrîna mea rablă. Mă aşez pentru ultima oară la volan, o deplasez puţin în marşarier, ca s-o dezlipesc de Citroen, apoi merg în viteza iutii pînă la muchia prăpastiei, scot din viteză şi cobor. O scurtă împingere şi bătrînul meu veteran zboară stîrnind un nou zgomot de pietre, ce se rostogolesc în. abis.

— Unde mergem ? întreabă tînâra femeie cînd ne aşezăm în maşină şi facem calea întoarsă.

—= Ai verificat ceea ce te-am rugat ieri ?

—: Ce să verific ? Femeia îşi pipăie fruntea cu mina. Parcă aş fi beată... Nici n-a intrat bine, şi mi-a. şi pulverizat ceva în faţă... Cînd mi-am venit în fire, l-am văzut cum îşi pune seringa în cutie. Adineaori, cînd am oprit, din nou... ˢ '

—■ Toate-acestea le vei trece în memorii, o întrerup eu. Ai verificat treaba cu vaporul ?

— Ah, da... Ea îşi duce din nou mîna la frunte. Există ‘ într-adevăr un vapor bulgăresc... -Pleacă astăzi la cinici sau la şase.

Cinci sau şase hu-i totuna, dar ce să-i faci, cargobotu- rile nu-s ca trenurile de călători. Mă uit la ceas. A trecut de două. Pînă la Marsilia mai sînt vreo două sute şaizeci de kilometri. Este imposibil să ajungem mai devreme de cinci. Iar dacă Frangoise sloboade copoii, nu vom ajunge nici după cinci. . ' • z

În asemenea momente lucrul cel mai înţelept este să te concentrezi asupra a‘ ceea ce se află imediat în faţă, iar pentru mine ceea ce se află imediat în faţă este bucata de şosea ce străluceşte în soare, peste care .va trebui să zbor în clipele următoare. îmi aţintesc privirea asupra panglicii drumului ce şerpuieşte pe sub stîncile care îl flanchează şi încerc să mă relaxez în limitele posibilului, adică să nu mă gîndesc. dar nici să nu închid ochii.

— Socotiţi că vom reuşi ? întreabă femeia de lingă mine.

în acest moment n-am chef de nici o socoteală, aşa că nu i răspund.

— Dacă mă salvaţi de coşmarul ăsta, am să vă bine- cuvîntez toată viaţa, adaugă ea după puţin.

Ea, sărmana, îşi imaginează că totul se învîrteşte ’n jurul salvării ei. Presimt că nu mă va lăsa să mă relaxez.

— De fapt, de ce v-aţi asumat tot riscul ăsta ? nu mă slăbeşte Lida cu întrebările sale. » .

— Din sentimente umanitare. ' . _

— Şi eu care credeam câ sînteţi un infirm...

— Infirm ? . . •

—-•întocmai. Credeam că v-au extirpat glandele sentimentelor, dacă în general aţi avut aşa ceva. . .

'— N-ar fi exclus să nu le fi avut niciodată. îi răspund ' eu cu ochii ţintă la şoseaua din faţa mea.

— Eram convins că sînteţi un. om rece., continuă. Lida. Cinic şi rece ca o reptilă...

— Mersi, înclin eu din cap. Un vechi adevăr spune: dacă nu corespunzi -sentimentelor celuilalt, înseamnă că eşti, rece.

— V-aţi, purtat îngrozitor ‘ cu mine la Paris... De ce , v aţi purtat atît de îngrozitor ?

— în scop educativ, ripostez eu rece. Ca să -determin **o** tînără fără minte să înţeleagă unele lucruri.

— Iată că aţi devenit amabil, remarcă ea. negăsind altceva să spună.

Nu intenţionez nici eu să mai spun ceva. Apăs doar din ce în ce mai tare pe accelerator, străduindu-mă să nu mă gîndesc la nimic şi să mă închid în mine pentru a lăsa în voia lui acel apăsător sentiment de pustietate care mă ^ cuprinde din nou. Privind ţintă la panglica zburătoare a drumului, apăs mecanic pe accelerator cu sentimentul că sînt o piatră aruncată de cineva şi că zbor aşa Dumnezeu ştie de cînd şi încotro prin acest , spaţiu imens şi pustiu.

*

Cînd ies din cabina telefonică, se pare că pe faţa mea, în afară de oboseală, se mai află întipărit ceva, căci Lida îşi lasă cafeaua nebăută pe tejgheaua barului şi porneşte cu mine, luîndu-mă de braţ. . '

— A plecat ? *

— Adineaori.

Ne urcăm . în maşină şi eu fac singurul lucru care-mi mai rămîne de făcut în acest moment – pornesc spre Portul Vechi. Dacă în cîteva minute nu găsesc o ieşire şi dacă Francoise a dat alarma, va trebui să mă descotorosesc de bagajul meu fragil şi să caut o ascunzătoare.

Opresc Citroenul chiar lîngă chei. Pe apa liniştită şi pămîntie se leagănă leneş cîteva bărci cu motor. Alegerea mea cade pe o vedetă strălucitoare cu patru locuri.

, - — O plimbare frumoasă ? mă întreabă tînărul care

fumează pe chei. Douăzeci de franci ora.

încuviinţez din cap. Proprietarul şalupei o trage cu * frînghia şi ne ajută să ne urcăm. Apoi o. dezleagă, şi se pregăteşte să se

urce şi el.
— Şi dumneata ? îmi ridic eu sprâncenele.
— Păi cum altfel ? se miră la rândul său tînărul.
*— Păi aşa : plimbare fără un al treilea. Altminteri la ce mai dau douăzeci de franci ?.
— Dumneavoastră ştiţi cît costă vedeta asta ?mă întreabă plin de sine şi cu reproş proprietarul.
— Dar dumneata ştii cît costă Citroenul acela ? Iată, ia cheile. . .
îi arunc cheile şi omul le prinde mecanic din zbor. După ce stă o clipă pe gînduri, schiţează un gest de învoială cu m în a : ,
• •
„ -— Bine, fie. Sper că ştiţi s-o conduceţi ?
—- Nu-ţi face griji. Voi conduce fără să dobor recorduri.
— Fiţi atent, că e rapidă .
Se vede treaba că omul habar nu are că tocmai asta am avut în vedere cînd am solicitat-o. Pornesc motorul şi o iau din loc avînd grijă să păstrez o viteză rezonabilă • cît timp mă deplasez în rada portului. Cotesc apoi după digul cu farul mic, trec pe lingă turnurile sumbre ale for- tăreţelor Saint-Jean şi Saint-Nicolas şi accelerez la maximum. Vedeta porneşte vertiginos pe suprafaţa liniştită, cu botul ridicat în sus, ca şi cum s-ar pregăti să-şi ia zborul pe deasupra mării. în urmă noastră se micşorează treptat corpurile masive ale clădirilor şi curînd se mai iţesc în dreapta doar contururile întunecate ale catedralei, iar colo, sus, pe colina din stîhga, Notre-Dame-de-Ia- Garde îşi arată silueta sa impunătoare- cu sculptura Madonei.
Lida stă lingă mine şi îmi urmăreşte manevrele cu un sporit sentiment de siguranţă.
— Iată vaporul, rostesc eu indicînd o pată întunecată ce scoate fum în depărtare. •• ■
Ds fapt, atenţia mea este îndreptată în partea opusă, • de unde în orice clipă îşi poate face apariţia vedetă rapidă a poliţiei de coastă. De aici încolo totul ţine de şansă.
Peste o jumătate de oră ne apropiem de vapor. Pe pupa vopsită în negru se poate citi clar inscripţia RODIN A[1]. Dar, deşi în acest moment inscripţia sună aproape simbolic, eu continuu să arunc priviri fugare în urmă. Acolo, foarte departe, a apărut un mic punct negru, care se deplasează cu o viteză îngrijorătoare.
— Pe noi ne .urmăresc ? întreabă tînăra femeie în- tîlnindu-mi privirea.
— În mod sigur. Dar vom ajunge înaintea lor.
— Şi dumneavoastră cum vă veţi întoarce ?
— De ce să mă întorc ?
— Păi în Bulgaria.veţi fi condamnat.
— Vedem noi. Poate o rezolvăm cumva şi pe asta. Pe punte s-au strîns oameni care ne urmăresc manevrele.
Vaporul este deja foarte aproape.
— Ţine cîrma aşa ! îi poruncesc eu Lidei. •
. După care îmi ridic braţele şi încep sa semnalizez. Două minute mai tîrziu, vaporul îşi încetineşte mersul. Preiau din nou cîrma pentru a mă apropia de vapor.
— Mă' întreb ce sînteţi dumneavoastră de fapt ? aud eu vocea tinerei femei. - '
— La fel mă-ntreb şi eu uneori, mormăi ridicîndu-mi cu mîndrie capul. . '
Acolo, sus de tot, deasupra noastră, pe fondul acela negru, strălucesc literele albe : RODINA. Iar ceva mai sus, doi oameni coboară deja scara.

Lector ; AUREL BUICIUC
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU
Bun de tipar 8 XI1988 Coli de tipar s 35 • .
Cd- 839 – întreprinderea Poligrafici „Informaţia*
Str. Brezoianu nr. 13—25 BVGWBSTl

1 Patria (bulg.).

Personalitate marcantă a literaturii bulgare actuale, BOGOM1L RAINOV se naşte la Sofia în 1919. După absolvirea Facultăţii De Filozofie a Universităţii „Kliment Ohridski", funcţionează o vreme • că profesor de estetică la Institutul de arte plastice. în perioada 1953-1960 lucrează în diplomaţie, ca ataşat cultural al R.P.B. la Paris. Ulterior face parte din conducerea unor importante publicaţii literare. Debutează ca poet în perioada interbelică, pentru ca la sfârşitul anilor '50 să se consacre aproape exclusiv prozei

Cunoscut la noi prin romanele *Afacerea „Kometa*", *Inspectorul şi noaptea, Marea plictiseală* ş.a^.Bogomil Rainov reintră în atenţia. publicului cititor român cu alte două romane, inspirate tot din realităţile vieţii bulgare contemporane. Autorul abordează o interesantă gamă de probleme etice, apelînd la bogatele resurse ale comicului, care variază de la umorul bonom. la ironie şi sarcasm. Optimismul, dragostea de viaţă; altruismul şi umanismul se reunesc aici într-o incontestabilă reuşită artistică.